

Léky a jedy

...a další povídky

Alissa

LÉKY A JEDY

a další povídky

Alissa

2017

J.

Za draky, ježky a tak vůbec.

Obsah

Rozkazem.....	5
Jantarové oči.....	15
Co z války neznám.....	35
Léky a jedy.....	50
Síla zvyku.....	113

Rozkazem

Bran se skláněl nad místem, kam deště odplavily písek ze skal, a netvářil se nijak nadšeně.

„Máš recht, Ais,“ oznámil mi. „Někdo tudy chodí. A pravidelně.“

Nemusela jsem si klekat vedle něj, abych v tenké vrstvě písku rozeznala řetěz lidských stop. Pod tím nejčerstvějším, perfektně zřetelným, bylo matně vidět ještě několik starších, které nestihl včerejší lehký deštík úplně smazat.

„A Rhis nic neudělal, nic neříkal?“ zeptala jsem se překvapeně. Upozorňovala jsem kolegy už před týdnem, kdy jsem přesně na tomhle kousku půdy našla stopy poprvé. Já měla na dalším programu hlídání přechodu pro Catrachtskou legii, ale Asgeir, náš velitel, mi svatosvatě slíbil, že sem pošle novou posilu, cvičeného zvěda Rhisiarta. Myslela jsem, že než se vrátím, bude tahle záležitost vyřešená.

„Říkal,“ zabručel Bran ponuře. Pohledem jsem ho vyzvala, ať nechá toho divadla a vyklopí zbytek. „Říkal, že prej tohle místo vůbec nenašel.“

„Bozi dobří, a tím to skončilo?“ Nevěřila jsem vlastním uším. Já jim ukážu v mapě, kde přesně mají hledat, a oni tu stezku prostě nechají nehlídanou!

„Všichni jsme měli co dělat.“ Bran se narovnal a v obranném gestu si založil ruce před tělem. „Nedostali jsme se zpátky o moc dřív než ty. A tos měla slyšet, co Asgeir vyváděl, když to zjistil. A pak rozhod, že sem pošle v první řadě tebe, aby už se taková blamáž neopakovala.“

„No co, škoda už se stala,“ povzdechla jsem si, „nebudu se vztekat. Tedy ne moc,“ opravila jsem se, když mi pohled znovu padl na dokonale zřetelné stopy. Tohle týden přehlížet, to je

nebetyčná ostuda. „Ale že vždycky jenom jeden člověk, to je zvláštní.“

„Třeba jich bylo víc a šli ve vlastních stopách,“ navrhl kolega.

„Nemyslím, je to ve svahu a mokré to tu pěkně klouže, někde by to vidět bylo,“ odporovala jsem. „Ne, já vážně myslím, že je to jen jeden člověk. A vzhledem k tomu, jak často tudy chodí, si tu na něj mileráda počkám.“

„Tím myslíš hned teď, nebo do západu slunce ještě obejdem zbytek úseku?“ zeptal se Bran. Ještě jednou jsem si stopy prohlédla.

„Obejdem,“ rozhodla jsem. „Včera prošel taky v noci, až po dešti, a přišlo hned po západu slunce. Ved’.“

Prošli jsme území až k vesnici Příčná, naštěstí bez dalších náznaků, že Rhisiart něco přehlédl nebo nenašel, a ještě s předstihem před západem slunce jsme se uvelebili v šikovné skalní rozsedlině s krásným výhledem na proužek stop pod námi.

Bran si připravil k ruce luk, já svírala v dlani házecí nůž, svorně jsme zírali na balvan, zpoza kterého by se narušitel měl vynořit, a brzo nás to začalo nudit.

„Že já jsem se o tý magii nenaučila něco víc,“ zabrbkala jsem otráveným šeptem. Při podvědomém pohrávání si s čepelí v ruce jsem se málem pořádně řízla. Už asi posedmé. „Nemusela bych tady sedět jak slepice na hřadě a zírat, někam bych si zalezla a natáhla bych silový pole...“

„Myslel jsem, že čarovat se nemůžeš naučit, že musíš tu energii v první řadě cítit a pracovat s ní a pak to jenom vylepšuješ.“ Bran neměl náladu na plácání o ničem. „A co vím, ty jseš na energie dřevo.“

„Nebude to čistě jen vrozený. Dřív jsem sílu vůbec nevnímala, teď ji alespoň cítím.“

„Odkdy?“ V Branově hlase se ozval upřímný zájem. O okamžik později si uvědomil pravděpodobnou odpověď a znovu se zachmuřil. „Aha.“

Pečlivě jsme se soustředili na malou, nudnou plochu pod skalami, ozářenou měsícem.

„Neštvte tě to? Nepřemýšlíš o tom, co dělal Theodor v adorský armádě?“

„Štve,“ vyprskla jsem, než jsem si uvědomila, co mluvím. Zbytek svých myšlenek jsem spolkla.

Jistěže mě to dráždí a zajímá, co dělá můj přítel, nebo bývalý přítel nebo co, v nepřátelské armádě, jakou roli hrál v bitvě, kterou jsem pomohla zrežírovat a pak v ní málem přišla o kejhák, kam z ní utekl a kde je teď. Ale nemám ani v nejmenším v úmyslu vykládat o tom Branovi.

„Jasně, že mě to štve. Myslela jsem si, že ho znám. Ale co už, to je minulost,“ zkusila jsem z toho vybruslit realisticky a se ctí.

„Já vím. Promiň, Ais, neměl jsem to vytahovat,“ ozval se Bran tiše a pohladil mě po paži.

Přičemž musel cítit, že mám všechny svaly v těle napjaté k prasknutí nervozitou, takže mi ten klid pravděpodobně neuvěřil.

Civěli jsme na ten kousek země, oba a pak na střídačku při hlídkách, až do rána, ale nestalo se nic zajímavějšího, než že po něm přeběhl ježek.

„Alespoň jeden z nás musí projít okolí,“ upozornil mě Bran, když jsem si protírala oči. Ze samého zírání na pořád stejné místo se mi před nimi dělaly mžitky.

Rozhlédla jsem se kolem a zhodnotila náš úkryt. Ne, tady se mi nikdo nemůže nenápadně dostat za záda a překvapit mě. Pokud by se přesila objevila někde jinde, prostě budu mlčet a krčit se tady a nemají důvod si mě všimnout. A celá takhle situace mě začíná absurdně štvát a vyvolává ve mně pocit, že to musím být já osobně, kdo to ukončí.

„Běž,“ shrnula jsem to stručně.

Bran pokrčil rameny a poslušně zmizel a já pokračovala v monotónní hlídce. Přemýšlela jsem u toho o hraničářském povolání a o našich nováčkách, o Theodorovi a bitvě, o Branovi a jeho úmyslech, čas jsem odměřovala ujídáním denního přídělů a i s tou melou myšlenek v hlavě jsem konstatovala, že je tahle hlídka těžká nuda.

Nemyslela jsem si, že pašerák přijde za denního světla. Když se v houštině za stezkou ozvalo tiché šelestění větví odsunovaných z cesty, na okamžik mě to zaskočilo. Jen na okamžik, pak jsem si srovnala nůž v ruce do správné pozice pro hod, našla si oporu pod pravé chodidlo, abych se při rychlém startu měla od čeho odrazit, a dokonale vyburcovaná jsem čekala, až se příchozí ukáže.

„Klid, Aisling,“ dolehl ke mně ženský hlas s náznakem pobavení, „to jsem já.“

Zatřepala jsem hlavou, abych se vzpamatovala z loveckého transu.

„Pozdrav tě, Kajso, tebe jsem tu nečekala.“

Plavovlasá elfka v loveckém oblečení a s lukem na zádech se prosmýkla posledním křovím a vyšplhala do mé skrýše.

„Jdu vystřídat Brana, Asgeir ho chce pro akci na brodu. Jak to vypadá tady?“

„Den starý stopy a jinak nic,“ vyložila jsem stručně. „Bran obchází kolem. Vyrazíš za ním?“

„Jo, a budem se tu nahánět dokolečka. Ne, dík, počkám tady.“ Elfka se spokojeně uvelebila vedle mě. „Ale musím tedy říct, že už se Rhisovi až tak moc nedivím, fakt se sem špatně dostává.“

„Kdyby měl jenom hlídat, tak dejme tomu, ale když mu výslovně řeknu, že tudy někdo pravidelně chodí a že se to musí vyřešit...“ ohrnula jsem rty.

„To je taky fakt,“ uznala Kajsa.

Dál jsme hlídaly bez řečí, s výjimkou Kajsina krátkého vysvětlení, když se se západem slunce zjevil Bran.

Zprávu o změně plánů si kolega vyslechl s klidným příkyvováním a rovnou se vydal na další pochod.

„Nikde nic,“ ubezpečil nás na rozloučenou, „vypadá to tu úplně liduprázdně a bezpečně.“

Kajsa se se mnou podělila o sýr a placky k večeři a zabrala si pro sebe první hlídku. Jak šero houstlo a dohlednost se zkracovala, přepadl mě pocit, že tady trčíme pro nic za nic.

„Taky může tentokrát jít úplně jinudy,“ vyslovila jsem své obavy nahlas, už zabalená v dece. Vleže jsem viděla jen oblohu, skály a nastraženou Kajsu. „Stopy jako návnada. Nebo neprijde vůbec. Třeba to byla náhoda. Tohle je vlastně úplně zbytečný.“

Elfka nesouhlasně potřásla hlavou.

„Rozhodně to není zbytečný. Jestli se tu někdo courá, je na nás, abychom to vyřešili. Jasně, je nás málo, nemůžeme perfektně uhlídat všechno, ale má to smysl.“ Motivační řeč měla kolegyně nacvičenou vskutku pěkně, to jsem musela přiznat. Kdopak už si ji asi vyslechl přede mnou? „Jen si vezmi, kdybys nevarovala Tessaru před tím vojskem od Příčné. Jsou to dva měsíce, co Asgeir s Branem vystopovali řetěz špehů z rhodrijského velitelství až do Adoru. Nejsme zbyteční-“

Ztuhla a mávla na mě rukou v umlčujícím gestu.

Ještě spoustu nervózních, rychlých úderů srdce se nestalo nic. Pak Kajsa bleskovým pohybem založila šíp, natáhla luk a přestala se ukrývat za balvanem.

„Stát, tady pohraniční stráž. Míříme na tebe, ani se nehni!“ zavolala do tmy velitelsky.

Honem jsem se vyhrabala z dek a šmátrala po svém noži, abych ospravedlnila to *míříme*. Když jsem se postavila vedle Kajsy, ukázalo se, že spěch nebyl až tak nutný. Pod námi stál mladý kluk, ztuhlý hrůzou, oči navrch hlavy, dlaně obrácené k nám a celý se klepal.

Kajsa k němu nějak dokázala seběhnout, aniž na něj přestala mířit. Já se radši dívala pod nohy, když jsem ji následovala.

„Co tu děláš?“ štekla elfka na mladíka, který se pořád nezmohl ani na zvuk.

„Já... já... paní... já nejsem špion!“ zaúpěl zoufale.

„Tak co jsi?“ Kajsin tón maličko změkl.

„Já... moje sestra... já jsem...“ Přes to se nemohl překodrcat.

„Tak jseš ty, a nebo jseš tvoje sestra?“ houkla jsem na něj netrpělivě. Začal se pajtlovat ještě víc.

„Moje sestra... vdala se do Poříčí... tady za hranicema... v Adoru.“ Jméno nepřátelského státu vydechl s hrůzou, jako by jen to byl hrdelní zločin. „Teď je tam armáda... už dlouho... mají hlad... já jí jen...“ Slovo *pomáhám* mu spíš přečtu ze rtů.

„Ten batoh,“ vyzvala jsem ho. „A sundej si boty. Kapsy naruby. No honem, honem!“

Mladík poslušně hodil batoh do bláta směrem ke mně, já se přesvědčila, že se Kajsa věnuje zákoutím jeho oděvu, a dala se do rozbalování.

Našla jsem kousek masa, dva bochníky chleba, sáček s moukou, druhý, menší se solí, nějaká jablka, navrch ležela

ošatka s třesněmi. Zbraně, listiny, nic takového. Nenese jedinou podezřelou věc...

Špehové ovšem nemusí nutně nosit cennosti po kapsách.

„Komu neseš zprávu a kdo ti za to zaplatil?“ zavrčela jsem na něj, když byla Kajsa hotová s jeho košilí.

„Žádnou zprávu...“ Pořád se mu třásl hlas. „Jen to jídlo... pro Taru a její rodinu... jen jídlo, paní... mají hlad.“

„Ani hnout,“ varovala ho Kajsa. Teď zněla jaksi unaveně. Šťouchla do mě a naznačila, ať o pár kroků ustoupím.

„Mluví pravdu,“ šeptla mi. „Nebezpečnej není. Ale musíme ho poslat zpátky.“

„Jseš si jistá?“ syčela jsem v odpověď. „Může nést informace a tuhle historku mít jako krycí.“

„Ne. Je vážně hrůzou bez sebe, podívej se na něj. Nemá na to povahu.“

„Takže ho pošlem zpátky a...“

Chtěla jsem říct, že mu zabavíme náklad. Dívala jsem se, jak se přede mnou zuboženě klepe, vytrěštěné oči, pohled upřený na nůž v mé ruce.

„A to jídlo mu necháme,“ dořekla jsem bez uvažování. Kajsa zasmušile přikývla.

„Je mi ho líto,“ povzdechla si tiše. „Plav,“ vyzvala pak mladíka.

Oči se mu ještě rozšířily, jako by očekával nějakou novou hrůzu.

„Padej domů,“ zopakovala elfka. „A už to nezkoušej. Tady sice není zrovna válečná fronta, ale i tak tu můžeš snadno přijít k úhoně. Rozumíme si? Tak švihej.“

Nedokázal ani poděkovat. Trhanými, roztřesenými pohyby sebral svůj batoh a pomalu se ztratil ve tmě.

„Jsi si vážně jistá?“ zadívala jsem se na Kajsu podezíravě. Vesničan na mě působil přesvědčivě, to ano, ale i za tu chvíli,

co se motám do války, jsem už viděla pár lidí v neuvěřitelných rolích. Takový Theodor třeba, čaroděj ve službách vládce nesnášejícího magii.

Theodor by pro problém s pravdou našel řešení. Ale Kajsa...

„Magie to nebyla, to bych cítila.“ Omylem jsem svou úvahu pronesla nahlas. Kajsa se lehce pobaveně usmála.

„Ne, magie to nebyla, s energií jsem na tom přibližně jako ty. Ale pokud jde o emoce, jste prostě hrozně čitelní.“

Souhlasně jsem zamručela a tvářila se, že tomu rozumím. Kajsiny oči se do mě zabodly a elfka málem vyprskla smíchy.

„Já vím, že to nechápeš. Ale abych řekla pravdu, nemám náladu to vysvětlovat.“

Znovu jsem přisvědčila, a tentokrát jsem doopravdy rozuměla.

„To jsem si moh myslet, jen se otočím zády a hned je co dělat.“ Branovo hrané rozhořčení mi náladu nijak zvlášť nezvedlo.

Seděli jsme v sále bývalého hostince, toho času naší základny, a probírali pašeráka smolaře, protože nic jiného se na našem úseku hranice nepříhodilo.

„Já nevím, a ty bys z toho měl dobrej pocit, přepadnout chudáka, co chce jenom pomoci dalším chudákům?“

„Je to alespoň nějaký výsledek toho číhání za šutrem,“ usoudil Bran bezstarostně. Pak si trochu lépe prohlédl můj výraz. „No tak, Ais, nic jste mu neprovedly. Vždyť jste mu i jídlo nechaly. Nemohly jste ho pustit dál, vzpamatuj se. Válečný zákon, do pohraniční zóny vstup zakázán.“

„Kajsa tvrdí, že nebyl nebezpečnej. Asi chtěl fakt jenom předat to jídlo.“ A někde za adorskou hranicí má teď někdo hlad, protože jsem si všimla otisků v písku.

„Kajse věřím, ale i tak, pro bohy, Ais, máš rozkaz nikoho nepustit.“

„Jak poznáš správněj rozkaz od toho špatnýho?“ otočila jsem se k němu. „Jak rozlišíš ten správněj, kterej je pro někoho nepohodlněj, ale slouží pro dobro všech, od toho špatnýho, kterej ubližuje? Jak poznáš, kterej máš dodržet, i když se to zdá zbytečný, a proti kterému se máš postavit, protože je to tak správně?“

Bran se nad tím upřímně a celkem dlouho zamyslel.

„Řek bych,“ pravil, „že je nejlepší nad tím moc nekoumat, rozhodně ne, dokud sloužíš v armádě. Protože, milá Ais, armádě se diskuze o rozkazech zrovna moc nelíbí. Že ti velitel neutrhne hlavu, když mu odmlouváš, to je tvoje obrovský štěstí, že sloužíš pod Asgeirem, nic víc.“

„Měla jsem-“

„Nemělas ho pustit dál, jasný?“ skočil mi do řeči.

„Měla jsem se nějak vyvlíknout z tý bitvy,“ zaúpím šeptem. „Chtěli po mně pomoc s plánování. To přepadení v křižovatce byl můj nápad. Chtěla jsem někoho dostat do bezpečí, ale všechno se to pokazilo.“

Bran mě popadl za ramena a důrazně se mnou zatřásl.

„Aisling, z toho ses nemohla vyvlíknout. Přepadli by je stejně. Jen možná ne zrovna v místě, kde by měli tak snadno kam utéct. Jestli tě žere, žes zorganizovala útok na Theodora, tak toho nech. Ten pacholek ti vděčí za život, jasný? Tak už na to zapomeň.“

„Ale-“ Měla jsem na jazyku něco o tom, že Theodor by si poradil sám, ale Bran mě znovu nenechal domluvit.

„Zapomeň na něj, Ais. Zapomeň na něj.“

„Já se snažím,“ povzdechla jsem si.

Bran se rychle rozhlédl kolem, objal mě a přitáhl si moji hlavu na rameno.

„To pújde.“

Jantarové oči

Sedím na lavičce před hospodou a pečlivě si rozčesávám vlasy.

Celé by to bylo mnohem příjemnější, kdyby hospoda fungovala jako hospoda a ne jako základna hraničářů a kdybych neměla ty vlasy spleené hnusným, jílovitým blátem, ale co nadělám.

Bran, Ulf a já jsme se právě vrátili z přepadu, který nachystal velitel tessarských ozbrojenců na pašeráky z Třidomí. Naše jednotka je ve vši tichosti vystopovala, sledovala a naplánovala celou akci, tessarský velitel se toho nápadu radostně chopil a teď z něj nejspíš vytríská povýšení, zatímco mně zbude akorát zablácený hřeben.

“Máš se vrátit dovnitř.“ Táhlý, za všech okolností žalostný hlas kolegy Ulfa se mi bez varování ozve dost těsně za levým ramenem. “Asgeir chce probrat další rozvržení hlídek, asi tam zase bude něco neobvyklého.“

“Já to tentokrát s radostí přenechám někomu jinému a půjdu se nudit k Brodu,“ ujistím ho. S vyčesáváním zaschlého bahna z vlasů si dám načas. Jestli má velitel špatné zprávy, chci si pro sebe uchvátit alespoň trochu času v klidu a beze strachu. Když se konečně došourám zpátky do bývalého výčepu, čtyři páry očí mi to zdržování vyčtou.

“Tessarský velící žádá o posily k Beorcu,“ prohodí Asgeir bez úvodu ze svého místa na podlaze u krbu, se stohem listin na klíně. “Ztrácí se jim hlídky. Myslí si, že mají proti sobě dobré adorské pohraničníky.“

“Za dne, v noci, za soumraku?“ Bran se zeptá na totéž, co napadlo mě. Válka stále ještě nepřemazala náš zaklínačský výcvik.

“To neříkají,” Asgeir zalistuje lejstry a potřese hlavou. “Jen že šlo vždycky o jednočlennou hlídku. Zůstane po ní trocha krve a známky boje, ale nikdy nenašli ani stopy, ani těla. Jedna z teorií je, že je Ador unáší.”

“Co by z toho měl?” Ulf máchne rukou v odmítavém gestu.

“Informace,” oponuje Kajsa. “Kdo zmizel? Nemohli jít po někom důležitém?”

“Těžko, ten úsek je podobná díra uprostřed ničeho jako my tady, tam se nikdo důležitý nevyskytuje,” soudí Asgeir. “Podle všeho to byly běžné hlídky, jeden jak druhý, nevěděli nic, co neví každý hraničář.”

“Jsou tam taky lesy?”

Asgeir se zatváří překvapeně, ale odpoví mi.

“Lesy a hory, cest málo, proč?”

Zadívám se na Brana s nadějí, že tyhle signály chápe jinak, méně nebezpečně než já, ale kamarád prohne rty v rezignované grimase.

“To nebude Ador,” oznámí zachmuřeně. Přistihnu se, že mimoděk příkyvuju. “To vypadá, že je tam loví nějaká šelma.”

V nastalém tichu, probodaném pohledy vytřeštěných očí, si ke mně Bran přisedne.

“Hory, beze stop a těl, já bych tipoval lintu. Co si myslíš ty?”

Moje nejbližší budoucnost nabírá nepříjemně přesné obrysy a obsah mé hlavy tomu odpovídá.

“Já si myslím, že ten klid a odpočinek, kterej jsem si plánovala, budu muset odložit.”

Protože zaklínačská zodpovědnost volné dny jaksi neuznává.

Asgeir pečlivě propočítal hlídky a uvolil se poslat do Beorcu tři lidi. Já a Bran jsme měli účast jasnou. Třetím do party se stal Mats, vyzbrojený novým tisovým lukem a a třemi tucty šípů.

Jedeme od rozbřesku do soumraku. S Branem většinu času strávíme teoretizováním o možných šelmách, strategii jejich lovu a vzpomínáním na všechny kolegy, kteří s takovým lovem kdy měli co do činění. Mats se nudí a v přestávkách se procvičuje ve střelbě na cokoliv od stohu slámy po javorové listí, díky čemuž několik šípů zničí nebo poztrácí.

Do větší vesnice v pohraničním pásmu konečně dorazíme po západu slunce a chvíli uvažujeme, jak potmě najdeme základnu místních hraničářů. Ukáže se, že si nemusíme dělat vůbec žádné starosti. Ve světle měsíce jsou výborně k přečtení velká černá písmena na bíle omítnuté budově, hrdě hlásající *Pohraniční stráž Tessara*.

Zdvořile zaklepu na patřičně označené dveře a vzápětí vypísknu leknutím a uskočím. Dveře se po mém doteku rozletí dokořán a vzniklý otvor probodnou dva dlouhé meče.

“My jsme kolegové,” upozorním opatrně obličeje za čepelemi. “Vzkázali jste pro posily, tak jsme tady.”

“Kapitáne, neohlášení přichozí, údajně pohraničníci!” houkne jeden z nich, jinak se na situaci nezmění vůbec nic. Ze vzdálenosti delší než jejich meče si je bedlivě prohlížím a všimnu si apatie v jejich výrazech. Podivně kontrastuje s přehnaně obranným postojem ve dveřích. Když to nedělají z vlastního přesvědčení, ať už z bojovnosti nebo ze strachu, copak je k tomu přimělo?

Dozvím se to vzápětí. Odkudsi z hloubi budovy přirázuje muž ve středních letech a v dokonale čisté uniformě, stoupne si přede mě do vzorného pozoru a začne rvát.

“Pohov!” Stráže s úlevou skloní zbraně k zemi. “Jména, hodnosti, příslušnost k útvaru?”

“Bran z Rhodri, z jednotky Spálený Mlýn,” ozve se kdesi za mnou značně váhavě.

“Mats Rayden, taktéž,” doplní podobným tónem druhý hlas.

“Aisling as Cill Airne, taky,” vzpamatuju se konečně.

“Hodnost?” zařve perfektní uniforma, až řinčí okenní tabulky. Za oknem blízké chalupy se zamihotá světlo svíčky a kdosi opatrně kontroluje situaci. Já udělám krok vzad a významným pohledem prosím kolegy o nápovědu.

“Vojíni?” zkusí to Mats. Zřejmě se trefí, výslech se posune k dalšímu bodu.

“Úkol?” houkne uniformovaný. Bohové, jestli je to místní velitel, čeká nás veselá spolupráce.

“Žádali jste o posily, takže podrobnosti víte vy, ne my.”

Velící v šoku nad tou drzostí doširoka otevře oči i pusy a já uvažuji, jestli Bran přece jen krapet nepřestřelil.

“Pozor!” zavýje velitel vzápětí. Hraničáři ve dveřích poslechnou okamžitě, čepele jen hvízdnou vzduchem, jak zaujímají předpisovou pozici. Nám až se zpožděním dojde, že se jedná o rozkaz, a naše provedení je o poznání méně nacvičené.

“Jsem kapitán Rodby, velitel jednotky Beorc.” Oproti uvítání velitel lehce ubere na hlase. “V tuto chvíli jednotka čítá mimo mne dvanáct mužů. Denně pět hlídek obchází stanovené trasy, denní a noční, zbytek odpočívá. Vy vytvoříte hlídky s mými muži a zapojíte se do obchůzek. Nástup za východu slunce. Dotazy?”

Beorcští hraničáři se zřejmě Rodbyho nikdy na nic neptají, protože kapitán se rovnou nadechne a začne řvát k rozchodu, ale Bran mu to překazí.

“Zapojíme do obchůzek? My se zapojíme do obchůzek? No to je pěkný, ale máte vy vůbec tušení, proti komu stojíte, kdo vám ty lidi dává?”

Rodby vypadá, že si bude sbírat oči v prachu.

“To není vaše starost, vojíne!“ vyrazí ze sebe. Na vzdáleném konci vsi začne poplašeně štěkat pes. “Vaší jedinou a výhradní povinností je plnit rozkazy! Zapojíte se do obchůzek!“

“Vás to vůbec neznervózňuje, že vám mizí jeden voják za druhým?“ zeptá se Bran vyzývavě a založí si ruce před tělem. Matně se mi kmitne hlavou, že je mnohem odvážnější než já, a pak zjistím, že stojím vedle něj a zdatně mu sekunduju.

“Kapitáne, ty zmizení jsou podezřelý a vy nemáte ponětí, co se vlastně děje.“ Zírám Rodbymu do očí a mimoděk zvyšuju hlas na jeho úroveň. “Jedinej důvod, proč my dva jsme tady, je ten, že my to tušení máme. Říká vám něco slovo zaklínač?“

“Konec, rozchod, nástup zítra!“ zaječí kapitán s nádechem hysterie a další diskuzi zamezí tím, že zmizí v budově.

Stráže u dveří si nejspíš odbyly svou povinnost a teď se líně opírají o veřeje.

“Ulovte si v patře nějaký prázdný pokoj,“ poradí nám jeden z nich dobromyslně, “a jděte se vyspat. Se starým stejně nehnete.“

“Tak to dík,“ odpoví Mats a zaraženě nás následuje dovnitř.

Najít schody do patra není problém a jedinou překážkou, kterou musíme překonat, je chumel hraničářů, který na nás čeká nahoře. Jeden po druhém se představují, Sig, Olli, Aregh, Mathan, jsem si jistá, že je ráno stejně nerozeznám, plácají nás po ramenou a přejou nám pevný nervy. Zkousím využít jejich povídavosti a zjistit něco dalšího o zmizeních, ale neví nic, co by nestálo ve zprávě. Ochotně nám ukážou nejbližší prázdný pokoj, beorcští zřejmě taky bydlí v bývalém hostinci, a pak se za všeobecného nadávání na zítřejší službu odeberou na kutě.

Pokoj, který nám přisoudili, skýtá perfektní pohodlí čtyř postelí. Každý sebou praštíme na jednu a pokud se to ve tmě dá, neradostně se pozorujeme.

“Nevypadá, že by si chtěl nechat poradit,” nadhodí Mats.

“No to ne,” povzdechne si, “počítám, že chvíli budeme muset chodit ty hlídky, jak si umanul. Třeba narazíme na nějakou stopu,” zadoufám, i když tomu moc nevěřím. Pokojem se šíří ticho.

“Matsi, dávej si bacha,” vylítne ze mě najednou. Co já, co Bran, nás na Graaffu vycvičili pro všechno možné a pár nemožností, ale o Matse mám strach. Vojenský výcvik, pokud vím, šelmy opomíjí. “Vysoký skály nespust’ z očí, z těch lintové útočí nejradši, zezadu a z výšky. Při střelbě miř pod křídelní kloub nebo-“

“Ais,” ozve se mírně Bran. Ignoruju ho.

“-těsně pod krk, když se trefíš nad hrudní kost, máš vyhráno. Nenech ho přijít k sobě, má jedovatý zuby. Nějakej protijed mám, ale i tak-“

“Aisling.” Tentokrát zní Bran varovně, ale na protrženou hráz mého strachu to nestačí.

“-je lepší se tomu vyhnout. Poslouchej. Většinou, když není vyložene na lovu, se ozve, je to takový skřípavý kňučení nebo jak to říct-“

“Sama na sebe dávej pozor, vyžle.” Mats se vymrští z postele a na odchodu za sebou práskne dveřmi.

Zaskočeně zavřu pusu a nevím, jestli se mám stydět nebo naštvat.

“Přehнала jsem to?” otážu se opatrně do tmy.

“Velmi.” Bran se málem směje. “Ais, já tě chápu, ale rozuměj, že Mats tu slouží už asi tři roky a i když tě má více méně rád, jsi pořád zelenáč, a holka k tomu.”

“To je moc pěkný, ale na šelmy jsme tu odborníci my. Já mám o něj prostě strach.”

Bran přešátrá tmou k mé posteli a tápe po dece, dokud nenajde moji ruku.

“Jo, já vím. Já asi taky. Ale tohle není správnej postup, jak to vylepšit.”

Mats se se vzteklým dusotem vrátí někdy v noci a vytrhne mě ze spaní, což je jediná zajímavá věc, která se přihodí. Před východem slunce začnou hraničáři vstávat a chystat se do práce, někdo solidárně klepne i na naše dveře, abychom náhodou nezaspali. Nástup se koná ve výčepu v přízemí, a jak nám kdosi smutně sdělí, před snídání.

Zaujmeme místa na samém konci řady nastoupených hraničářů a čekáme, čím Rodby zahájí náš první pracovní den. Hádám otřepané fráze a stručné rozkazy, obojí v zbytečně hlasitém podání, a kapitán mě nezlame. Na úvod pobízí k neúnavné a pozorné službě, abychom konečně obrátili boj v náš prospěch, u čehož mě napadne, jestli teď pár mil od nás adorský velitel řeční v podobném smyslu, a pak nadiktuje dvojice hlídek a přidělí jim trasy. Na mě vyjde Dagur, chlapík zhruba třicetiletý, o stopu vyšší a stopu širší než já. Zatváří se značně otráveně, když tu šťastnou zprávu slyší. Výborné vyhlídky.

Můj odhad se zanedlouho potvrdí, jen co s Dagurem vyjdeme z vesnice a vydáme se po naší stezce.

“Než to tu pořádně poznáš, jseš tu stejně k ničemu,” sdělí mi bez úvodu. “Tak se koukej a neplet’ se mi pod nohy.”

Několik okamžiků bojuju sama se sebou. Jedna část mě je spokojená, že si můžu hledět svého, druhá povykuje, že jsem sice mladá holka a u hraničářů sotva půl roku, ale zaklínačský výcvik nebyl zrovna čajový dýchánek, takže by mě nemusel podceňovat tak moc. Pak vlastní protesty umlčím, poslušně kráčím za Dagurem stezkou, vinoucí se tmavými smrkovými lesy, a nerušeně pátrám po jakýchkoliv stopách lovné.

Funguje to do chvíle, než se na hřebeni kopce rozhlédnu kolem a na obzoru spatřím ostrůvek členitých skal.

“Dagure?” vyhrknu, jakmile si uvědomím, že naše stezka se od nich stáčí pryč. “Chci se podívat do těch skal.”

“To není náš úsek,” zabručí okamžitě. Ani nezaváhá, ani se neohlédne, věc je tím pro něj vyřešená.

“Je to nutný. Myslím si, že jestli jsou někde stopy po tom, co vám loví kolegy, bude to nejspíš tam.”

“Nemáme na to čas,” odsekne. “Musíme prohlídnout naši trasu. Ty skály patří do jinýho úseku.”

“Dagure, jsem tu proto, abych prověřila možnost, že tady útočí nějaká velká šelma. Protože jsem zaklínačka. Potřebuju se tam podívat, je to široko daleko nejlepší místo pro doupě.”

“Máme svůj úkol, nemáme na to čas!” houkne na mě hraničář.

“Tu trasu hlídá dneska někdo jinej, můžeš se jich pak zeptat. Ale my - projdeme - svou - stezku!” Už zní vyloženě výhrůžně, chňapne mě za rameno a smýkne mnou dál po cestě. Jen tak tak vybalancuju hrozící pád a pokouší se o mně beznaděj, mezi Rodbyho přístupem k disciplíně a Dagurovým názorem na povinnosti mi nezbývá moc prostoru.

“Netušíš, kdo tam šel dneska?”

“Určitě Olli, a s ním... nevím, asi jedno z těch vašich štěňat,” zavrčí a já si ulehčeně oddechnu. Bran uvažuje stejně jako já a pokud jde o Matse, snad se na mě nenaštval natolik, aby ignoroval, co jsem mu radila. S vědomím, že podezřelé místo nezůstane bez kontroly, jsem ochotná přestat se hádat a pokračovat v obchůzce.

Dagur si stále stojí za tím, že jsem zcela k ničemu, takže je to více méně nuda.

Kolega má obchůzku načasovanou tak přesně, že dorazíme zpátky do vsi ve chvíli, kdy poslední zbytek slunečního

kotouče zmizí za obzorem. Předstoupíme před kapitána, Dagur perfektně nacvičenou formulkou odříká, že neshledal vůbec nic nebezpečného, a Rodby zavelí rozchod.

Hostinec je tichý, noční hlídky už odešly a denní se zřejmě ještě nevrátily. Když otevřu dveře našeho pokoje, zjistím, že Bran a Mats jsou pořád pryč. No co, počkám.

To si alespoň ze začátku myslím, ale nervozita mě rychle opanuje. Když se pak pohne klika, otevřou dveře a dovnitř vstoupí Bran, nedovolí mi nervy ani pozdrav.

“Byl jsi v těch skalách na jihovýchodě?” vyhrknu bez úvodu, ještě než si Bran stihne sundat plášť.

“V jakých skalách? Já šel severní trasu,” upozorní mě.

“Na jihovýchod odsud jsem z jednoho kopce zahlídla skály jak stvořené pro linta, ale Dagur mě nenechal jít se tam podívat, trval na tom, že máme svůj úsek a budeme se starat o ten. A tvrdil, že cestu, na který jsou ty skály, procházíš ty nebo Mats.”

“A tys ho prostě poslechla a šla sis po svém?” Bran zní zároveň nevěřícně a našťavaně. Není divu.

“Dagur na mě řval a bála jsem se, že Rodby by reagoval ještě mnohem hůř.” Jako obhajoba mizerné. “A říkala jsem si, že když tam někdo z nás stejně půjde, nemusím se tam nutně hnát já a proti rozkazu.” Ještě horší. “Vysvětlím Rodbymu, že zítra tam půjdu.”

Bran rezignovaně kývne.

“Uvidíme, s čím přijde Mats.”

“S čím mám přijít?” ozve se poněkud nezřetelně skrz dveře a černovlasý hraničář vzápětí vrazí dovnitř.

“Kudy vedla tvoje hlídková trasa? Skály? Byly kolem nějaký skály?” zakňučím na pokraji hysterie.

“Byla to smyčka jižně a jihovýchodně odsud a ten skalnatej kopec jsme prohlíželi.” Zaváhání v Matsově hlase přiměje Brana i mě zbystřit.

“Stopy? Jakýkoliv?” zeptá se Bran přiškrceně.

“Těžko říct přesně, půda je tam vyschlá a tvrdá, ale na jednom místě se mi zdálo... snad medvěd?” vydechne Mats.

“Medvěd ve skalách?” zamyslí se Bran pološeptem. “Což o to, jsou i takoví, ale pravděpodobnější mi připadá,” znovu si vyměníme dlouhý, pochmurný pohled, než předpověď dokončí, “krauhas nebo tólan.”

“Musíme tam.” Zbytečně vyslovím jasnou věc. “Půjdu se s Rodbym pohádat já, protože ode mě už to čeká, nebo jeden z vás, protože to u něj máte lepší?”

“Bohové, do pytle, jak jsem s tím mohla souhlasit?”

Obcházejím náš pokoj kolem dokola jako zvíře v kleci a mumlám si všechny možné kletby. Matse už to dávno přestalo bavit, apaticky leží na posteli a poctivě se snaží mě ignorovat.

“Neměla jsem to tak nechat, měla jsem jít s ním, Rodby ať se třeba vztekne,” vrčím jako kolovrátek, tiše a nezřetelně, do rytmu rychlých kroků.

Jak jsme čekali, kapitánovi se představa naší lovecké výpravy nezamlouvala ani za mák. Nadával, běsnil, dovolával se vojenského soudu pro každého hraničáře, který špičkou boty překročí hranice přiděleného úseku, sliboval šatlavu. Ale malér nastal až ve chvíli, kdy se Bran začal podvolovat. Kamarád prohlásil, že jednoho dva tólaný zvládne bez problémů sám, a jestli by se tedy nemohli dohodnout, že si kolem skal vezme hlídku, aniž by kolem toho burcoval půl oddílu.

Ani takový návrh se Rodbymu nepozdával, nemohl přenést přes srdce, že si řadový voják a nováček k tomu bude diktovat, kdy a kde bude hlídat. Ale Bran mu tak dlouho trpělivě vysvětloval, že je to klíčové pro boj se zabijákem jeho lidí a že Rodbyho plány a autorita neutrpí ani v nejmenším, až kapitán nenadšeně souhlasil.

Já pak ztropila výstup ne nepodobný tomu kapitánovu, když jsem se do Brana pustila, že v žádném případě nemůže jít sám na lov šelmy, kterou neznáme a která taky, přiznejme si to, může být oddíl zatraceně dobrých adorských hraničářů. Mistr slova mě zvládl stejně jako Rodbyho. Dokola mi dokazoval, že jde jen prověřit terén, zjistit, proti čemu a jestli něčemu vůbec stojíme, zkrátka vybudovat si lepší pozici pro to, aby nám Rodby schválil pořádnou akci. A že já bych ze všech nejlíp měla vědět, že na takovou drobnost jako průzkum terénu úplně stačí.

Dokud mě konejšil on, věřila jsem mu a byla jsem celkem klidná. Teď na pokraji hysterie čekám, až se vrátí, každý nerv v těle úpí, hlava mi třeští. Neměl do toho jít sám, ne, když jsem tu ještě já. Neměl.

Lítám po pokoji jak vzteklá vosa a pak se z přízemí ozve neobvyklý ruch a volání po ranhojiči. Výkřiky mi sevrou krk jako katova smyčka. Rozrazím dveře a běžím dolů ze schodů. Mats, soudě podle sluchu, se řítí za mnou.

Zlé tušení se mi potvrdí vzápětí. Ve výčepu sedí děsivě bledý Bran a krvácí skrz mizerné obvazy z alespoň deseti ran na nohou, pažích a pravém boku.

Na několik podivně dlouhých úderů srdce ztuhnu a hlavou se mi v šíleném tanci honí celé dva roky léčitelského studia.

“Položte ho na lavici a zvedněte mu nohy!” zachrčím, má to znít velitelsky, ale nepovedlo se. Nikdo se po mně ani neohlédne, jak klopýtám k Branovi a rvu si z krku šátek, oči upřené na ránu nad loktem, ze které krev crčí nejvydatněji. Vmáčknu se mezi dva další pomahače a soustředím se pro tenhle okamžik jen na to, abych co nejlíp zastavila krvácení.

“Aisling, nepanikař,” ozve se Bran tak malátně, že jeho pokyn funguje úplně naopak.

“Fajn, sundej ze sebe ty hadry, půjdem si sednout k pivu a probrat ten lov, pak přestanu panikařit,” cedím mezi zuby a snažím se utáhnout provizorní obvaz tak, aby tiskl, ale neškrtil. “Něco k pití bys mi ale přinést mohla,” pokrčí rameny a skoro nedá poznat, že ten pohyb bolí.

Dotáhnu uzly na šátku, jedním pohybem se zvednu ze země a vyběhnu ze dveří.

Než se vrátím se džbánem plným hodně naředěného vína, houf kolem Brana silně prořídne. Kromě Matse u něj sedí jen jeden další hraničář a oba pozorně poslouchají cosi, co jim kamarád vykládá. Ranhojič s rezignovaným pokyvováním mění provizorní obvazy za čistší.

Naliju Branovi pohár, vrazím mu ho do ruky a pokusím se o významnou grimasu.

“Tak povídej.”

“Říkal jsem, že to bude tólan.” Zatváří se, jako by vyhrál sázku. “Udělal jsem pitomost, přestal jsem si krýt záda a on po mně skočil. Bylo to o něco ošklivější, než bylo nutný, ale dostal jsem ho. A v pelechu jsem mu našel sponu z pláště a nůž,” ukáže pohledem na Matse a druhého hraničáře, kteří se nad trofejemi sklání, “takže si myslím, že jsme s tou teorií o lovíci šelmě měli recht a máme po problému.”

“To je dobře,” kývnu poslušně a snažím se zavést řeč jinam. Nějak mě ani skolení tólana neuklidnilo.

S Matsem pomůžeme Branovi do schodů, uložíme ho do postele a já u něj strávím celou noc. Kontroluju obvazy, hlídám, jestli nemá horečku, dávám mu pít.

Díky tomu za úsvitu perfektně slyším, jak do hostince vrazí vyděšený strážný a kvičí, že Dagura roztrhala nestvůra.

“Víš to jistě?” šeptnu Matsovi, když mi ukazuje ve tmě stěží rozeznatelnou stezku.

První část plánu, který jsme přes den vymýšleli a třbili, totiž vyplížit se po půlnoci nepozorovaně z hostince, se povedla bez problémů. Druhá fáze je noční cesta kopci směrem k tólanovu doupěti, a to tak, abychom ani nezabloudili, ani nenarazili na některou z nočních hlídek.

Vyzvídání ohledně hlídkových tras jsem s radostí nechala na Matsovi. Za světla mi to připadalo jako dobrý nápad, teď mi za krkem sedí nejistota. Noc a vysoké stromy dokonale cloní rozhled, nemám už ani tušení, kde jsme.

Mats se zase bojí, kdy po nás vystartuje přerostlý vlk se zbytky Dagurovy uniformy mezi zuby, takže jsme si celkem kvit.

“Směr máme správněj, podívej se na oblohu,” zavrčí kolega. Poslechnu ho, i když mi pohled na hvězdy říká jen to, že v nejbližších okamžicích nebude pršet. “A za svítání tam nikdo nebude, noční budou už dál, denní ještě doma, takže můžem dojít nejkratší cestou.”

“Buď potichu,” syкну. “Tólani dobře slyší.”

Mats sklapne, vezme mě za loket a vede mě tmou.

Noc mě připravila o odhad času a vzdálenosti, jen jdu, jdu a poslouchám. Mé kroky, Matsovy kroky, naučit se ten rytmus a poznat všechno, co do něj nepatří.

Zaslechnu to. Ztuhnu na místě a stisknu Matsovi paži. Pochopí o úder srdce později a předtím ještě hlasitě došlápne do podrostu a lapne po dechu.

“Stát, tady pohraniční stráž! Ani hnout!” zazní velitelsky ze tmy.

Oddechnu si a uvolním křečovitě napjaté svaly.

“Tady taky,” vydechnu polohlasem.

Dvoje kroky si k nám razí cestu a Mats si masíruje místo, kam jsem mu před chvilkou zaryla nehty.

“Aisling?” V hlase jednoho hraničáře - Torgha? - se ozve nedůvěra. Však jo, nemám co pohledávat po půlnoci uprostřed lesa.

“Přesně tak,” ujistím ho.

“Že se kapitán nezmínil, že pošle hlídku navíc,” zamručí odevzdaně druhý kolega a věc se mu tím zdá vyřízená, pustí jílec meče, svěsí ramena a pomalu vykročí dál po své stezce.

Zřejmě s Matsem mlčíme příliš provinile.

“Ví o tom kapitán?” V Torghově hlase náhle drnčí důraz výslechu.

“Když to pojmem z širšího hlediska,” Mats hovoří s falešnou blahosklonností, je mu proti srsti, že ho vyslýchá kolega ve zbrani, “tak samozřejmě, ví o tom.”

“To bychom měli hlásit.” Torgh je z té představy slyšitelně vyděšený. “Nemůžete jen tak opustit základnu a vydat se na vlastní akci. Rodby vás roztrhne.”

“Přišla jsem proto, abych se postarala o šelmu. To právě teď dělám, takže Rodby si může trhnout nohou,” zasyčím. Do pytle, je to smůla, les jak hrom a my zrovna musíme naběhnout přímo na hlídku.

“Zešíleli jste? Měli bysme vás rovnou zatknout, tohle je normální vzpoura.” Druhému kolegovi se třese hlas, ale ne ruka, když mě popadne za paži nad loktem.

Neuvažuju, instinktivně se po něm oženu druhým loktem. Zasáhnu do měkkého, asi žaludek, stisk povolí a já se dám do běhu. Mats běží vedle mě a občas do mě šťouchne, aby mě udržel na cestě.

Poslouchám, kdy se za námi ozvou kroky, ale slyším jen dohadování a pak se kolegové ztratí z doslechu úplně. Věřím, že nás zatknou, až se vrátíme pro Brana, nebo si myslí, že ve dvou nemůžeme nadělat velkou škodu? Kdo ví.

“Víš, kam běžíme?” Jen tak tak se zvládnou zeptat mezi lapáním po dechu.

“Správně.” Ani Mats neplýtvá silami na dlouhé řeči. “Zhruba.” Smírím se s tím.

Uběhneme ještě pořádný kus cesty, než obloha začne pomaloučku světlat. Až tehdy se Mats uvolí zastavit a zjistit, kde se vlastně nachází skály s tólaním doupětem. Dokonce za tím účelem vyleze na jeden z vyšších stromů. Směr pochodu pak upraví jen lehce, zřejmě na rozdíl ode mě neztratil orientační smysl. Nejsme špatný tým.

Jak se blížíme k cíli, kolega zpomaluje a zpomaluje a do tváře se mu znovu vkrádá nejistota.

“Kolik si myslíš, že jich tam může být?” zeptá se stísněně.

“Kdybych měla hádat, řeknu tři dospělý nebo fenu s mladýma.”

Dál šermíř pokračuje v bázlivém tichu a s očima navrch hlavy. Je mi ho líto, na tohle ho zbrojři při výcviku nepřipravili. Ale nedá se svítit.

“To bude dobrý,” pravím rozhodně a natáhnu krok. Nezdá se, že by to Matse uklidnilo, naopak já tu jeho nervozitu nakonec chytnu taky.

“Kryj mi záda,” požádám ho, když mezi kmeny začne prosvítat šedá skála. Mats chvíli bojuje s lukem, než se mu podaří natáhnout tětivu na lučiště, připraví si šíp a kývne na znamení, že víc toho udělat nemůže. Pokusím se tasit meč, aniž by se přitom ozvalo výhrůžné skřípění kovu o kov, a s kolegou v zádech opatrně vykročím ke skalám. Nespěchám, rozhlížím se po okolí, pátrám po sebemenším náznaku nebezpečí a palčivě si uvědomuju, že tólan někde ve skalách nad námi by proti mně byl ve výhodě. Projdu lesem, po lehce prošlapané stezce se zanořím mezi skály, nikde nic-

Matsův luk zadrnčí bez varování.

Prudce se otočím, právě včas, abych si mohla pěkně zblízka prohlédnout vnitřek tólaní tlamy. Šelmě připomínající vlka sice trčí z krku šíp, ale zřejmě ji jen vyprovokoval k lítějšímu boji. Snaží se mi sevřít krk do zubů, já ji vši silou seknu mečem do krku. Rána, která by mi usekla hlavu, je pro tólana jen drobet horší škrábnutí. Biju ho po čenichu čepelí, naplocho i ostrím, padni jak padni, Mats se vzpamatuje a snaživě dělá z šelmy jehelníček. Tólan se vzepne k poslednímu útoku, ožene se po mně širokánskou tlapou s krátkými ostrými drápy, vyrazí mi meč z ruky a pak ho konečně překoná půl tuctu šípů v plicích. Zachroptí a svalí se mi k nohám.

“Říkalas, že to vidíš tak na tři?” Matsovi se lehce třese hlas, když se blíží k hromadě srsti a vytahuje z ní šípy.

“Tenhle určitě nebude poslední, dva tólaní by tolik nelovili.”

“Já jenom aby mi stačily šípy.” Strach se pozoruhodně míchá s černým humorem a mě znova pošimrá soucit. Zakážu si ho.

“Dávej pozor,” napomenu Matse a mávnu rukou výš do skal. “Pokračujem.”

Druhého tólana vidíme už z dálky, když vystoupíme o kousek výš, na plácek obkroužený skalní stěnou. Od šelmy nás dělí dobrých pět délek, když zvíře vycení zuby, naježí se a s bojovným zavrčením po nás skočí. Mats střílí okamžitě a stihne dva přesné zásahy, než tólan doskočí ke mně, aby se pokusil ukousnout mi hlavu.

Seknu ho do krku, ale nemám dost síly na to, abych zaťala meč až do karotidy. Poraněný tólan se mi snaží rozdrápat brigantinu. Zadrnčení tětiny, tólan sebou trhne, Mats se musel zbláznit, vždyť mohl klidně zasáhnout mě. Odkopnu od sebe zubatou tlamu a získám tím chvilku, abych sáhla k pasu pro nůž. Když mi šelma znovu vyrazí zuby po krku, zarazím jí krátkou čepel

mezi žebra, tólan sám mi pomůže, jak se po mně sápe, na nůž skoro nalehne.

Když si nové zranění uvědomí, odkulí se trochu stranou a snaží se dosáhnout některou z tlap k rukojeti nože. Chce ho dostat ven, ale jen si dál ubližuje, jak jím cloumá v ráně, já seberu svůj meč, zběžně promyslím poslední výpad a zabodnu mu půl čepele těsně nad hrudní kost.

Překvapeně vyjekne, a pak už je to rychlé.

“Aisling?”

Zkoumám hřbet ruky, kterou jsem si právě otřela čelo, a je mi jasné, že mám po obličejí šmouhy tólaní krve. Když se ohlédnu po Matsovi, zjistím, že pokračuje v průzkumu. Stojí v místech, odkud vystartoval druhý tólan, a dívá se po mně s podivným výrazem.

Jsem u něj několika dlouhými kroky, meč připravený k výpadu, ale nepotřebuju ho. Místo toho stojím vedle něj a na tváři se mi usazují podobné rozpaky.

“Jsou krásný,” slyším se zamumlat.

“Ale nebezpečný,” podotkne Mats nepřesvědčivě.

“To jo. Hodně nebezpečný.”

“Ale krásný.”

Zíráme na čtyři tólaní štěňata schoulená v pelechu, hebká srst, štrapaté šibalské obličejce, jantarové oči, nemotorné packy. Kdyby se některé z nich postavilo, bude mi do pasu, a až vyrostou ještě o kousek, začnou si obstarávat živobytí stejně jako jejich rodiče. Bozi dobří.

Je to vlastně jednoduché, na výběr nemám. Ale nemůžu se odhodlat.

Mats mě soucitně pleskne po rameni a někam se vytratí.

“Jménem pohraniční stráže vás zatýkám za hrubé porušení kázně!”

“Cože?” Mats nechápavě zírá na kapitána a samým překvapením se ani nebrání, když se ho chopí ostatní hraničáři a se značně omluvnými výrazy ho odvádí do sklepa. Ani já nekladu žádný odpor, dlaň mě ještě pálí od jílce meče a pořád před sebou vidím vyčítavé jantarové oči. Zatřepu hlavou; nepomůže to.

“Aisling? Jsi v pořádku?” Aregh, který mě vede za pravou paži, mě starostlivě pozoruje a zřejmě se mě chystá chytit, až sebou švihnu.

“Ty šelmy byly hodně ošklivá záležitost,” zamumlám v chabém pokusu o vysvětlení. Aregh cosi soucitně mručí a do jeho utěšování třesknou mříže a zapadne zámek. Skvěle. Už zase jsem v šatlavě. A Mats s Branem mě nezachrání, protože jsou tu se mnou. Jo, dovedli sem i Brana, pořád bílého jak stěna a s rukou na pásce.

Jaksi vzdáleně se těším, že alespoň získám trochu klidu a dám se dohromady, ale chyba lávky. Co chvíli se tu zjeví někdo z beorcské posádky - se džbánem vody, jablky, večeří, trochou vína nebo jen tak na kus řeči, při které nenápadně naznačují, že s Rodbyho postupem nesouhlasí.

“Měli jste recht, vždyť on si s tím poradit neuměl,” mudruje Olli.

“On je starej strašně zatížený na předpisy, a nějak neumí skousnout, že to občas líp funguje bez nich.” Gorm moudře pokyvuje hlavou a spravedlivě nám rozděljuje plnou hrst jahod.

“Rodby je blbec.” Aregh se ohlédne, jestli neposlouchá někdo nepovolaný, a pak svoje prohlášení stvrdí. “Prostě blbec.”

Kývám na souhlas, neurčitě brumlám a je mi nanic. Za mříží napravo mám sice Matse, ale ten je ode mě tak daleko, jak to jen jde, natahuje paže do vedlejší cely a snaží se zjistit, jak jsou na tom Branova zranění. Když se beorcští odeberou k večeři, zůstanu vlastně sama. Jenom já a oči čtyř vlčat a můj meč.

Zaklínačský meč, odplata stvořením, která sama brala životy.
Dodneška. Jenom já a jantarové oči...

“Aisling!”

Kdosi mi lomcuje ramenem a přitom hovoří poněkud znudně.

“Aisling, nech toho.”

Vytrhnu se ze sevření a mžourám do tmy. Krev mi hučí v uších a nedokážu se honem zorientovat. Až po chvílce rozeznám Matse, který na mě našťavaně zírá mezi zrezivělou ocelí.

“Co se děje?”

“Křičíš ze spaní.”

Ráno se ukáže, že Rodby časem neplývá. Nechá si nás dovést do výčepu, obestaví nás ozbrojenou stráží a ošklivě nás pozoruje.

“Sepsal jsem o vás hlášení pro plukovníka Offyda a požaduji v něm vojenský soud a přísný trest za porušení subordinace,” oznámí nám rozhodně. “Ještě dnes s ním pošlu jezdce.”

Přemýšlím, jestli nás táhnul ze sklepa jen kvůli prostému oznámení, to není Rodbyho styl.

“Nadiktujete celá jména, data narození a vojenské příslušnosti vojínu Satarghovi, aby mohl záznamy doplnit. Pak budete znovu zajištěni.”

Má naprostou pravdu. Jeden po druhém si krátce popovídáme s Ollim Satarghem a pak se poslušně vrátíme do sklepa. Se značným překvapením si všimnu, že nám někdo nejen naházal do cel spoustu čerstvé slámy, ale přidal i deky. Jestli to beorcským vydrží, bude tohle vězení za chvíli příjemnější než hostinec na hlavní třídě.

Většinu dne strávíme řečmi o tólanech, s Matsem do detailu vyprávíme o lovu a Bran teoretizuje, co se dalo udělat jinak a lóp, od mého výběru zbraně po Rodbyho reakci, když mu zmizela první hlídka. Až když začne sklepní šero houstnout,

dojdou nám témata, já se v nastalém tichu rozhlédnu a všimnu si, že ve dveřích stojí Torgh. Podle uvolněného postoje zřejmě už nějakou dobu.

Naše pohledy se střetnou a hraničář si vzpomene, proč se sem vlastně táhl. Vykročí k našim mřížím a z batohu, který nese v ruce, nám podá žitné placky, sýr, máslo, sušené maso a vůbec všechny nutnosti dobré večeře. Následuje košile, podle vyspraveného rukávu Branova, kterou Torgh kdovíproč hodí přímo na zem, pak z jedné kapsy vytáhne roličky čistých plátěných obvazů. Jak zápolí s druhou kapsou a vyprošťuje z ní můj hřeben, vypadne z ní ještě cosi dalšího a přistane to s tlumeným zaduněním na hromádce Branovy košile.

Mats se skloní, aby si to prohlédl zblízka.

“Uhm, Torghu-”

“Dobrou chuť,” přeruší ho hraničář. “Věřím, že jste rozumní a dovedete si to užít.”

“Tak jo,” hlesne Mats a nedůvěřivě pozoruje, jak se Torgh otáčí na podpatku a mizí za ohybem chodby.

“Co to je?” Bran se ptá jen tak pro formu, zatímco se zaníceně věnuje své placce s máslem.

Mats si předmět nevěřícně drží přímo před nosem a jak se na něj dívá, lehce šilhá.

“Klíč,” zamumlá.

Jednak vyslyšíme Torghův apel na náš zdravý rozum, nechceme na něj přitáhnout pozornost, druhak je tu díky všeobecnému soucitu posádky vážně celkem příjemně, utečeme prostě až druhou noc poté, co se nám klíč dostal do ruky.

No, utečeme... Ve vší tichosti si odemkneme, osedláme koně, kopyta jim obalíme kusy jedné z příkrývek, aby je nebylo slyšet na cestě, a v klidu z vesnice odjedeme.

“Co myslíte, co na velitelství udělaj s tím hlášením?” nadhodím, když se cítím dost daleko od Beorcu, abych nezaslechla Rodbyho řvát.

“To nevím,” odpoví mi Mats, “ale pro nás je důležitý, co s tím udělá Asgeir. A já ti zaručuju, že neudělá vůbec nic. Maximálně tě pleskne, jestli zase budeš v noci ječet něco nevině a zaklínačským meči.”

Zrudnu až za ušima. Jo, hlodá mi to v hlavě, ale že až takhle moc?

“Svým způsobem je mi Rodbyho líto,” pronesu, abych odvedla řeč od sebe.

“Cos to pila?” táže se Bran s očima navrch hlavy, zatímco Mats výmluvnými gesty naznačuje, že mi šplouchá na maják.

“Vždyť mu nikdo neřekne pravdu do očí,” vysvětlím, “nikdo se mu neodváží postavit, jenom ho za zády pomlouvaj a intrikujou proti němu.”

Kolegové se o tom začnou dohadovat a nechají mě dívat se k obzoru. Z oranžových paprsků vycházejícího slunce na mě vyčítavě hledí jantarové oči.

Co z války neznám

„Odstranění únavy?“

„Hacht,“ nezaváhá zkoušený prvák.

„Posílení smyslů?“

„Scath. Můžu se zeptat? Po Scathu prý může člověk mít halucinace...“ Student stočí melodii věty do hodně váhavé otázky. Protáhnu se, uvelebím se v prohráté trávě pohodlněji a rozhodnu se nedat mu odpověď zadarmo.

„Může, když ho přebere, a řekni mi proč.“

Zaklínačský adept si namáhá hnědovlasou hlavu a já nastavuju tvář už skoro letnímu slunci. Někdy je tu přece jenom pěkně, tady na Graaffu. Nakonec budu i ráda, že jsem se

na hrad po válce vrátila. I když jsem, konec konců, neměla moc na výběr.

„No tak. Co všechno je ve Scathu?“ pobízím studentíka, který se původně přišel poradit o zkoušce z alchymie. Nejsem učitelka Institutu, i když by se tomu Rayner asi nebránil, ale fakt, že jsem se zúčastnila dhamsko-adorské války, se u mnoha adeptů nějakou nevysvětlitelnou kličkou změnil v přesvědčení, že mám spoustu znalostí a zkušeností, které jim můžu předat. Nemám, ale ochotně jim tluču do hlavy alespoň obsah předepsaných učebnic.

„Silajit...“ začne nakonec prvák, sice od toho nepodstatného, ale co, „extrakty z parchy a čaje... belladona... semena z kulčiby...“

„Ale jo, to je to hlavní,“ zarazím ho milosrdně. „Co z toho je halucinogen?“

Paměť studenta znovu zradí a mně se mihne hlavou, jestli mám tohle zapotřebí.

Mám, odpovím si. Pořád nevím, jestli se mi chce vrátit k lovu. Někdy mě hrad štve tak, že už už házím koni sedlo na hřbet, ale něco mě vždycky zarazí. Z války jsem se vynořila od hlavy k patě od krve, adorské, svojí i párku lintů z Caldarvanu, ale pak jsem moc dlouho odpočívala. Už se mi do toho zpátky nechce, a co nechce, myslím, že mám z boje strach.

Nad hradem se rozezní dva údery hlubokým hlasem zvonu.

„Ech, už zase...“ zabrbám, když se sbírám ze země. „Musím na radu. Rulík a durman, kolego, запиš si to za uši,“ třepnu adepta symbolicky po hlavě a vyrazím do poradního sálu.

Jak si to metu po cestě k bráně, doženou mě rychlé, těžké kroky a po boku se mi zjeví Lachlan, odnedávna kolega mistr. Na okamžik místo jeho obličeje vidím Ulicka, kdysi jeho patrona ve výcviku, ale nostalgický přelud rychle zmizí.

„Ais, prosím tě, máš nějaký plány na odpoledne? Mám vést druháckej šerm, ale potřebuju si zaject do města,“ škemrá Lach maličko udýchaně.

„Jasně,“ odkývu bez protestů. Je smutnou pravdou, že já toho na práci mimo Institut zrovna moc nemám. Spolu se propleteme chodbami až k jídelnímu sálu, kde si už Rayner netrpělivě odkašlává a kolegové zaklínači se ne a ne přestat hemžit. Konečně si každý najde nějakou sesli, já se podle svého dobrého zvyku zašiju do kouta, aby na mě nebylo moc vidět, a velmistr začne.

„Dostal jsem od Acadaemie nabídku ke spolupráci na alchymistickém programu...”

„Poslat je do háje,“ mám názor hotový okamžitě, zamumlám si ho pod nos a přestanu Raynera poslouchat. Záležitosti čarodějnické školy, od války výsostného adorského pracoviště, nechávám proudit zcela mimo mě. Vnímám jenom matně, že pár mladších mistrů, Lachlanových vrstevníků, si od představeného bere nějaké papíry a sesedá se nad nimi s hlavami dohromady.

„Přišla žádost o pomoc,“ začne pak Rayner z jiného soudku a já se přiměřu nasměrovat jeho slova do mozku a ne druhým uchem ven. „Městská rada v Rhodri popisuje několik přepadení v lesích, z obětí moc nezbylo, chtějí najmout zaklínače.“

„V Rhodri?“ podiví se někdo.

„To může být cokoliv,“ broukne nevzrušeně učitel zoologie, zaštitěný jistotou, že vyučující na lov nikdo nepošle.

„Já tam pojedu,“ vyletí ze mě, aniž bych pořádně věděla proč. Mám zvláštní pocit, že vyšetřit události v Rhodri je přesně to, co mi v rozvrhu na příští měsíc chybělo.

Jdu si vzít dopis od městské rady, který velmistr drží v ruce, a zaklínači kolem mě mají v očích podezíravý pohled. Fakt nechápu proč. Zbytek rady strávím tipováním, co za šelmy

může žít na studené, nevlídné rhodrijské pahorkatině. Kdysi jsem tam lovila vlkodlaka a myslím, že měli problémy s ghúly, ale to jsou spíš městské druhy a v dopise se píše o lese...

Až o hodně později, když domlácená od šermířských učňů klečím na podlaze a balím si věci, mi dojde, co mě do Rhodri táhne.

Do Rhodri přece po válce odjel Bran, po válce a po tom, co jsem padla kolem krku čaroději pracujícím pro Ador a s krví našeho přítele na rukou. A už se nedozvěděl, že mě Theodor vzápětí z toho krku setřásl.

„No potěš koště,“ brouknu si pro sebe, zapnu poslední řemínek svého zavazadla a jdu spát.

Sionnach vláčným, vytrvalým krokem zdolává cestu k Rhodri a já si připadám nepatřičně. Odvykla jsem, moc jsem se zabydlela v malém studeném kamrlíku na hradě. Pravačkou si zkontroluju jílec meče a mám pocit, že ani tenhle pohyb už není tak jistý jako kdysi.

Do hlavy se mi vtírá Bran. Mezi mými zmatečnými city k Theodorovi a smrtí kamaráda Ulicka, kterou si Bran kladl za vinu, se naše přátelství pozoruhodně snadno rozpadlo na prach.

„Sione, nechceš si s tím dělat hlavu ty?“ plesknu svého oře po krku a radši se pokusím vybavit si kraj kolem Rhodri. Nevysoké, ale ostré pahorky, těžko prostupné lesy v údolích, zima, vítr, vlhko. Mysli, Aisling, co tam může žít? Na lenty moc chladno, pro barbegaziho málo skrýší i potrav, možná kraujas, jestli by měl co lovit...

A pak toho nechám a začnu si polohlasem zpívat.

Když se třetí den ráno na dohled objeví hradby Rhodri, zkusím si v hlavě poskládat, co řeknu strážní u brány a co městské radě, ale ani na to nedojde. Příslušník stráže, kterého oslovím, na mě jen nechápavě civí a opakuje, že cizího

zaklínače nepotřebujou, že maj vlastního, a jeho informovanější kolega se uvolí vysvětlit mi situaci.

„Dopis do Institutu poslala rada, když došlo k těm... napadením,“ zadrhne na okamžik, „V tu dobu byl rhodrijský zaklínač právě pryč na vlastní výpravě, a tak jsme požádali o pomoc Graaff. Ale mistr Bran se včera večer vrátil a slíbil tu práci obstarat, takže vaše služby už nepotřebujeme. Ve vší úctě,“ dodá rychle a náznakem se ukloní.

„Jo mistr Bran,“ uteče mi, aniž bych tím myslela něco konkrétního. „No, chápu váš problém, ale jsem tu za Institut oficiálně a nějak tuhle záležitost musím uzavřít. Dovedli byste mě za Branem? Proberu s ním, co se dá dělat.“

Osvícenější strážný si ještě jednou prohlédne můj medailon a pověření z Graaffu a pak mě gestem pozve do města.

„Vinařská ulice, vede ze severovýchodního rohu náměstí. Tam se doptáte.“

Sionnacha ustájím v prvním hostinci, bez problémů najdu náměstí, stačí jít rovnou za nosem, pokud není křivý, a přesně jak předpověděl strážný, měšťky na pochůzkách po obchodech mi ochotně ukazují směr k Branovu domu. Projdu ulicí celkem malebných domků, až si po pravé straně všimnu jednoho, který mi kamaráda čímsi připomíná, s ušmouranou omítkou a oprýskanými okenními rámy. Konečně vidím v téhle ulici barák, kde si dovedu Brana představit.

Přeptám se asi desetiletého klučiny s nohama zablácenýma po stehna, jestli tohle náhodou není dům mistra zaklínače, a když mi to odsouhlasí, odhodlám se zaklepat na dveře.

Poslouchám, jestli se za dveřmi ozvou kroky, ale když dřevo se zbytky letitého nátěru ustoupí dozadu, překvapí mě to.

Bran se nezměnil. Byla jsem překvapená na leccos, nové rány, zbroj, drahé oblečení, ale přede mnou stojí kolega

víceméně tak, jak si ho pamatuju z války, v poněkud zaprané košili a kalhotách o něco větších, než by bylo nutné.

„Aisling.“ Jestli je v tom slově vůbec nějaká emoce, tak mírné překvapení, což se vůbec nehodí k obrovskému chumlu pocitů, které se mi zasekly v krku.

„Jo. Brane. Teda. Uhm, jsem tu kvůli něčemu v lese,“ žblebtám nesouvisle a srdce nabírá na rychlosti.

„Ta napadení v lese. Strážní mi o tom říkali, přes poledne se tam půjdu podívat.“ Na kamarádovi pořád nevidím nic než profesní zájem o rhodrijskou nehodu a začíná to bolet.

„Graaff na to poslal mě,“ odseknu trucovitě, jak mě nepříjemný pocit překvapí.

„Máš na to doporučení, ne? Promluvím s městskou radou, podepíší ti zrušení žádosti.“

Na hrudní kosti mi přistane obrovský balvan, horko těžko se přes něj nadechnu a mimoděk se kolegy chytну za paži. Uraženost mě přejde stejně rychle, jako se na mě sesypala.

„Brane,“ zakňučím skoro neslyšně.

„V jedenáct na radnici, Aisling.“ Bran couvne z mého dosahu a zavře za sebou dveře.

„Brane,“ vydechnu znovu a bezmocně praštím pěstí do veřejí. Budu toho litovat, docela to bolí. Chvilku si melancholicky představuju sama sebe v slzavém záchvatu, jak se Branovi hroutím na prahu, a pak se rozhodnu využít čas do jedenácté hodiny k jídlu. Odněkud báječně voní pečeně.

Už pořádnou chvíli bloumám kolem sídla městské rady, když se kamarád znovu objeví.

„Jsi tu brzo,“ konstatuje bezvýrazně a ve vratech radnice mi dá přednost. Budova je zevnitř cítit čerstvým vápnem, asi v rámci jarního úklidu vybělili. Bran mě bez zaváhání vede do menšího sálku, kde kolem stolu sedí osm či kolik měšťanů s

úporně důstojnými výrazy. Stačí poznat jednu městskou radu a člověk zná všechny. Zachce se mi něčím alespoň trošku narušit únavnou obvyklost.

„Mír a bezpečí lidem z Rhodri,“ zkusím to hned pozdravem a vyseknu k němu drobné pukrle. Bran je jediný, kdo nezamrká překvapením a pak honem neprotočí oči v sloup.

„Mistře Brane, co...?“ Ani sám radní asi přesně neví, na co se chce zeptat, takže jen významně namíří ukazovák svým směrem.

„Poslali jste pro zaklínače z Institutu, tak taky ho máte,“ odpoví Bran nevzrušeně a v hlase mu velice jemně zavibruje pobavení.

„Paní...“ jiný reprezentant se ke mně obrátí s grimasou, která napovídá, že slovo „paní“ mu na mě zrovna nepasuje, ale lepší nevymyslel, „rádi bychom zrušili svou žádost Institutu. Pokud vím, měla byste mít oficiální pověření, byla byste tak laskava a půjčila mi ho?“

Vytáhnu z kapsy požadovaný dokument, mnohokrát přeložený tak, aby se mi to té kapsy vůbec vešel, a částečně ho narovnáám, ale dát ho z ruky se mi nechce.

„Co když, jen tak náhodou, nebude stačit jeden zaklínač? Ne že bych chtěla Brana podceňovat, ale co kdyby? Nevíte přece, co se tam někde schovává, že ne? Já to taky nevím, co když je to něco, s čím si ve dvou poradíme líp?“

Bran po mně loupne okem, ale mlčí, což dokážu ocenit. Jasně, cokoliv, co by se celkem krotce schovávalo v lese a lovilo jenom občas, zvládne bez pomoci. Ale radní to vědět nemusí.

„Když už jste mě sem přitáhli...“ brouknu si více méně pro sebe, což pohne radu k sérii tázavých pohledů určených Branovi.

„Aisling může mít pravdu,“ připustí kamarád loajálně. Tohle jednoduché konstatování má pro radní zřejmě značnou váhu, protože bez dalších průtahů kývnou.

„Dobrá tedy. Najímáme vás tímto do služeb města pod velením mistra Brana, paní... paní,“ oznámí mi ten, který mě oslovil první. Překvapí mě to tak, že se nezmůžu na slušnou odpověď.

„Díky,“ řeknu jednoduše, čímž si postavení v očích rady nijak nevylepším, ale to už je mi jedno. Jeden nebo dva pánové se tváří, že by souhlas ještě rádi odvolali, ale udrží se, takže stihnu vycouvat ze dveří coby rhodrijská nájemná krotitelka šelem.

„Jdeme omrknout ten les?“ zeptám se Brana až moc vesele, uhájená pozice mi znamenitě zvedla náladu. Kolega jenom cosi nenadšeně zabručí a mě znovu dojde, že od války se věci změnily.

Jen, do pytle, vědět jak.

Nestihnu ale ani zjistit, kterým směrem se jde do dotyčné stromoviny, poněvadž se k Branovi ruče přitočí umouněný klučina a hlásí, že mistru zaklínači nějaká paní buší na dveře.

„A nikdo jí neotvírá,“ podotkne důležitě jeho stín, ještě menší a upatlanější.

„Čím to asi bude,“ podívím se významně a mrknu na Brana, zatímco starší posel neslušnými slovy pochybuje o inteligenci svého společníka. Ten se po právu urazí, ale ještě praví, že prý ta paní brečí.

Bran si posla zkoumavě změří a pak se rozběhne ke svému domu, že mu horko těžko stačím.

„Moje holčička, Lykke, holčička moje...“ vzlyká měšťka pořád dokola a celkem úspěšně se snaží vybrečet Branovi na prahu louži.

„No tak, paní. Ale no tak...“ snaží se Bran upoutat její pozornost a zachránit svůj dům přes vyplavením, ale dáma už do svého strachu a nářku zabředla moc hluboko, nenechá se jen tak vyrušit. „Já na ni snad budu muset zařvat,“ zabručí si kamarád pro sebe.

„Můžu já?“ naznačím neslyšně. Kolega rozumně uzná, že moje reputace je v tomhle městě postradatelnější než jeho vlastní, a já se nadechnu do zásoby.

„Tak dost!“ houknu na ni ostře. „Něco se vám stalo, hledáte zaklínače, tady ho máte, tak mluvte, fofrem, než to bude ještě horší!“ Dáma našťestí šokovaně nezmlkne, protože to by mi pověst poškodilo nenávratně, jen vzlyká trochu konstruktivněji.

„Dcery... Lykke a Dagny... chodí si hrát do lesa. Ráno jsem se s Dagny pohádala a ona utekla, nikde jsem ji nemohla najít. Lykke říkala,“ tady se měšťka rozbřečí fest, ale rozumně se snaží vyprávět dál, „říkala, že ví, kde Dagny je, že mají skrýš v lese... běžela za ní... a pak se vrátila Dagny a o Lykke neví... Co když ji něco...“ Branův dům se znovu octne v ohrožení vytopením a mě, i když cítím, že bych mohla být trochu přívětivější, povolí nervy.

„Jdeme tam, najdem Lykke, vy běžte domů!“ Sice neječím, ale mluvím tak nahlas, že mě musí být slyšet až na náměstí. Určitě jí to někdo zopakuje, kdyby na to přišlo. Pak drapnu Brana za paži a vleču ho směrem, kde si představuju les.

„Velmi profesionální.“ Kolegovi ironie málem kape od pusy.

„Děkuji. Kde je ten les, co o něm všichni mluví a já ho ještě neviděla?“

„Pěšky?“

„Musí to bejt někde při ruce, když tam malý holky běhají třikrát denně, a v tuhle chvíli je mi úplně jedno, jestli vypadám jako chudej zaklínač.“ Možnost trochu si zaječet mě dostala do

příjemně akční nálady a poslední, na co mám chuť, je vracet se pro koně.

„Fajn,“ odsekne krátce.

Jak překročím hranici lesa, cynismus a černý humor ze mě vyvanou, zbude něco profesionality.

„Hledáme hlavně šelmu, nebo hlavně Lykke?“ zeptám se šeptem, uši nastražené po sebeslabším zvuku, který do mírumilovného lesa nepatří. K mojí smůle jsou šelmy dost často potichu, ale Lykke by nemusela.

„Hlavně Lykke,“ otřeše se Bran. Letmo mě napadne, jestli to říká z nezištného soucitu, nebo si představuje svůj sklep zatopený slanou vodou.

„Takže můžu...?“ nadhodím jen tak pro jistotu, kolega přisvědčí a já z plných plic zaječím: „Lykkééé!“

Párkrát ještě na střídačku voláme, ale nikdo a nic neodpoví.

„Jsme pěkně pitomí,“ konstatuju nakonec.

„Měli jsme se zeptat tý Dagny, tam si chodily hrát,“ přikývne Bran a mě potěší, že se na jeho způsobu a tempu uvažování nic nezměnilo – pořád je skoro totožné s mým. „Aisling, kdybys byla ještě mladá a nevinná, kam by sis tu šla hrát?“

„Copak nejsem mladá a nevinná?“ prsknu dotčeně, nicméně se pokusím dívat na les z mladšího úhlu pohledu a zamířím k houštině z nízkých stromků a vřesu. Nějakou chvíli se jím prodíráme, Bran v čele, zrovna se chystám zeptat, kde on přišel k pohledu malé holky, když se zarazí.

„Ty snad máš pravdu,“ broukne si překvapeně. Hledám, co ho zaujalo – ve vřesu a v prachu je slabě vyšlapaná pěšinka. Krk bych na to nevsadila, ale nevypadá, že by ji prošlapala zvěř.

„Sama koukám,“ konstatuju, vybavím si, kde leží Rhodri, a odhaduju, kterým směrem se po cestičce vydat, aby nás dovedla za Lykke. Bran se k řešení dobere ve stejnou chvíli jako já a bez říkání vyrazíme doprava. „Lykke!“ houknu co chvíli, kdyby to náhodou mělo být k něčemu dobré. Věťve si ani nestíhám ohýbat z cesty, moje kroky asi ve vřesu nadělají tolik škody co všech dříve průchozích dohromady a pořád vyvolávám dívčí jméno.

„Lykk-“ Ječivá, daleko se nesoucí samohláska se mi zadrhne v krku, když se odněkud ne moc z dálky ozve výhrůžné bručení.

Dál jdeme opatrně, rozhlížíme se po původci toho zvuku a já se Brana tak nějak samozřejmě chytну za paži, ale setřese mě a já mu zůstanu za zády. Stezka se otevře do nevelkého paloučku, na kterém stávala vysoká borovice, než jí to zatrhl nějaký rozmar počasí, vichřice nebo sněhová bouře. A vývrat pak posloužil jako doupě obrovskému šedavému medvědovi.

Nezareaguju tak rychle jako Bran a do kolegy vrazím. Tiše doufám, že si nás medvěd nevšimne, ale takové štěstí nemám. Šelma se postaví na zadní, zašvidrá naším směrem, asi se jí nelíbíme, jelikož nám začne znovu vyhrožovat.

„Pust’!“ sykne zaklínač a škubne rukou, do které jsem mu zaryla nehty. Ignoruju ho. Šokovaně zírám za medvědovy zadní tlapy, na hromádku v červeném a bílém plátně.

„Lykke,“ zakňourám sotva slyšitelně. Bran se rychle rozhlíží a pak zalapá po dechu.

Dva odhodlané nádechy a zaskřípání taseného meče. Bran vyráží, rychle, ale tak, aby v kterémkoliv okamžiku mohl zaútočit nebo krýt útok na sebe. Medvěd se spouští zpátky na všechny čtyři, otáčí hlavu po Branovi a ožene se prackou, aby odrazil čepel namířenou těsně vedle hrudní kosti. Kamarád

uskakuje z dosahu, znovu zkouší umístit meč šelmě mezi žebra a já jen tupě koukám.

„Aisling!“ zařve na mě kolega, když si toho všimne, a já si připadám jako loutka, kterou konečně vzal do ruky vodič. Bez zaváhání se rozběhnu širokým obloukem, který mě dovede k medvědímu doupěti – za záda medvěda, kterého Bran zabavuje dost na to, aby si mě nevšiml. Zhlédnu dívčin zakrvácený obličej, když kamarád zakřičí znovu, a tentokrát v tom zní i strach.

Rozdrážděný medvěd seká po Branovi drápy, a i kdyby se netrefil přesně, úder těžkou prackou bude taky malér. Zaklínač uskakuje, snaží se zasadit šelmě alespoň jednu pořádnou ránu, ale medvěd uhýbá, čepel odráží a když to náhodou nezvládne úplně, sklouzne mu meč po srsti. Kamarád bojuje o život a není jisté, že vyhraje.

Nasucho vzlyknu, rozběhnu se k medvědovi s mečem namířeným pod jeho rameno a jak se mu špička čepele zaboří do masa, padám k zemi, většinu váhy na meči. Obrovská tlapa s posekanými polštářky mě mine, míří moc vysoko, do míst, kde jsem před okamžikem měla ramena. A než se šelma zorientuje, Bran jí zabodne vlastní meč pod hrudní kost a okamžitě uskočí. Já se z dosahu dostanu válením sudů, pak se honem vyškrábu na nohy a utíkám, ale medvěd za mnou neběží. Váhá, jestli pronásledovat mě nebo Brana, otáčí se po nás, škube sebou a dvě nabroušené čepele, které má mezi žebry, konají své. Medvěd sípe, lapá po dechu, až pod ním podklesnou nohy.

Na hrudník mi dopadne neviditelný, ale hrozně těžký balvan a znovu se rozběhnu do medvědího doupěte. Dívčino jméno mi samo padá z pusy a ruší dech. Pak se dostanu do místa, ze kterého vidím, co jedna rána tlapou s ostrými drápy provedla s křehkým tělíčkem. Obsah rozpáraného břicha mám jako na

dlani, jen to všechno není tak čisté a úhledné jako v učebnici anatomie, pořádně to pročesala medvědí tlapa-

Dech mi v krku začne skřípat, svaly vypoví službu, já padnu na všechny čtyři a zvracím.

„Zmiz, Aisling.“ Bran zní nevzrušeně. Ohlédnu se po něm a matně mě napadne, že s tímhle tónem už jsem asi kamaráda ztratila definitivně.

„S radou a všema to vyřídím, já to nějak ustojím, už jsem pro ně taky leccos udělal. Ty bys po těch tvých scénách mohla dopadnout hůř. Zmiz,“ zabručí monotónně. Asi má pravdu.

„Sion je v hospodě u západní brány a všechny moje věci taky.“

„Počkáš venku, přivedu ti ho,“ konstatuje kolega a mě ani nenapadne se vzpouzet. Obrázek Lykkina rozpáraného těla mám vypálený do sítnice, překrývá se s lesní cestou ústící do polí, po které se vracíme k Rhodri.

„Brane, to je hrozný,“ hlesnu. Zaklínač si jen odfrkne. „Ale nemohli jsme za to, on už ji...“ škytnu, „když jsme přišli, není to naše vina!“

„Konečně ti to došlo,“ prohlásí kamarád cynicky. „Bohové, Aisling, seber se. V Dhamse jsi viděla horší věci, ne?“

Bitva o Dhamsu, přesekané tepny, probodané plíce, úlomky kostí trčící z ran, a znovu a znovu a znovu... Z beder se mi po celém těle rozšíří podivná ztuhlost a každý další krok mi najednou připadá nepřirozený.

„Tam jsem to čekala,“ zachraptím tiše. Zaklínač dá průchod pohrdání tím, že nakopne větev, která mu leží přes cestu.

Radši už nic neříkám a namáhavě se kodrcám k městu. Branovi to zřejmě vyhovuje, taky zarytě mlčí až do chvíle, kdy mi, jak slíbil, přivede koně, osedlaného a s mými věcmi v sedlových brašnách.

„Vrat' se k Theovi,“ zabručí, podá mi otěže a než přemůžu šokovanou ztuhlost, zmizí za branou.

„Tak tohle je definitivně v loji,“ svěřím se Sionnachovi, nasednu a oř se mnou mírným krokem vyrazí zpátky na Graaff. Otázku přátelství s Branem odsunu stranou a zakážu si na ni myslet, místo toho si masochisticky znovu a znovu přehrávám medvědí útok a zohavenou Lykke. Srdce přitom cítím v krku a oči mám plné slz, ale nakonec si na ty obrazy zvyknu. Člověk si zvykne na všechno, když vážně musí.

Tiše doufám, že se mi povede odvést Siona do graaffské stáje a zdejchnout se do vlastního pokoje, aniž by po mně někdo něco chtěl nebo, nedejte bohové, se dokonce vyptával na kšeft, ale mám smůlu. Jak jinak. Hned za bránou se ke mně přimotá Lachlan a jako obvykle škemrá, abych zaskočila na jeho postu asistenta šermu. Nejdřív ho chci odmítnout, jenže pak mě něco napadne.

Už možná vím, co je hlavním úkolem učitele, který zažil skutečný boj.

„Jasně, ráda. To jsou oni?“ ukážu bradou na hlouček adeptů posedávajících na vnitřním nádvoří. „Jsou tam všichni?“

„Co já vím, asi jo.“ Lach pokrčí rameny. „Díky, Ais, jsi nejúžasnější osoba na tomhle potápaném hradě.“ V chůzi předvede nedomrlé pukrle a někam se vypaří. Já si odchytnu drobnou dívčinu z prváku léčitelství, poprosím ji, aby odvedla Siona do jeho stání, a namířím si to ke své partě druháků.

„Zdravím, děcka.“ Nelámu si hlavu s tím, jestli Institut nemá něco jako kodex chování učitele. „Mistr Moyvane si musel něco vyřídit, takže vás mám na starosti já. Dneska si povíme něco o tom, že technika, síla a výdrž v boji taky není všechno. Kdo je z vás nejlepší s jedenapůlručákem?“

Studenti po sobě chvilku vyplašeně pokukují, pak se zvedne ramenatý klučina s nazrzlým ohonem, tasí meč a tázavě se na mě zadívá.

Sáhnu k pasu pro svoji zbraň.

„Tak pojď, a snaž se,“ pobídnu ho přátelsky. Nechápatě zírá a pak nečekaně vyrazí tercií. Stihnu zareagovat a bránit se, ale tenhle hoch není špatný a já navíc chci, aby vyhrál, takže se ani moc nesnažím. Za pár okamžiků stojím s mečem volně podél těla a špičkou jeho čepele namířenou mezi žebra.

„Výborně,“ přikývnu. „Jen tam ten meč nech,“ napomenu ho, když se se spokojeným výrazem chystá vrátit zbraň do pochvy. Ted' už je zmatený úplně, ale nevzpouzí se a znovu nasměruje meč kamsi do mých plic. „Prima, kdybys chtěl, mám to spočítaný. Dokážeš si představit, že na ten meč přitlačíš a vážně do mě bodneš? Nebo ne do mě, ale do kohokoliv, s kým budeš jednou bojovat? Dělal jsi léčitelství? Víš, jak vypadá rána v plicích, jak z ní bublá krev? A co když to v bitvě schytá někdo z tvých známých, najedou ho najdeš s ranou v plicích nebo v břiše? Myslíš, že na to máš?“

Klučina bledne a začíná se mu třást ruka. Nevím, nakolik za to může můj proslov a nakolik únava, ale pro jistotu odcouvám z dosahu.

„To je ta otázka, děcka. Myslíte, že na to máte?“ obrátím se ke zbytku skupiny. „Přemýšlejte o tom a zkuste si to představit. Aby vás pak opravdovej boj nezaskočil. Končím lekci, zbytek je samostudium.“

Léky a jedy

Síní, která běžně slouží jako jídelna, se celkem předvídatelně hemží kolegové a vytváří malebný zmatek. Tak už to před radami mistrů bývá. Občas mám pocit, že se někteří zaklínači hemží cíleně a příčinlivě, aby zamaskovali skutečnost, že nás pomalu, ale jistě ubývá.

Všeobecným chaosem se proplétá i kolegyně Sorch a roznáší dopisy. Nevěnuju jí pozornost, mně nikdo nepíše, takže mě značně překvapí, když si najde cestu do mého kouta.

„Hele, nevíš, kdo je Aisling Seamaírg?“ zeptá se zvědavě a mezi dvěma prsty drží obálku.

„A do háje,“ konstatuju. Tohle těžko budou dobrý zprávy.

„No kdo?“

„Co bys asi tak myslela?“ Zatvářím se asi hodně nepříjemně, protože Sorch mi dopis bez dalších řečí podá a znovu zmizí mezi lidmi. Hrozně se mi nechce to lejtro číst. Kdo mě ještě dneska zná pod mým původním jménem a co mi může chtít?

Dřív, než mi je příjemné, se Sorch zjeví znovu, už s prázdnýma rukama, a přisedne si ke mně.

„Tak povídejte, slečno Seamaírg, co to má znamenat?“

„Tohle?“ ukážu jí neotevřenou obálku. „Nemám šajn. Pokud jde o adresáta, tak to je moje zaručeně pravý a kvalitní rodný jméno, což může potvrdit matrika vesnice Cill Airne. Když dostal můj táta práci v Caldaranu, zaved se tam jako `lékárník z Cill Airne´ a to přízvisko nám nějak zůstalo. Beztak to bylo všem jedno. Snad ani nechci vědět, co na mě kdo vyhrabal,“ úpím.

Sorchinu případnou odpověď přeruší velmistrovo hulákání.

„Kolegové – pozornost!“ zařve na celou síň, počká, než se ruch uklidní na přijatelnou hladinu, a začne svoji stručnou řeč.

„Máme nabídku spolupráce od Adoru, jejíž hlavní částí je vytvoření speciální jednotky adorské armády.“

Už už jsem se chystala ho ignorovat, což dělávám vždycky, jak padne jméno sousedního státu, ale slova „speciální jednotky“ mi v tom zabrání.

„Prý by po nás chtěli průzkum terénu a přispění ke strategii boje.“ Rayner polkne naprázdno, rychle se nadechne a předhodí nám nejhorší zvěst: „Ador chystá další válku.“

Zaklínači očekávají, že se v sále rozhostí šokované ticho, a téměř každý se ho tudíž pokusí narušit nějakým komentářem.

„To je vtip?“

„Co z toho bude mít?“

„Zase s náma?“

„Frolík nebude válčit s vlastním vazalem, tupče!“

„Mě z nich trefí.“

„Copak se celej svět zbláznil?“ přispěju do tlumeného mumraje.

„Přečti si ten dopis. Hůř už se beztak cejtít nebudeš,“ radí mi Sorch. Zní to jako rozumný návrh, takže jí z pouzdra u pasu vytáhnu nůž, otevřu obálku a přečtu si lejstro uvnitř.

„Ale do prkenný vohrady,“ uklouzne mi. Sorch tázavě zvedne obočí. „Vypadá to,“ začnu pomalu a přitom letím očima po řádcích znovu, abych si byla jistá, že se nepletu, „že adorský úřady z nějakýho důvodu odstranily lékárníka z caldarvanský lékárny, zahrabaly v záznamech, kdo tu lékárnu měl předtím, našly mého tátu, kterej umřel na neštovice, a rozhodly se, že já na to mám původ i školu, takže tu lékárnu jakože zdědím.“

„Co budeš dělat?“ zeptá se věčně kolegyně.

Stočím se na lavici do klubíčka a toužím se někam propadnout.

„Asi si změním jméno a odstěhuju se do Tosaitu.“

„Změněný jméno máš už nějakou dobu a nezdá se, že by to zrovna fungovalo.” Sorcha je pragmatik.

„Tos to vylepšila,“ zakňučím.

„To jsem neměla v úmyslu,“ praví kolegyně pokojně.

Caldarvan už mám na dohled, Sionnach spokojeně pokládá kopyto před kopyto a já si na jeho hřbetě už pokolikáté sumíruju, proč sem vlastně jedu. Nechci se starat o lékárnu, vzpomínky a sentiment vezmi čert, ale ještě víc se nechci zamotat do další války. Do armády mě nedostane nikdo a za žádný peníze, to, co jsem si prožila s tou minulou, by mi bohatě stačilo na pěkných pár životů. A lékárna by mi snad mohla poskytnout prostředky pro to, abych mi tohle předsevzetí vydrželo. Více méně bezpečný a zaopatřený útočiště. A přece jenom je to taky užitečný povolání.

Ale hlavně ať už mě nikdo netahá do války.

Brána Caldarvanu mě spolkne jako malinu a já odhodlaně zamírím způsobit městu menší břichabol.

„Chci mluvit se starostou ohledně lékárny. Jsem Aisling,“ polknu, protože mi rodné jméno nejde z krku, „Seamaire. Psali jste mi dopis.“

Strážný ve vratech radnice na mě vrhne pohled podezřívavý natolik, kolik se sluší, když do města přivandruje zrzka s mečem a bez vychování, ale pak mu za očima přece jen zaplápolá ohníček poznání.

„Jistě, dcera pana lékárníka... Ale neznám vás odněkud?“ dokáže vzápětí, že jeho paměť sahá dál než měsíc zpátky.

„Těsně po válce jsem tu lovila linty a ještě předtím venefiku,“ nenechám se prosit a strážný je rázem doma.

„Pojďte dál, paní as Cill Airne,“ usměje se celý blažený.

„Že je to dobrý jméno pro lékárnici?“ hodím ještě přes rameno, jak stoupám ke dveřím téměř už starého známého,

starosty Stureho. Zabuším na dveře a potěší mě, že hlas, který mě vyzve ke vstupu, zní celkem klidně a sebevědomě. Třeba pro jednu budu jednat se starostou a ne s hromádkou rozklepanýho pudinku.

Městský úředník zalomcuje s klíčem v zámku, rozmáchle otevře dveře caldarvanské lékárny a o mě se překotně pokouší strach, vzpomínky, nostalgie, nejistota a hlad. Všechno to co nejlíp našt'ouchám do nevědomí a snažím se sesumírovat, na co se při předávání lékárny musím soustředit. Přelítnu očima police, jedna stojatka vedle druhé, žádná nádobka se zajímavým léčivem snad nechybí. Nakouknu do vedlejší místnosti a zběžně překontroluju laboratorní náčiní v čele s pilulkovnicí, chvíli čenichám, jestli ve skladu neucítím plíseň, a pak se vrátím do oficíny.

„Kde je klíč od venen?“ zeptám se naprosto samozřejmě a zamrkám překvapením, protože jsem doted' netušila, že si slovo venena pamatuju. Venena, separanda, inoxia, stojatky, tára, repositorium, slova se mi noří v hlavě podle aktuální potřeby.

„Eh?“ škusne sebou úřada, který zřejmě nepočítal s tím, že něco nebude v pořádku.

„Od skříňky s jedy. Vidíte ty černý štítky? Jedy čili venena musí být pod zámkem a já se ptám, kde je k tomu zámku klíč,“ vyložím a výmluvně zarumpluju dvířky skříňky, abych ukázala, že je skutečně zamčená.

„To netuším, váš otec ho určitě někde měl,“ zamumlá neurčitě.

„Můj otec určitě, ale co ten lékárník, co tu byl po něm? To těch deset let míchal bez venen?“ nadhodím spíš pro sebe. „A jo, hele, byl v táře,“ zaraduju se vlažně, když klíček objevím hned v druhé ze zásuvek lékárenského pracovního stolu, které

namátkou a hlavně z nervozity otvírám. Proberu je všechny, díky čemuž mi rukama postupně projde receptář, seznam surovin a účetní kniha. Už mě nenapadá nic dalšího, bez čeho bych se do začátku neobešla, takže se rozhodnu úředníka propustit.

„Beru, jak to stojí a leží, kdeže vám to mám podepsat?“

Na potvrzení o převzetí suverénně přidám své jméno a o dost rozklepaněji příjmení, zavřu za Stureho poskokem dveře a otočím klíčem v zámku, aby mě nikdo nerušil. Budu muset udělat spoustu věcí - pořádně překontrolovat suroviny, nastudovat si receptář, naučit se zacházet se vším, co mám v laboratoři, zjistit, kdo mi bude dodávat dovážené zboží...

Bezradně se rozhlédnu po tom všem, co je teď moje lékárna, sundám si z horní police stojatku popsanou slovy *Liquiritiae radix*, posadím se na táru a získávám čas na rozmyšlenou tím, že se tláskám sladkým dřevem.

Během tří dní toho stihnu dost - obchodník už kdesi zařizuje moje objednávky, já mám jakýs takýs přehled o přípravcích používaných na běžnější neduhy, včera jsem si potřásla rukou s místním felčarem a vynadala mu za léta pití čaje z krušiny a dneska ráno se mi metodou pokusu a omylu povedlo celkem slušně zvládnout výrobu pilulek.

Se srdcem v krku se odhodlám vyvěsit na dveře tabulku *Otevřeno*. Dalších pár hodin se upřímně děším každého, koho zahlédnu oknem, ale měšťani si asi rychle zvykli, že lékárna nefunguje, a nijak zvlášť mě nepotřebují. Nebo mi nevěří. Nebo jsou všichni dokonale zdraví. Je mi to jedno, jen ať sem nikdo nechodí.

Moje štěstí vyprší s příchodem dobře oblečené dívčiny asi v mém věku, která s nosem významně namířeným ke stropu požádá o čaj z lipového květu. I přes její pohrdavé vystupování

se mi puls uklidní, když slyším tak jednoduchý požadavek, čaj jí navážím a zase ji rychle vypakuju ven. Prima. Ve zdraví jsem přežila prvního pacienta.

Než se tím stihnu dostatečně potěšit, vletí mi do oficíny zákazník s pořadovým číslem dva, vlaje kolem něj hábit příslušnic roselliánského řádu. Sestra se rozhlédne po lékárně a pak se potěšeně ušklíbne.

„Aisling, tebe tu ráda vidím,“ prohlásí, opře se o táru a naprosto samozřejmě hrábne do téměř vyjedené zásobnice s lékořicí.

„No ne, pozdrav tě, Reine,“ zakuckám se smíchy, když rosellku konečně poznám, a honem si naberu ještě hrst sladkého kořene, protože v Reininých ústech mizí závratnou rychlostí.

Než se stihnu zeptat, co se událo mezi koncem války a momentem, díky kterému budu muset dodavatele požádat o pořádnou zásobu lékořice, čarodějčin obličej se zachmuří.

„Čekáš návštěvu?“ zeptá se suše a pohodí hlavou k oknu, kterým zahlédnu dva muže v adorských uniformách.

„Ne.“ Bleskově usoudím, že na drobnou přípravu mám času dost, a skrz sklad proběhnu do přístěnku, kde prozatím přespávám a skladuju svých pět švestek. Popadnu z hromady svůj meč a těsně předtím, než adorští otevřou dveře lékárny, zbraň odložím na zem za táru.

„Paní as Cill Airne?“ dívají se nejistě po mně i po Reine. Oslovením si mě naladí k alespoň trochu vstřícnému chování, takže se rozhodnu, že na ně prozatím budu milá.

„Co potřebujete?“ kývnu na toho bližšího.

„Rád bych vám tlumočil nabídku hlavního štábu adorské armády. Z více zdrojů se nám doneslo, jak jste si počínala v minulé válce i po ní. Štáb je přesvědčen, že vaše zkušenosti

jsou velmi cenné, a nabízí vám velení zvláštní jednotky sestavené z graaffských zaklínačů.“

Moje slušné chování rázem zmizí.

„Ne,“ štěknu. „Nemám zájem. Ani velet, ani bojovat, s kýmkoliv, proti komukoliv, prostě ne. Nabídku odmítám.“

„Paní, já jsem přesvědčen, že vaše dovednosti by ve velení zvláštní jednotky skutečně byly užitečné, že byste je dokázala chytře a efektivně vést a zabránit zbytečným ztrátám,“ zkouší to úlisně druhý. Jeho hlas mi matně připomene první večer v lékárně, strávila jsem ho vařením sirupu. Ty žvýstky jsou přesně tak přelázané a taky odporně lepí.

„Prostě ne,“ vrčím.

„Sestro, byla byste tak laskava a poskytla nám soukromí?“ obrátí se sirupový na Reine. Čarodějka se vzteká, ale poslechne a vyrazí ze dveří. Mám ovšem uklidňující tušení, že kdybych zařvala o pomoc, Reine mě uslyší.

„Pomůžete jim, vy víte, co je čeká, a zabráníte tomu, aby se dostali do zbytečných potíží. Do lékárny vám seženeme zástupce, zisk samozřejmě bude stále náležet vám,“ plive úředník cukr už zase na mě.

„Ne. Já. Už. Nikde. Bojovat. Nechci.“ Cedím jednotlivá slova skrz zuby a doufám, že mi konečně dají pokoj, ale sirupový ještě neskončil.

„To byl přece váš cíl, aby ve válce bylo co nejméně zbytečných obětí...“ nechá vyděračskou větu viset ve vzduchu.

„Jo, ale už proto nepůjdu bojovat, jasné? Já nejsem ta správná pro boj a zabíjení, copak tak vypadám? Jsem lékárnice, copak lékárnice velí armádě? A ze všech armád světa zrovna armádě adorský? Jestli některá jo, tak já teda ne, rozumíme si? Já lidi léčím, dokážete to pochopit? Já teď léčím a nic jinýho dělat nehodlám, hlavně, slyšíte mě, hlavně ne v adorský armádě. Jestli se vůbec v týhle válce do něčeho zapletu, zapletu

se do toho jako lékárnice a soukromá osoba!“ ječím na vojáky, kteří jsou z toho celí tumpachoví, vylila jsem si na nich všechnu nejistotu, všechen strach ze zodpovědnosti, kterou moje nová práce nese, a taky dlouho střádanou dávku nelásky k Adoru.

V okně se mihne stín, Reine kontroluje, jestli mi má přijít na pomoc.

„Dobrá tedy. Budete spolupracovat s armádním ošetřovatelským sborem. Jako soukromá osoba,“ praví nakonec sirupový a docela obstojně u toho hraje neotřesitelný klid, zatímco já lapám po dechu a nechápu, odkud hernajs tohle přiletělo.

A pak se naštěstí oba zdekujou.

Bývalá převaděčka se prosmýkne do oficíny, ještě než za návštěvou zapadne dveře, a znovu zaloví rukou po lékořici.

„Půjdeš do války jako soukromá osoba, jo?“ nadhodí přesně namíchanou směsí ironického uznání a tónu, kterým učitel peskuje nejtupějšího žáčka.

„Reinuš, jsem v pěkný kaši. Oni mě v tý mele fakt chtěj mít,“ povzdechnu si.

„Koukám,“ broukne čarodějka. „Co s tím podniknem?“

„Nejdřív ze všeho seženu další sladký dřevko,“ usoudím. Reine se dětsky usměje, nadšeně přikyvuje a já si říkám, že kdybych si ze svých známých měla vybrat někoho, s kým se budu protloukat další válkou, asi bych chtěla právě tuhle čarodějkou. „A ty se třikrát denně modli, aby se ta válka odvolala. Nebo aspoň opozdila.“

„Vypadám jako člověk přes modlení?“ podívá se na mě s upřímným překvapením.

„V tomhle hábitu? Naprosto.“

„No jo, no.“ Reine si oblečení řádové sestry zasmušile prohlíží. „Já jenom chtěla na chvíli zmizet někam mimo válku a politiku. A nějak se to zvrtilo.“

„Celý je to zvrtlý,“ ukážu širokým gestem na svoji lékárnu. „Počítám, že roselky zase půjdou sloužit jako zdravotnice, ne? Tak dej vědět, až se k něčemu bude schylovat, a já se přidám.“

Rozloučím se s bývalou převaděčkou přáním, aby nás válka minula úplně, přáním, které nemá téměř žádnou šanci na vyplnění, a co možná nejstatečněji se postavím čelem svému novému životu bez meče, šelem a s minimem krve. Pobíhat kolem táry, míchat masti a čaje, radit, naslouchat, občas vynadat. A tak podobně pořád dokola.

Týdny mizí skoro stejně rychle jako lékořice a já překvapeně zjišťuju, že jsem si na roli lékárnice zvykla. Nejenže mě při otevření dveří a pacientově pozdravu nejímá hysterie, ale začínám se těšit na pokaždé trochu jiné zadání a díky tomu pokaždé nový úkol. Bílou zástěru si ráno uvazuju skoro ráda.

„Hrozně kašle, už třetí den,“ oznámí mi stručně kovářka a dloubne svou osmiletou, v tuhle chvíli zkroušenou a usmrkanou dcerku do zad.

„Co krk, bolí?“ přeptám se nemocné, dlaň jí na chvilku položím na čelo, což není tak snadné, protože v odpověď horlivě přikyvuje, a v duchu si skládám položky pod sebe. Kašel, rýma, bolest v krku, zvýšená teplota. Jednoduchý.

„Hlavně musí být v klidu, v teple a hodně pít. Můžu vám nabídnout čaj s lípou a diviznou, ten pomůže na teplotu a kašel, a na bolest v krku by zabral mateřídouškový sirup,“ mrknu na děvče. To už ví, že sirup je věc příjemná a sladká, takže se pro léčbu nadchne.

„No tak mi dejte ten sirup,” zavrčí její máti neochotně. Zatímco v přípravě odlévám sladce vonící tekutinu do lahvičky a přivazuju k ní štítek, přemýšlím - má mě mrzet, že jsem kovářce prozradila správné bylinky a tím se připravila o prodej čaje, nebo mě má těšit, že vůbec přišla a projevila mi tím důvěru?

„Kdyby dostala horečku, přijďte, dám vám další bylinky.”

Budu ráda za důvěru a budu doufat, že si nesplete diviznu s náprstníkem, s tím jí podám lahvičku, vezmu si od ní tři měďáky a pak, když i s dcerou odchází, zahlédnu pootevřenými dveřmi roselliánský hábit.

„Tě prsk, Reine,” pozdravím zdvořile, když za sebou zavře dveře oficíny.

„Taky, Ais,” odpoví neobvykle vážně. „S tím modlením to neklaplo, máme válku na krku. Náš konvent dostal žádost dostavit se v pondělí na místní velitelství, sbalený na tažení. Je to v loji, holka.”

Hmátnu do táry pro sešit, ve kterém si vedu přehledy o zásobách, a kontroluju důležité položky.

„Předevčírem přišly zásoby, ze surovin mám všechno, a když sebou hodím, jsem schopná dát do kupy dost materiálu,” pravím profesionálně, když polovina mojí hlavy počítá, jak dlouho se louhují bylinky na tinkturu k čištění ran a co přijde do hojivé masti. Druhá půlka myslí převezme kormidlo vzápětí a já visím čarodějce na rameni. „Proč se už zase motám do boje, Reine, udělej s tím něco,” hučím do jejího černého hábitu.

„Nech mě, Ais,” setřese mě rázně. „Hele, slyšelas poslední dobou něco o Theodorovi?”

Škubne to se mnou, jako by mi zasadila ne zrovna slabou ránu do hrudní kosti.

„Od konce války ani slovo. Odjel s tím, že dostal nějaký místo na *Acadaemii*, ne?”

„Jo, to sedí. Tak o tohle místo přišel, když odmítnul Frolikovi vyškolit komando bojovných čarodějů. Jen mě napadlo, že by tě to mohlo zajímat,” nadhodí Reine lehce.

„Špatně tě to napadlo,” ujistím ji, ale někde hluboko v hrudníku se mi plíživě rozlézá něco jako pocit zadostiučinění. „Takže čarodějný komando nebude?”

„Ale bude. To si fakt myslíš, že na celý *Acadaemii* se nenajde učitel, kterej vytáhá z knihovny starý učebnice a vyloví z nich ty změny a variace, který uzpůsobí jakoukoliv magii k efektnějšímu ničení, když mu Ador dá tu správnou motivaci? Mě překvapilo, že se našel jeden takovej,” ušklíbne se Reine nevesele. „Vlastně jste si s Theodorem podobný,” zadívá se na mě zkoumavě. Kdybych tak věděla, proč se jí zrovna teď zachtělo zalomcovat nožem v ráně. „Ani jeden se na tý válce nechcete podílet, ale ani jeden tam nechcete nechat ty méně mírumilovný bez dozoru. Theodor prej bude dělat průzkumníka či co. A ty zase-”

„Varuju tě jedinkrát a naposledy - už ani slovo o Carwynovi, nebo bude zle,” zasípu z posledních duševních sil a Reine díkybohu poslechne. Chvilí se obě opíráme o táru v chmurném mlčení a má to něco do sebe. Pak se zvednu a začnu po kapsách hledat klíč od hlavních dveří.

„To aby mi úřad začal shánět toho zástupce. Ale mám takový tušení, že už ho maj.”

Před třemi měsíci jsem kňučela, že vlastně nechci do lékárny, teď kňučím, že nechci pryč. Vytáhlý klátící se tovaryš řemesla lékárnického ochotně přebírá klíče a já se neudržím. Ani mistra nedokázali sehnat, hernajs!

„Jestli to tady nenajdu ve stejným stavu, jako jsem to tu nechala, tak si mě nežádej, protože pak zjistíš, co dovede vyučená graaffská zaklínačka s mečem,” sdělím mu co

nejvýhrůžněji. Čím dýl se na něj dívám, tím větší mám o své útočiště strach. A pak si vzezření drsné mstivé bojovnice naprosto zkazím, když popadnu oj malého žebříňáčku naloženého lahvemi, stojatkami a obvazy a nejkratší cestou, to jest napříč náměstím, se vydám k armádnímu shromaždišti.

Na malém plácku před budovou velitelství najdu nevrlého vojenského náhončího, jak o něčem diskutuje s Reine, dva vyděšeně vypadající mladíky a skupinu děvčat a žen v roselliánských hábitech klidně posedávající na voze s materiálem.

„Tady ji máte!“ Reine zakončí našťvanou tirádu na vojákovu adresu pohledem na mě.

„Aisling Seamairg, řečená as Cill Airne, vyškolená zaklínačka, povoláním lékárnice?“

„Jenom Aisling. Těší mě,“ brouknu.

Voják se postaví a zasalutuje. „Předávám vám velení. Vaše jednotka se bude hlásit za týden v polním lazaretu na comharské silnici.“

Chce se mi zajеčt a hodit mu papíry s rozkazy na hlavu, ale během několika úderů srdce to přejde. Zprvé, velet zdravotníkům znamená spoustu problémů, ale vidím v tom i pár drobných šancí, jak si válku přizpůsobit k obrazu svému.

A zadruhé, velitelka neječí.

Trvá mi jen chvilku zformovat různé svoje nápady, myšlenky a přesvědčení do nové role. Pak srazím paty, odzdravím a nasadím podobný tón.

„Ano, pane. Přejímám velení. Za týden v lazaretu. Provedu.“ Reine kdesi za mým ramenem se překvapeně zakucká, voják nehne brvou, přikývne a odejde si odvázat koně od postranice vozu. Ještě než zmizí v prachu, stihnu přeložit svoje léky a materiál a zanedbatelný batoh s oblečením na vůz rosellek, žebříňáček bezradně nechat svému osudu a zběžně prohlídnout

papíry, které mi verbíř vrazil. Mapa, seznam přítomných, ze kterého zjistím, že ti dva kluci jsou studenti medicíny, kteří evidentně hluboce litují, že se nevrátili do školy o pár dní dřív, a rozkaz v písemném provedení. Pak po řadě každému svému nově podřízenému zazírám do očí.

„Tak jo, vážení. Jak jste slyšeli, za tejden máme být u comharských hranic, takže pohneme kostrou, ať máme kus za sebou. Reine, ujmeš se toho vašeho vehiklu? Abyste se cestou nenudili, popovídáme si o tom, jak vypadá zdravotní péče v bitvě.“

Šest rosellek se pohodlně uvelebí na voze, Reine se s nečitelným výrazem vyškrábe na kozlík a sesbírá do dlaní opraté dvou koní a já se střetnu s pohledy mediků, kteří se teď koukají naprosto zděšeně.

„Hernajs, počítala jsem s tím, že nám daj koně. Reine, ještě si odpočiňte. Vezmu si ze stáje Siona a tady kolegům snad taky něco seženu.“

Nejenže už ses zase zamotala do války, přihlásí se ke slovu můj ironický hlas v hlavě, ale teď ji dokonce i platíš.

Co nadělám, konejším sama sebe. Kováři nechám čtyřicet stříbrných výměnou za dvě flegmatická zvířata, na kterých si můžu sama přepočítat, že mají všechna žebra na svém místě, a předám je šokovaným medikům. Když se vrátím v sedle Sionnacha, hoši už si alespoň ujasní, kterým koncem chodí kůň napřed, a jsou schopni se mnou držet tempo. U velitelství se za nás zařadí vůz rosellek kočírovaný Reine, která si cosi brouká a sleduje mě poněkud podezíravým pohledem, a všichni svorně zdoláváme cestu směřující na severovýchod. Ještě není ani poledne, měli bychom se dostat daleko.

“Tak jo, hoši a děvčata,” začnu nakonec bez jakéhokoliv konceptu, takže pokračování lepím slovo po slově, “já to vidím celkem jednoduše. Zaprvé, pomáhejte, jakkoliv to půjde, ale

hlavně dejte pozor na sebe, ničemu nepomůžete, když ze sebe uděláte vlastního zákazníka. Zadruhé, věřte si a nedejte poznat, že se bojíte. Nikdo nechce felčara, kterej má z krve ještě větší hrůzu než pacient. A zařetí, péče o zdraví je zcela apolitická, nechci vidět dělení na naše a cizí. Nějaké dotazy?”

“Apolitická?” nadhodí tázavě jeden z mediků. “Neříkáme si tím o malér?”

Tenhle kluk s dlouhými myšími vlasy a postřehem se mi začíná docela zamlouvat.

“Je to můj rozkaz, já si říkám o malér,” mrknu na něj. Za zády mi Reine uznale zamručí.

Ve vojenském táboře na comharské silnici je vlhko, zima a spousta protivných vojáků. Po týdenní jízdě, kdy jsme zdrbali první poslední, po večerech u ohně si vyprávěli příběhy z dobrodružných románů a skoro zapomněli, že je válka, to byl pořádný šok. Mou ošetřovatelskou jednotku bez průtahů nahnali na kraj tábora do zdravotnického stanu, který disponoval polními lůžky, ale postrádal podlahu, z větší části zmizivší pod hladinou louží. Mě na uvítanou seřve táborový velící tak dokonale, že ještě půl dne přemýšlím, jestli jsem už stihla něco provést.

Hlavním tématem jeho projevu je zodpovědnost, přesné plnění rozkazů, loajalita k Adoru a nutnost bojovat proti Comharu každou silou a způsobem, který máme. Vyberu si z toho, že moje apolitičnost zdravotníků skutečně je žádanka o celu v žaláři, a bojuju s naprosto nevhodnou touhou zařvat na majora “ani mě nehne, pane!”

Když se konečně dostanu do zdravotnického stanu, najdu tam své rosseliánky, jak si podávají na desky rozebrané bedny od vojenského materiálu a kladou je na rozmáčenou zem, aby se ve stanu dalo rozumně chodit.

“Tohle dřevo jsme dostali od zásobovačů, mělo se spálit. Reine a kluci vedle dávají dohromady postele,” hlásí mi přátelsky drobná nenápadná sestra jménem Máire. “Lůžka pro raněné tu sice jsou, ale pro nás je nějak zapomněli.”

“Jste všichni perfektní,” pochválím ji. “Já se dozvěděla, že máme bejt loajální vlasti a tyhle ty věci, a zřejmě nikdo netuší, kdy by se tu mohlo něco semlít, takže asi budem držet pohotovost na směny.” Mě samotnou ta myšlenka znechutí, ale Máire klidně kývne na souhlas a umístí na zem desku s nápisem *Šip. kuš. 2000 ks.*

V o něco menším plátěném obydlí hned vedle zdravotního stanu máme přespávat my. Veškeré jeho vnitřní zařízení zatím sestává z hřebíku zaraženého ve stojné tyči, na který si pověším plášť. Medici si zabrali vozík a dopravují na něm postele ve stavu rozloženém, s Reine ty součásti třídíme a vymýšlíme, jak je dát dohromady. Časem na to přijdeme a pak už nám práce jde od ruky, obzvlášť Grett je šikovný. Jeho kolega Florry je na práci levej, ale nezavře pusu a poutavě vypráví jednu příhodu za druhou, jak mu je paměť řadí podle mě nepochopitelného klíče.

“Co to je?” zařve najednou hlas evidentně zvyklý rvát a všichni si smutně uvědomíme, že jsme pořád ve válce. “Kde máte velitele? Kdo je váš velitel?” bouří kdosi až nepříjemně blízko.

“Třeba nemyslí mě,” zadoufám si pro sebe. Grett mě zaslechne a předvede falešně konejšivou grimasu. Uječenému vojákovi zřejmě někdo odpověděl, neboť vzápětí se jeho hlas ozve znovu - zařve moje příjmení tak hlasitě, že pravděpodobně nadskočil leknutím i praktikant, který teď hospodář v mojí lékárně osmdesát mil odsud.

“Prosím?” vystrčím hlavu ze stanu.

“Jak můžete dopustit tak neodpustitelné porušení řádu?” běsní voják s odznaky kapitána, mírně prošedivělý a o chlup menší než já, který stojí ve vchodu zdravotnického stanu.

“Prosím?” přeptám se znovu a nasadím o stupeň nechápavější tón.

“Kdo vám povolil použít ty bedny jako podlahové dílce?” Kapitán se může vzteknout, já ho upřímně nechápu.

“Ten stan plaval, nedalo by se v něm pracovat. Prázdné bedny byly na odpis,” sklouznu očima na Máire, protože tohle vím jen z doslechu, a ona důrazně kývne. “Pane,” dodám honem.

“Přesně tak, Seamaire, ty bedny se měly spálit, tak zněl rozkaz! Jak jste si mohla dovolit tohle?”

“Nemůžeme mít ve stanu bláto, to by bylo nepříjemné i nezdravé,” pokouším se ještě o racionální vysvětlení, ale hlas mi začíná nabírat podobnou intenzitu jako kapitánův. “Ty desky se měly spálit, nemůžou teda nikomu chybět, pane, a nám tu pomůžou, pane, protože bláto ve stanu zraněných by fakt být nemělo, pane!” vřískám, abych překřičela vojáka, který pořád něco namítá.

“Rozkázal jsem je spálit, měly se spálit! Jak si dovolujete porušit rozkaz?” zavřískne, když na chvíli ztichnu.

“Já nejsem voják, pane, a tudíž, pane, nepodlímám vojenskýmu velení, pane, a poslechnu jenom rozumný rozkazy, pane,” sdělím kapitánovi pokud možno důstojně. Zaprská jako křeček, ještě jednou si vztekle změří naši pěknou podlahu a na odchodu utrousí, že to tak nenechá.

“Třeba bude mít jiný starosti, než nám stihne udělat malér,” zadoufá Florry optimisticky.

“Myslíš ten druh starostí, při kterým bude tahle podlaha včetně celého stanu používaná daleko víc, než je nám milo?” zeptá se Reine, načež se medik zachmuří.

Pod dozorem velícího majora a pár dalších uniformovaných čumilů si podám ruku s armádním lékařem, který má naše mediky zběžně vyškolit v medicíně a mě s rosselkami v asistenci. Ono školení už naštěstí inspekci nepodléhá, se zmizením uniforem z dohledu lékař o kus zlidští a celkem vlídně zkoumá, co Grett a Florry ze školy umí a co musí zvládnout přes následující noc. Pak se obrátí ke mně.

“Paní Seamaire, vy jste vyučená lékárnice?”

“Mám za sebou Graaffský institut,” zabručím. Lékař zaujatě zvedne obočí, takže se rozhodnu trochu to vysvětlit. “Měli jsme dost důkladně botaniku, bylinářství, fyziologii, léčitelství a péči.”

“To je spíš základ sem než do lékárny.” Tiše zachraptí a mě chvílku trvá pochopit, že je to smích.

“Však já lékárnu neplánovala,” pokrčím rameny. “Čtyři roky jsem pracovala jako zaklínačka a asistent výcviku.”

“Vy nejste právě obvyklý lékárník, ale to je jenom dobře. Alespoň se nesložíte, když uvidíte zranění,” sklouzne po mně pobaveným pohledem. Nemůžu než přikývnout, protože konec konců má pravdu. Po mele v Dhamse a po medvědovi a Lykke mě už jen tak něco nerozhodí.

“Co od nás budete chtít?” přejdu k podstatnému. Lékař se nadechne a trochu napřímí.

“Sestry se vyznají v péči o nemocné, vy, jak říkáte, taky, to využijete. Vy byste měla znát prostředky k čištění a hojení ran, tišící léky a úlevu od bolesti, v tomto smyslu budete řídit ošetřování-”

Trhnu sebou a lapnu po dechu. Projelo mnou magické echo. Střelím pohledem po Reine, ta ale skoro neznatelně zavrtí hlavou. Je tu Theodor, nebo si Ador našel ještě jiné čaroděje? Jaká je pravděpodobnost, že je to někdo, koho znám? Jeden,

nebo to slavný čarodějnický komando? Je to sice úplně jedno, ale stejně nebudu mít klid, dokud to nezjistím.

“- před zbytečnou nákazou i při operacích a prvním ošetření. A ten váš vozík využijeme k rychlejšímu transportu zraněných.”

“Ano, pane,” odpovím tupě. Budu se muset někoho přeptat, co to vlastně povídal.

Vchod zdravotnického stanu se rozhrne a odhalí uniformu.

“Kapitáne Galare, paní Seamaire, major vás čeká ve velitelském stanu,” ohlásí její nositel, čímž splní svou povinnost a hbitě se vypaří.

“Co mi chce?” podívám se ze zvyku nahlas. Lékař ovšem nezná moje sklony k samomluvě a odpoví mi.

“Pokud vím, měl dnes dorazit zbytek povolaných jednotek, pravděpodobně půjde o setkání velitelů, mě jako velitele lékařů,” mávne rukou k vyplesklým medikům, “a vás za ošetřovatelky.”

“Děkuju,” zamumlám. Skoro mám chuť chytnout se ho za ruku, protože se mi svět začíná trochu houpat pod nohama.

Nakonec to neudělám, jen lékaře značně vratkým krokem následuju. V těsném závěsu za ním vejdu do velitelského stanu, přinutím se nadechnout, na což jsem z čiré nervozity trochu pozapomněla, a prolustruju přítomné tváře. Na tu Theodorovu mi zrak padne skoro okamžitě a stejně rychle se podívám jinam. Čaroděj se samozřejmě ohlédne po nově příchozích a já se jeho pohledu pečlivě vyhnu. Zkoumám, kdo ještě tu porůznu postává, a trochu se mi uleví, když nikde nevidím ani známé tváře, ani hábity *Acadaemie*.

Velitel začne přítomné postupně představovat a mě to hučí jedním uchem tam a druhým ven. Trochu mě probere až moje jméno s dodatkem „vede tým ošetřovatelek“. Převedu očima řadu přítomných a lehce kývnu hlavou, abych naznačila, že jde

o mě a že všechno dobrý, kolegové. Tentokrát Theodorovi neuhnu dost rychle, několik úderů srdce na sebe bezvýrazně zíráme a pak se mi Theodor ukloní nazpátek.

O tři dny později už situace vypadá alespoň narůžověle. Čtyřicet lůžek ve zdravotnickém stanu je připraveno k okamžitému použití stejně jako naše skvadra, která pospává na směny a bdění tráví hlavně listováním v chytrých spisech. Grett si s lékařem cosi ukazuje v učebnici anatomie, Máire poctivě šprtá metody tišení bolesti a odpočítává si je na prstech, v koutě zalezlá Reine si plamínkem u špičky ukazováčku svítí na stránky rytířského románu, bohové ví, kde ho splašila, a já pěchuju do malých kamínek dříví, hřeju si záda a usrkávám výluh ze šalvěje. Protivně mě bolí v krku.

Táborem se šíří spousta řečí, ale málokteré zdroje se shodnou na načasování útoku nebo velikosti comharské armády, natožpak obojím. Chystají se na nás, to víme všichni, a ten zbytek tipuju na pracující nervy znuděných vojáků. Nikdo nic neví, takže žijeme v neustálé pohotovosti a jedna z rosellek, Eilís, strachem křičí ze spaní. Snažím se načasovat směny tak, aby spala přes den a nikoho tím nerušila.

“Aisling?” Klidný, známý hlas nevolá, prostě mě osloví zpoza stěny stanu. Rychle odložím plecháček se šalvějí, protože se mi rozklepou ruce, a přiměju jazyk k poslušnosti.

“Pojď dál, Theodore.”

Čaroděj si plátno odhrne z cesty, vejde a tak nějak všeobecně kývne na pozdrav.

“Jdu si to tu prohlédnout. Chtějí po mě, abych jim radil ve strategii, tak bych rád viděl, s čím můžu počítat.” Zkoumá zdravotnický stan s jeho nevalným vybavením a nás pár, kteří se v něm poflakujeme.

“Celkem jsem tu já plus sedm rosellek. Kapitána Galara znáš, k ruce má dva mediky a tím to hasne.” Theodor kývne a ve svém zkoumání okolí se zarazí na Reine v hábitu rosellky a s ohněm v ruce. Čarodějka si jeho pohled rychle uvědomí, zavře knížku, teatrálně sfoukne magický plamínek, vstane a napřáhne k Theodorovi ruku.

“Reine Laragh. Vystudovala jsem *Acadaemii*, jen jsem se po válce chtěla trochu... hm, uklidit,” předvede mírně omluvnou grimasu, aby ji vzápětí nahradila zářícím úsměvem.

“Theodor Carwyn. Mám pocit, že si tě trochu pamatuju, dělalas hodně alchymii, že?”

“Jo, vždycky mi šla líp než energie,” přiznává Reine skromně. Při pohledu na ni se mi, bohové vědí proč, dech zadrhává v krku.

Theodor pustí Reininu ruku, po řadě se pozdraví s Máire, Grettem i lékařem a s díky se zdekuje. Krk se mi uvolní a už už si chci oddechnout, vezmu do ruky svůj hrnek s léčivým odvarem, a v tom okamžiku mě zasáhne energetický puls. Ne velký, tak akorát na to, abych se pořádně lekla a vylila si většinu tekutiny na košili.

“Blbče arogantní,” vrčím si potichoučku. Reine mi přispěchá na pomoc s utěrkou.

Čarodějnický štulec mi na zbytek dne dokonale zkazí náladu. Příkládám do kamen, aby v každém okamžiku byla k dispozici horká voda, kdyby se náhodou hodila, suším si politou košili a bručím. Chvíli mi trvá zaregistrovat, že šum a ruch venku pomalu překročil běžnou hladinu a vytrvale se zvětšuje. I pak ještě chvíli doufám, že se neděje nic důležitého, ale nakonec jsem přinucena uvěřit, že tentorkát je opravdu malér na obzoru.

“Kapitáne Galare, slečno Seamaig,” vlítne nám do stanu udýchaný voják, “máte se okamžitě dostavit do velitelského

stanu kvůli přípravě na bitvu.” Nezdrží se ani na to, aby zavřel pus, otočí se na patě a peláší dál.

“A do háje,” povzdechnu si, zvednu se z lavice a zamířím ke dveřím. Koutkem oka si všimnu, že lékař mě následuje, a pokud mě nešálí uši, má k nadcházející bitvě ještě mnohem méně slušný komentář než já.

Ve velitelském stanu je nově velký stůl s rozloženou podrobnou mapou, pravděpodobně namalovanou teď a tady podle průzkumu zvědů. Major nad ní stojí s plnými rukama figurek, což mi připadá hrozně divné. Díky bohům už se umím ovládat, takže se mu řehtám jehom v duchu. Nižší šarže v uctivé vzdálenosti dělají kolem stolu kolečko, aby dobře viděli. V koutě vedle sebe sedí u malého stolečku jakýsi písmák s rukou pocákanou inkoustem, asi aby všechny instrukce a rozkazy zachytil pro generace budoucí, a Theodor s dokonale nečitelným výrazem. S lékařem se uklidíme k těmhle dvěma, protože nevím jak Galar, ale já se mezi vojáky pořád cítím velmi nepatříčně.

Major, jehož jméno ještě pořád neznám a ani mě nezajímá, začne bez pozdravu rozvíjet bitevní plán.

“Očekáváme, že nepřítel se přiblíží tudy,” staví na mapu žluté figurky, “pravděpodobné rozmístění zvědů je zde a zde,” dvě žluté s černou hlavičkou, “náš střed bude podporován odsud,” zelená cihlička. Majorův hlas mi monotónně bzučí v hlavě a já v něm pátrám jen po klíčovém slově.

“...nebo tady. Kde jsou ti felčáři, měli tu být!” rozhorlí se najednou.

“Jsme tu, pane,” upozorní ho lékař s bohorovným klidem, udělá dva kroky k mapě a já ho jako stín následuju.

“Zdravotní stan v týle zůstává, kde je, svozem zraněných pokrýváme tuto oblast, v případě postupu budujeme předsunuté stanoviště tady nebo tady.” Moje ruka se na mapě srazí s

Galarovou a sborová recitace rozkazu se nám taky celkem povedla. Našemu výstupu se neusměje vůbec nikdo. Škoda. Major jen přikývne a dá se dovysvětlování dalších strategií. Jeho slova si hladce najdou cestu z jednoho mého ucha do druhého.

“Grettovi a Reine bych svěřil vůz, jestli budete souhlasit. Chci mít jednoho medika k ruce a Reine je z vás asi nejsilnější, aby Grettovi se zraněnými pomohla,” šeptá mi po straně Galar. “Bude to pak chtít i jednoho nebo dva lidi přímo na místě, třídit a provizorně ošetřovat ještě před transportem...” Pod žebry mě zamrazí. Já jsem velitel. Já mám hlavně velet z pozadí, takže bych měla nominovat nějaké schopné podřízené. Jenže ještě nejsem správně vojensky neosobní a nedokážu žádnou z rosellek, mírumilovných a jemných řádových sester, poslat na bitevní pole, i kdyby po boji.

“To budu já. Máire si s léky poradí, šprtala jak divá,” povzdechnu si. Galar přikývne.

“Ne že bych to nečekal.”

Zírám na mapu a snažím se převést si ji do skutečného měřítko, stovky vojáků místo dřevěných figurek-

“Náš stan nebude stačit,” vydechnu.

“Nebude.” Lékař je naprosto v klidu. “Ty, kteří nevyžadují neustálou péči, budeme přesouvat do okolních stanů. Až na to dojde, nějak to vždycky dopadne, uvidíte,” snaží se o uklidňující tón.

“To je fakt. Vždycky to nějak dopadne. V nejhorším to dopadne špatně,” konstatuju suše. Za zády se mi ozve tichounké zakašlání a když se ohlédnou, Theodor se na mě smutně pousměje.

“Přípravte mužstvo k boji! Rozchod!” houkne bez varování velitel. Jeho podřízené se rozutečou splnit rozkaz a o poznání pomaleji je za tímž cílem následuju i já a lékař. Nemáme to

daleko a naše parta je na bitvu připravená už tři dny, stačí kývnout.

Ve vstupu do zdravotního stanu se mačkají oba medicí a tři rosellky, jedna z nich je samozřejmě Reine, její zvědavost je asi taková jako ostatních šesti děvčat dohromady. Zdá se mi, že se tváří tázavě, takže už na dálku kývu hlavou a rozhazuju rukama v gestech marnosti.

“Vzbudte všechny, chystáme se na bitvu,” přikazuju, když se dostaneme na doslech. “Eilís, připrav obvazy, šátky, dlahy, všechno přehledně a při ruce. Florry, budeš asistovat-”

Klopýtnu, jen tak tak sebou neprašším na zem. Nohy mi podtrhnul zášleh magické energie. Pitomec jeden, na co si to zase hraje?

Světlá hřívá se vedle mě mihne hned v následujícím okamžiku.

“Jseš nemožnej,” zasyčím na něj vztekle. Theodor dokonale zahraje výraz zdvořilého nepochopení. Dál to nerozebírám, velení převezme moje zdravotnická zodpovědnost a já pokračuju v rozdělování úkolů.

“Florry, asistovat lékaři. Máire, se mnou přichystáš léky. Grette, Reine, vy si vezmete vozík. Jo, holky, svažte si vlasy. Florry, ty taky. Ruo...”

Vojáci jsou připraveni. Čtyři skupiny po stovce, čtverce deset na deset, stojí v ústí mělkého, táhlého údolí, kterým dhamské kopce přechází v pláň Comharu. Na vrcholcích oněch kopců, jestli kopec není moc honosné jméno pro krtinu o výšce dvacet stop, číhají hlídky, aby ohlásily, kde se mihle cípek comharské uniformy. Další stovky vojáků tiše a disciplinovaně posedávají po táboře a čekají na rozkaz. My zatím hlídáme u našeho stanu, bok po boku od kapitána Galara po Eilís na druhém konci řady, vybočujeme jen já a Grett. Medik sedí na kozlíku

žebříňáku a já stojím na plošině vozu, získám tím asi tak dvě stopy navíc, ze kterých můžu vyhlížet na bitevní pole.

“Někde něco?”

“Nikde nic, Florry, stejně jako když ses ptal posledně. A předtím a ještě předtím taky. Já ti řeknu, jo?”

Čekáme. Narušit zlověstný klid je nesnesitelně nevhodné.

A klid je ubíjející.

“Já snad chci, aby přišli. Abysme s tím konečně mohli něco dělat a aby to bylo za náma,” vzdychá Máire a kouše se do rtu v rozpacích nad tak bezbožnou myšlenkou. Pravověrné rosellky se po ní dívají trochu vyděšeně, já s Reine si chmurně pobroukáváme na souhlas. Poník zapřažený ve voze znuděně a velmi hlasitě oškubává travu.

“Myslím, Máire,” Florry se snaží znít klidně a nezúčastněně, ale hlas mu skřípe v krku sevřeném strachem, “že ses dočkala.”

Na vzdálené hranici mezi zemí a oblohou se objevila tmavší skvrna. Na tu dálku to nemůže být vidět, ale stejně se mi zdá, že rozeznávám tmavozelené comharské uniformy.

“Klid, děcka.” S překvapením zjišťuju, že kloužu k mentorování graaffské učitelky. “Tohle není povel pro nás. My se držíme mimo boj, nechceme se nechat zabít a nikdo nechce zabít nás. Ale dívejte se pozorně a zvykejte si, ať vás to nerozhodí.”

Každý se ponoříme do vlastních krvavých představ a duševně se otužujeme. A comharská armáda se pomalu, pomaloučku blíží.

“To nic, to bude dobrý. Teď už budeš v pohodě. Dovezeme tě k felčarovi a ten tě ošetří líp, jo? Hlavně klid, už bude dobře,” melu monotónně, utahuju bůhvíkolikátou otáčku obvazu, kterým na vojákově paži pořád prosakuje krev, a můžu

si vykroutit krk, jak hledám Gretta s vozíkem. Konečně ho zahlídnu, s Reine nakládají jiného chudáka, tem má obvázanou pro změnu hlavu. Mávnu na ně, medik přikývne, já svému pacientovi zarecituju ještě nějaké to povzbuzení a pátrám dál, na střídačku lustruju zemi a hlídám si, abych zůstala v uctivé vzdálenosti od míst, kde se naši perou o život s nepřítelem.

Dlouhý mělký šrám přes celá záda. Voják mumlá, že dojde sám. Tepenné krvácení, karotida. Na poslední pocty nemám kdy, běžím dál. Předloktí přeražené ranou mečem. Pískle mladší než já nehorázně kleje a se svým zraněním si nárokuje jízdu vozem až do zdravotního stanu. Seřvu ho tak, že zelenáč zbledne a není mocen slova a mě pak bolí v krku. Šlapu po zemi zacákané krví, řhavě rudé šmouhy mám na kalhotách, tunice, rukou, na čele, ve vlasech. Narychlo pečuju o rány mečem, šipky z kuší, přeražené kosti. Jeden poněkud absurdní zvrtnutý kotník. A další a další a další.

Po světlovlasém mladíkovi, který si svírá paži nad loktem a mezi prsty mu tryská krev jako fontána, skočím po hlavě a pevně mu ránu stisknu oběma rukama. Tím mi ovšem nezbyde žádná volná, abych vydolovala obvaz a ošetřila ho trochu líp. Až v tu chvíli si všimnu, že na sobě nemá rudou adorskou uniformu, ale lesní zeleň comharských. Je mi to úplně ukradený. Rozhlídnu se kolem po komkoliv, kdo by mi mohl pomoci. Grett a Reine mají sami dost co dělat a skoro se mi zdá, že se medik taky sklání nad vojákem v zelené, můj problém to ale neřeší.

Ohlédnu se po dusotu, někdo ke mně běží. Comharká uniforma s širokým bílým pruhem napříč přednicí. Na bílé se obzvlášť vyjímají krvavé stříkance, kterých má na sobě ten chlápek požehnaně, ale sám zraněný nevypadá. Na zádech mu zběsile poskakuje batoh se zbytečně dlouhými popruhy, z ruky mu vlaje konec obvazu.

“Jdi od něj, čubo!” řve na mě.

“Pomoz mi s ním!” zaječím ve stejném okamžiku, protože mi dojde, že hraje moji roli na comharské straně jeviště. Vyvedu ho z koceptu, už nevypadá tak zuřivě, když padne na kolena vedle svého druha ve zbrani, ale pořád rozhodně ne přátelsky. “Má asi přeseknutou tepnu, děsně krvácí,” chrlím na něj, abych ho přiměla soustředit se na ten správný problém, “obvaž mu to, já nemám volnou ruku. Dělej!” houknu na závěr. Vůči člověku o půlku staršímu než já je to asi drzost, ale mám pocit, že jinak ho jednat nepřiměřu. Takhle mi věnuje kratičký, velmi nevěřicný pohled, vtiskne jednu ruličku obvazu mezi ránu a moje prsty, rychle vyloví další a pevně obvaz kolem rány utahuje, jen tak tak vytáhnu ruce, abych neskončila přivázaná k nepátelskému vojákovi.

“Díky,” řeknu stručně a vyšvihnu se na nohy, abych mohla běžet dál.

“Díky.” Na okamžik zvedne oči od uzlů, které vyrábí na konci obvazu. Dám se znovu do běhu a kousek nalevo od hrudní kosti mě hřeje zjištění, že alespoň felčáři nejsou tak krvežíznivá cháska jako zbytek těch, co se motaj v týhle válce.

V tom rozpoložení doslova zakopnu o drobnou nehybnou postavičku. Když se rozmáznu vedle něj a prohlédnu si ho zblízka, zjistím, že je to půlčík. Krvácí ze spousty škrábanců a hlubší rány na stehně, je příšerně bledý a když mu konečně najdu tep, nestíhám ani počítat. Pro sebe si diagnostikuju šok, ale co s tím budu dělat, mi úplně jasné není.

“Aisling?” Na zemi vedle mě přistane rosellka Rua. “Co se ti stalo?”

“Já jsem v pohodě, ale tenhle ne. A já blbec do něj ještě kopl. Kde je Grett?” Rua se nejdřív rozhlédne a chvilku zběsile mává, než promluví na mě.

“Aisling, vystřídám tě, jdi si odpočinout do zázemí,” říká mi pevným hlasem. Ochotně zapomenou na to, že velitel jsem tu já, nechám se odstrčit, aby Grett s Ruou naložili půlčíka na vůz, a vybičuju se ke klusu, abych s žebříňákem udržela krok. *Omdlít můžeš, až se o něj postaráš*, přikazuju si. Myšlenky se mi v hlavě táhnou jako polepené hustým medem, vymyslet pár základních věcí mi trvá celou cestu do zázemí.

“Eilís, obvaž mu rány, první tu hlubokou na noze. Nech ho tady ve stanu. Až budeš hotová, podlož mu něco pod nohy, poskládanou deku nebo něco. Máire, zkus ho alespoň na chvíli probudit a dej mu digitalis. Dvě lžičky ředěný tinktury. Zamíchej je do sirupu, jsou dost hořký. Kde je tu něco k pití?” Obě sestry se dají do zadaných prací, ke mně se přitočí Florry a vtiskne mi do ruky láhev. Tuším, co v ní je, a nemusím strkat nos moc blízko, abych si to ověřila.

“Vodu, do pytle, ne pálenku.” Florry pokrčí rameny, natáhne po flašce ruku a přihne si, než ji postaví pod nejbližší postel. Když se dopotácím k hrnci s vodou ve vzdáleném rohu stanu, najdu u něj Galara. Podá mi hrnek a já ho bez otázek a protestů vypiju. Voda s cukrem a něčím nahořklým. Netuším, co to je. Zeptám se později.

“Chvíli si odpočiň,” poručí mi Galar a někam odspěchá. Nenapadne mě nic lepšího, než hodit si do kouta na zem přikrývku a stočit se na ní do klubíčka. Tichoučce si pro sebe kňučím a dění kolem mě se mě přestává týkat, proplouvá kolem mě a nechává mě za sebou... Chvíli. Na chvíli jsem odplula někam do polospánku, ale najednou to nejde dál. Znovu vnímám, co po sobě volají moji kolegové, jak nadávají někteří šťastnější ranění, že po celém stanu pronikavě voní šalvěj. Srdce mi zrychluje, prohání mi po těle čerstvou krev a já nedokážu dál ležet. Posbírám se ze země a na cestě ze stanu hmátnu půlčíkovi po krku.

“Pořád hrozně moc. Máire,” otočím se po rosellce, která puls ověřuje na pŕlčikově zápěstí a má z toho oči navrch hlavy, “ještě dvě lžičky digitalisu, jinak to srdce nezvládne. Zlomte vaz,” prohodím všeobecně ke všem a vylitnu ze stanu. Pohání mě nečekaný přívál energie.

Tentokrát neběžím tak daleko, než narazím na zraněné. Fakt, že bojová linie pomaličku postupuje k nám, zaznamenám a odložím stranou pro pozdější využití. Teď na mě čekají zranění.

Sečné rány.

Zlomené kosti.

Pneumotorax.

Proražená břišní dutina.

Zlomenina týlní kosti.

A dál. A dál. A dál.

Kus ode mě zuří boj jeden na jednoho. Chci kolem nich proběhnout, ale šerm mě přitáhne jako hypnotizérův disk. Zírám na čepele opisující krvavé oblouky, na úkroky vyvažující rány, s šermířským instinktem vím okamžik předem, jak který pohyb dopadne, a když adorský voják zařve a ze stehna mu vytryskne krev, mám už ruku v kapse a chystám obvazy. Chvilku počkám, než se comharský bojovník zaměří na další cíl, a pak jsem několika skoky u zraněného. Asi si nevšiml, že jeho souboj skončil, snaží se rvát se mnou, k mému štěstí je vyčerpaný a hodně krvácí, takže to není úplně nerovný souboj, ale ošetřit ho nedokážu a bojím se, že už nesmí ztratit další krev.

“Grette, Reine, pomozte mi někdo! Ruó! Eilís! Kdokoliv! Potřebuju ho obvázat! Hej!” Kousek ode mě si všimnu hubené, šlachovité ženské s vyzáblou tváří, comharskou uniformou a kdysi bílým pruhem přes hrudník, o kterém doufám, že znamená felčara.

“Pomoz mi, prosím tě!” kvílím na ni, klepu se strachem, že mi voják vykrvácí pod rukama a snažím se ho uklidnit. “Jenom mu obvázat ránu. Zkusím ho držet. No tak!”

Comharská felčarka odhrne rty, v znechuceném úšklebku mi předvede zuby, otočí se na patě a kluše za zelenými uniformami. Mě voják slábne pod rukama, bledne, slabě sténá v křeči a já nejsem tak silná, abych s ním vydržela až do konce. Rozběhnu se dál. Přeražená ruka. Ošklivě vypadající, ale celkem neškodný šrám na čele. Vykloubené rameno...

Pak si všimnu půlčíka v plné zbroji, mávajícího něčím, co ze všeho nejvíc vypadá jako pořádný dranzírovací nůž. Naštěstí nemává bojovně, ale spíš tak, jak mu při zmateném pobíhání po bitevním poli vlajou ruce.

“Nolane!” pokřikuje, každou chvíli mění směr, běhá od padlého k padlému a po každém zběžně přejede pohledem. “Nolane!” Zní dost vyděšeně.

“Nolan je taky půlčík?” zavolám na něj, když ho náhoda nasměruje ke mně. Škubne sebou a výhrůžně zvedne dranzírák, ale zároveň má oči rozšířené nadějí.

“Co víš?” štekne a snaží se vypadat tak výhrůžně, aby dorovnal mé skoro dvě stopy výšky navíc.

“Jednoho půlčíka jsem ošetřovala, krvácel a byl v šoku. Je v našem zdravotnickém stanu. Chceš ho vidět?”

“Jasně!” frkne opovržlivě, proč si vůbec dovoluju pochybovat, ani na mě nečeká a vyrazí. Naštěstí mám mnohem delší nohy a tudíž žádný problém ho dohnat. Pár délek před vchodem do stanu ho zarazím.

“Ale ten nůž dej pryč.”

“To je meč a nedám, jsme ve válce, kdo ví, co tam na mě chystáte,” naježí se.

“Vůbec nic nechystáme, máme práci se zraněnými. Alespoň ho nedrž v ruce, prosím tebe, dělám ti laskavost, tak měj trochu

ohledů.” Půlčík se tváří nenadšeně, ale schová dranzírák do pouzdra u pasu. Já odhrnu plátno ve vchodu.

“Jeden náš pacient má návštěvu,” ohlásím, nechám půlčíka, aby si stan obhlídnul a ujistil se, že žádná z rosellek ho nehodlá úkladně zavraždit, a zběžně se pomodlím, aby byl náš pacient ve stavu přinejmenším uspokojivém.

“Nolane!” vykřikne náš host poněkud teatrálně a vrhne se k té správné posteli. Jsem mu v patách a všimnu si, že zraněný půlčík dýchá rychle a mělce, je bledý a pravděpodobně v bezvědomí. To se hostu líbit nebude.

“Co jste mu provedli?” zavřeští, čímž mi moje podozření dokonale potvrdí.

“Ztratil hodně krve, je v šoku, proto je tak bledý a rychle dýchá, krev a srdce nestíhá,” vysvětluju útržkovitě. Rozběsněný půlčík hrábne příteli, nebo v jakém jsou tihle dva vlastně vztahu, po zápěstí a za několik okamžiků se začnu bát, že mi osobně utrhne hlavu.

“Co jste mu provedli? Bodejd’ by nebyl polomrtvej, vždyť mu srdce skoro netluče!” řve vztekle a bezmocně. Vezmu pacienta za druhou ruku, chci si nález ověřit sama. Půlčíkův puls se mi zdá stejný, jako když jsem ze stanu odcházela.

“Vždyť se mu srdce může zbláznit,” namítnu chabě.

“Zbláznit? Zbláznit? Víš, jak by mělo tlouct?” běsní bojovný půlčík, drapne mě za ruku a připleskne si ji na vlastní krk. Trefí se úplně mimo, takže si sama špičkami prstů najdu jeho karotidu, a ztuhnu. Jeho puls mi pod rukama bublá jako kotlík s vodou na silném plameni.

“Adoprkennývohrady,” zaskučím. Celá moje léčba byla úplně špatně. “Máire, naházej na něj deky, ať se zahřeje, a dej mu výtažek z chvojníku. Tři lžíce. Nebo radši pět. Nebo to do něj nalej celý. Nebo počkej, dej mi to, já to zvorala, tak to zkusím zase napravit.”

Rosellka mi poslušně podá láhev s extraktem. Třese se jí ruka.

“Oni se blíží,” mumlá skoro neslyšně. “Comhar se blíží.”

“No jo, tak mi podej ještě lžíci,” houknu. Ne že bych ji neslyšela, ale rozhodnu se brát problémy popořádku. Půlčíka prvního, další zraněné potom, Comhar až jestli zbyde čas. Máire vyděšeně odběhne a vrátí se s lžící a příkrývkami, které na půlčíka nahází.

Vnutím půlčíkovi tři lžíce výtažku a s prsty na jeho krku čekám, až začne účinkovat.

“Něčeho bych se napíla,” zažmuntrám si jen tak pro sebe. Chvojník nezabírá. Další dvě lžíce. Vedle mě se zjeví Galar a strčí mi do ruky hrnek. Vyžahnu ho, aniž bych zkoumala, co v něm je, stačí, že to teče. Půlčíkův puls se konečně začíná trochu zrychlovat, oddechnu si a vyrazím ke vchodu do stanu. Ne že bych chtěla zdrhnout, ale nějak, jaksi, sami od sebe se tam vynořili další zranění, jeden si přidržuje vykloubenou paži, druhý má kolem stehna uvázané nějaké cáry... Rychle si je třídím, určuju pořadí, vrhám se do ošetřování, ječím na svoje kolegy, aby mi alespoň podali obvaz, ale nikdo nereaguje, musím si pro něj dojít sama. Ošetřuju už trochu nedbale, jestli jsem tu na ně zůstala sama, chci jich co nejvíc zajistit provizorně, pak udělám druhé kolečko a postarám se pořádně. Dokončím skupinku, která se mi nahrnula přímo do stanu, a vyrazím ven, že se podívám po dalších-

Málem vrazím do comharské přední linie.

Chvilí na ně vyděšeně zírám a slabě kňučím. Deset délek mezi mnou a nimi se zkracuje pomalu, comharští nemají kam spěchat. Zběsile se rozhlížím kolem, hledám kohokoliv v adorské uniformě, ale marně, všichni se někam zdejchli. A mě tu nechali. Do háje. Do háje. Tak teď jsem v loži, ze kterýho se

nevyhrabu. Hmátnu si k pasu, ale jílec meče nikde. Lékárnice přece nenosí zbraně.

“Já jsem ošetřovatelka.” Chci to na vojáky zavolat, ale v krku se mi slova mění v nezřetelné sípání. “Já jsem lékárnice!”

Blíží se ke mně a já si jen tak pro sebe kvílím. Když zůstanu stát, tasí na mě meče, když zkusím utéct, dostanu šíp mezi lopatky. Nohy se pode mnou podlomí, najednou sedím v blátě a brečím. Tmavozelená armáda tasí meče, hypnotizovaně sleduju čepel vojáka přímo přede mnou...

Zaječím leknutím, když mnou projede energetická vlna. Meč, který sleduju, vyrazí mým směrem a vzápětí odskočí od neviditelné bariéry. Nespokojené bručení, další výpady, ale žádná zbraň na mě skrz magickou ochranu nedosáhne. Několik šípů neškodně padne k zemi.

Strašně se bojím, že když se k vojákům obrátím zády, kouzlo přestane fungovat a schytám ránu do zad, ale nakonec to nevydržím a ohlédnu se přes rameno. Kousek za mnou stojí Theodor a funí, jako by zrovna doběhl až z Caldaranu.

“My jsme civilisti.” Konečně popadne dech a zadívá se do davu comharských. “Ona je ošetřovatelka. Nijak si tím ve válce nepolepšíte, když nás zabijete. Nejsme válečníci, nejsme pro vás nebezpeční. Jsme civilisti. Myslím, že je i proti vašemu kodexu útočit na felčary a ošetřovatele. Pro válku to neznamená vůbec nic. Nejsme nebezpeční.” Mele pořád dokola jako kolovrátek a přitom nespouští ochrannou bariéru, protože comharští nevypadají, že by se nechali přesvědčit. Dýchá rychle a mělce, tuším, že mu brzy dojdou síly a bude po ochraně.

Řady comharských se rozestoupí a uvolní cestu pro dva koně, hnědáka na hřbetě s vysokou šarží a bělouše, kterého si osedlala jakási blondýna. Na její uniformě je něco divného, ale nedokážu říct co. Ti dva se o čemsi tlumeně dohadují.

“Pohov, složit zbraně!” houkne nakonec comharský velitel. Jeho armáda poslechne, sice neochotně, ale nakonec není v dohledu ani jediná čepel. Magické pole zmizí. Podle toho, jak se Theodor zakymácí, když se o něj opře a škrábu se na nohy, to nebylo úmyslně, ale z nedostatku sil.

“Mistryně de Lestate,” hlesne Theodor. Z hlasu mu číší únava, emoce veškerá žádná.

“Já si vás pamatuji. Carwyn, že ano? Byl jste na několika konferencích. Co děláte tady?”

“Strategického poradce,” vzdechne čaroděj. Třeše se jako osikové listí. “Paní as Cill Airne je ošetřovatelka.”

“Je vám doufám jasné, že vás musím vzít do zajetí?” nadhodí blondýna tázavě. Už vím, proč je její uniforma divná. Hedvábí a samet místo obyčejného hrubého plátna.

“Samozřejmě,” zamumlá Theodor. A skoro bych přísahala, že k tomu ještě pro sebe dodá *s radostí*.

Velitel nám vybere čtyři vojáky jako eskortu a blondýna jim udělí několik rozkazů, k mému údivu i aby se k nám chovali slušně, dali nám stan a jídlo.

Dva jdou před námi, pak my s rukama svázanýma za zády, a dva za námi. Pomyslím si akorát, že na obě strany budu padat do měkkýho.

“Ty, Theodore,” zašeptám, “proč jsi byl tak protivnej?”

“Protivnej?” I přes vyčerpání zmobilizuje čaroděj dost síly na lehké překvapení.

“No, jaks mi rozlil čaj a podseknul nohy a tak.”

“To jsem nebyl já.” Theodor se zadívá na zem mezi sebou a předvojem.

“Aha.” Chvilku tápu, pak se mi rozbřeskne. Kdo je jediný další zástupce *Acadaemie* v táboře? A nezdálo se mi náhodou, že se Reine na Theodora nějak moc nadšeně kouká? A proč by si trochu nevylepšila pozici tím, že mě znemožní? A není to

vlastně celkem jedno? “Promiň. Vůbec mě nenapadlo, že by to byla Reine.”

“Co z toho měla?”

Zavrhu odpověď *tebe* a vykroutím se z toho stručně.

“Co já vím.”

Trvá to skoro nekonečně dlouho, ale nakonec se doploužíme až do comharského ležení. Přidělí nám stan, naše eskorta se rozdělí zvenčí, ke každému rohu jeden.

Stan je malý, myšlený pro jednoho obyvatele, soudě podle faktu, že je v něm jenom jedno polní lůžko. Nestihnu se nad tím zamyslet. Jakmile vojáci zmizí za plachtou, Theodor do postele padne po hlavě.

“Pojď sem, Ais,” zamumlá a když se k němu skloním, stáhne mě k sobě na postel a přitiskne se mi čelem ke krku.

“Díky,” šeptnu po chvíli. Přece jenom mi zachránil život.

“Mhmm,” zabručí a vzápětí usne.

První týden v zajetí, v malém stanu v ležení, které se zatím nikam nestěhuje, je vlastně docela fajn. Buď jsou comharští hrozně ušlechtilí a kultivovaní, nebo to má na svědomí dáma v hedvábné uniformě, ale být zajatcem v comharském táboře se od mého vysněného poválečného odpočinku liší jen ve strážích kolem stanu. Spát můžu, jak dlouho se mi chce, zásobují nás tu celkem dobrým jídlem a po troše žebrání mi seženou i lavor s teplou vodou na umytí. Zatím nemám žádné vyšší tužby.

“Tobě to vážně chutná?” Theodor se po chvíli rýpání v hrachové kaši zaměří na mě a na tempo, se kterým náš oběd pojídám já.

“Jo,” potvrdím stručně mezi sousty.

“To se na Graaffu tak mizerně vaří?”

“Na Graaffu se vaří výborně. Mizerně se vaří v adorský armádě,” konstatuju při vyškrabávání misky. Pak dorazím ještě

Theodorovu porci, obě misky s poděkováním vystrčím před stan a labužnický se protáhnu. Theodor se zatváří znechuceně a praští sebou na postel. Já se konečně otrěpu z chuti prospat následující rok a půl a při té příležitosti zapomenout na celou válku. Posadím se do nohou lůžka a usoudím, že bych se měla přestat litovat a když nic jiného, alespoň rozmotat, do čeho jsem se zamotala.

“Kdo byla ta blondýna?” nadhodím pro začátek.

“Blanche de Lestate, jestli si ji vybavuješ. Představená comharské magické školy, vědkyně a účastnice castelgrandeské konference. Naše Orinda jí dělala bezpečnostní návnadu,” dodá nakonec a já jsem rázem doma.

“Takže oplátkou za záchranu života tenkrát se nám postarala o příjemný zajištění teď?”

“To rozhodně ne, a nekřič tolik, nevíš, kdo tě slyší,” zchladí mě Theodor. “Záchranu života si nemaluj. To komando tenkrát sice počítalo s čaroději, ale stačili na nás s Orindou. De Lestate je větší formát, poradila by si s nimi. Spíš si myslím, že nemá chuť zbytečně zabíjet, zejména ne lidi, kteří se do války zapletli víceméně omylem.”

“A jak myslíš, že dopadne válka?” navážu tam, kde konec čarodějovy promluvy zasáhl do mých vlastních úvah.

“Ador nemá šanci,” odpoví čaroděj poslušně.

“A nás pak pustí a bude klid?”

“Pevně v to doufej a nech mě spát,” zabručí Theodor a přetáhne si deku přes hlavu.

“Jak, doufej?”

“Nevím jak ty, ale já hodlám udělat všechno pro to, abych si nezopakoval soud a pobyt ve vězení za špionáž.”

“Vždyť nejsme špióni, ne?” vyděším se. Po zážitku s tosaithským tribunálem se mi zdá, že jestli někdy v životě budu mít co do činení se soudem a právníky, bude to moc brzy.

“Ais, to je přece jedno. Jako záminka bude úplně stačit, že nás Comhar nemučil a nepopravil.”

Záchvat paniky mě přiměje zahučet hlavou napřed k Theodorovi pod přikrývkou. Najednou před sebou dokonale vidím dlažbu maličké cely pod tosaithským palácem, v rukou cítím zarývající se šupinky rzi mříží a šance na oprátku mi nedovolí nic než lapat po dechu. Theodor mě začne konejšivě hladit po zádech.

“Proč jsem se vůbec do téhle války pletla, vždyť mi mělo bejt jasné, že to dopadne špatně nebo ještě hůř!”

“Protože tě tam chtěli. Ne že by na tvoje odstranění měli zvláštní plán, to by sis moc věřila, ale co jsem zaslechl ve štábu, někomu to připadalo jako dvě mouchy jednou ranou. Získali dobrou ošetřovatelku na bitevní pole a počítali, že se nevrátíš zpátky do Caldarvanu.”

Teď se v těch nitkách politických pavučin zase dokonale ztrácím.

“Proč by mě nechtěli v Caldarvanu?”

“Lékárník bývá ve městě důležitá osoba s významným poradním hlasem. Je pár lidí, kterým by se na takové pozici nelíbily tvoje názory. Říkám, nebyl to speciální plán nebo úmysl, jenom se jim to docela šikovně hodilo, bonbónek navíc.” Říká to tak vážně, že o tom nepochybuju.

“Nemyslíš tím, že bych se neměla vracet do Caldarvanu, že ne?”

Theodor se na mě zkoumavě zadívá, což je ze vzdálenosti dvou dlaní značně nepříjemné.

“Řek bych, že teď už můžeš.”

Něco na jeho tónu mi zní jako pobídka, abych se ptala dál, a tak se ptám.

“Co tím myslíš?”

“Mám pocit, že jsme se konečně oba naučili soustředit se na svoji práci a neplést se do politiky tak důsledně, jak to jde, a tudíž snad nikoho nebudeme provokovat.”

Radši se neptám, kde se vzalo množné číslo. Theodor mi do hlavy nasadil další dávku strachu a nejistoty. Za trest se ho chňapnu jako tonoucí stébla, realistické myšlení odsunu stranou a dovolím si cítit se takhle v bezpečí.

Pak ale Comhar pocítí potřebu posunout vojenskou linii a pro nás to přestane být tak pohodlné. Na území Dhamsy, které si Comhar kousek po kousku ukrajuje pro sebe, se vrátíme potupně s rukama svázanýma za zády na hřbetech vypelichaných vojenských koníků, přivázaných k postranici vozu.

Rychle taky přestaneme být jedinými zajatci, přestěhují nás do mnohem většího a lépe hlídaného stanu, ve kterém pro spánek slouží země. Z těch, co jsou sem jeden po druhém dovedení stráží, je nejdřív pár vojáků, pak jeden matně povědomý důstojník, kterého jsem asi viděla na poradě před bitvou, a na závěr Grett, Reine a Rua.

“No ne, paní velící, to jsem rád, že vás vidím!” přehrává Grett, ale tuším za tím i trochu opravdové radosti. Rua se mě jenom zeptá, jestli všechno dobrý, a na oplátku potvrdí, že ošetřovna si, pokud ona ví, taky vedla obstojně. Reine vypadá trochu rozpačitě a já si tak připadám, takže se rozhodnu to teď nerozmazávat a jen na ni kývnu. Pozdraví mě nazpátek a nenápadně se odsune na opačný konec stanu. Jestli se rozhodla neplést se mi pod nohy, tak já proti tomu nic nemám.

“Ták,” Grett se spokojeně zavrtí na staré pokrývce, “a kdy se v tomhle pohostinství podává menáž?”

“Menáž pro tuhle menažerii? Ráno, když se setmí a když si náhodou někdo vzpomene.”

“A vzpomínaj si?”

“Jsou ve válce,” nevinně pokrčím rameny, “maj lepší věci k přemejšlení.” Grett se zachmuří.

Moje slova se potvrdí až moc, když nás nechají bez večeře. Podle frmolu kolem stanu hádám, že adorské armádě dorazily neočekávané posily a Comhar má pilno, aby si udržel pozici. Pak shon pomalu utichne a nic dalšího se neděje, takže se zřejmě nedali.

Rua spí. Grett a Reine klečí v hloučku vojáků a všichni frenetickým šepem diskutují možné strategie, údery a možnosti, jak nás armáda může ze zajetí vysekat. Nechci jim brát radost upozorněním, že kvůli patnácti břídlům, kteří se nechali zajmout, se Ador pravděpodobně nepřetrhne.

Theodor si pod pokrývkou najde moji ruku. Než mě to stihne potěšit, neškuli dojmout, pošimrá mě v těle magie a čaroděj mě osloví telepaticky.

“Poslouchalas, co se tu mlelo kolem?”

“Nedobrovolně a nerada.”

“A všimla sis, že jejich ošetřovna nestíhala?”

“To mi uniklo. Celkově jsem se to snažila ignorovat.” Celou tu dobu jsem se bála, k jakému výsledku se boje vyvinou, jestli nás budou stěhovat, zkusí nás použít jako platidlo v dohodách, nebo zdrhnou a nechají adorské, aby nás našli při prohlídce tábora. Nemám náladu opakovat si to ještě jednou.

“Tak podle toho, co jsem slyšel já, jejich ošetřovna situaci naprosto nezvládla, znělo to jako hrozný zmatek a někdo se nechal slyšet, že by potřebovali velitele, který by to zorganizoval.”

“Co já s tím? Mám nabídnout svoje služby? To je určitě nadchne.”

“Velet tě nenechají, ale jako řadovou ošetřovatelku by tě chtít mohli. Nikdo tě nepodezírá z přehnané loajality k Adoru.”

“Takže si mám dát další směnu na ošetřovně, tak to myslíš?”

“Řekni mi, že ne,” vyzve mě smutně Theodor a moc dobře přitom ví, že to nedokážu. Jestli někdo, kdokoliv, bude chtít, abych pomohla zachraňovat jakékoliv životy, půjdu. Jednoduše proto, že kdybych nešla, nemohla bych se sama na sebe podívat. A na světě je moc zrcadel, než abych to riskovala.

“Fakt mě můžou chtít?”

“Je to možnost, ale uvědom si, že je to pro tebe riskantní. Popřemýšlej o tom,” uzavře čaroděj a pustí mě.

No jo, tak budu ošetřovat comharský. Nebude to poprvý, přesvědčuju se, pomalu a soustředěně dýchám, přeříkám si nejběžnější bojová zranění a jejich ošetřování, dodám si tím trochu klidu, ale pořád se necítím dobře.

Bodlo by trochu klidu a nudy, říkám si toužebně. Žít na stejném místě a mít kolem sebe stejný lidi. Připadám si jako plachetnice bez kormidelníka, alespoň si to myslím, protože u moře, nedejte bohové na moři, jsem nikdy nebyla. Ale plachetnice bez kormidelníka zní poeticky, neřiditelně a náhodně, podle toho, jak zafouká vítr. V mém případě jak si umanou šarže v libovolné výši nade mnou. Strašně se mi chce najít si něco, co by alespoň vzdáleně připomínalo jistotu.

Následkem toho se přistihnu, že pod dekou pátrám po Theodorově ruce a mumlám: “Nenechávej mě tady.”

“Nenechám,” brouká čaroděj rozespale a obejmě mě.

Prospím celou noc neobvykle klidným spánkem. Hned při snídani to vykompenzuje Blanche de Lestate, která vmašíruje do stanu, vezme mě za paži nad loktem a odvede si mě ven. Pod širou oblohou najednou zamrká, jako by si na něco vzpomněla, a obrátí se ke mně.

“Potřebuji si s vámi promluvit, paní Seamaig. Dovolíte?”

Už se stalo, řeknu si v duchu. Na veřejnost vypustím výrazně zdvořilejší prohlášení.

“Samozřejmě, paní.”

Vede mě jen kousek, zahneme ke stanu, který nemůže být nic jiného než ošetrovna. Krví je zacákaný i zvenku, asi kolem něj byl pořádný dav zraněných. Lehce se otřesu. I když jsem měla pocit, že máme s rosellkami a mediky práce nad hlavu, do takové fáze to nikdy nedošlo. Jak to tu asi vypadalo?

Uvnitř najdu pár lůžek s pacienty oblečenými převážně do obvazů, některými prosákla krev a ztmavla do ohavně hnědé, zdravotníky nikde nevidno, v koutě dvě dřevěné bedny se zbytky zásob obvazů a pár lahvemi. Kdybych si já měla vzít jenom pět věcí z lékárny, co by to asi bylo? Těžko vybrat.

“Máte svoje zkušenosti, asi vidíte jasně, že naše ošetrovna nefunguje právě nejlépe,” povzdechne si mistryně de Lestate a čeká, co já na to.

“Je to poznat,” potvrdím opatrně.

“Ráda bych vás tímto požádala o pomoc,” zabodne do mě šedý pohled. “Uvědomuji si, že stojíme na různých stranách...” Jsem fakt zvědavá, jaký argument na to čarodějka naroubuje, ale nedočkám se, už jenom mlčí a dělá na mě psí oči.

“Já se necítím bejt na žádný straně,” hodím přes rameno, v rychlém výpadu k bedně se chopím čistého obvazu a z paže vojáka na nejbližší posteli začnu odmotávat použitý, jednak celý od krve a jednak špatně uvázaný a klouzající. Nic vhodného k čištění ran tu v zásobě nemají, musím si stačit s obyčejnou vodou. Až když převaz dokončím, zkusím se znovu podívat na Blanche se Lestate. Usmívá se nejistě a plaše jako holka, která léta touží po štěněti a teď někde blízko zaslechla kňučení.

“Pomůžete nám? Každá ruka tu bude obrovsky platná,” zaprosí.

“Jo, pomůžu vám, protože koukám, že to fakt potřebujete.” Víím, že z toho budou jenom maléry, ale nevidím pro sebe jinou

možnost. “Když jste tak dobejvali náš tábor, nenarazili jste čirou náhodou na moje věci? Hlavě bednu z lékárny? Bohové ví, že jako lékárnice si tu připadám poněkud bezruká.”

“O ničem nevím, ale zkusím se informovat.” Mistryně magie září jako lampička, naviguje mě zpátky do zajateckého stanu a přitom mi vysvětluje, že budu pod dozorem, ale ať si to neberu osobně, a že se pokusí zajistit mě i celé zajatecké partě co nejlepší podmínky, pokud jim skutečně pomůžu, až si skoro začnu říkat, že to není až tak špatný nápad.

Špatné je na něm akorát to, že jí radostné řeči vydrží až do stanu, a tedy z něj mí společníci něco zaslechnou a další si domyslí. Jen co Blanche de Lestate odkráčí, sesypou se kolem mě.

“Co tím myslela?”

“Chtějí tě jako ošetřovatelku?”

“Neříkej, že s nima budeš spolupracovat!” Asi dvacetiletý voják právě vynalezl hysterický řev šeptem.

“Řekni comharskýmu velení do očí, že je v tom necháš plavat,” syčí Grett na mou obranu, což oceňuju o to víc, že neví, jak se věci mají.

“Je vaší vojenskou povinností udělat všechno, co můžete, abyste protivníkovi způsobila co největší škodu a újmu. Všechno a jakkoliv!” Důstojník mě popadne za ramena a fanaticky mnou nekonfliktní cestu.

“Udělám, co bude v mých silách,” slíbím mu vážně. A to, že v mých silách rozhodně není ubližovat zraněným, si nechám pro sebe.

Theodor mi položí ruku kolem ramen a manévruje mnou k našim dekám.

“Pojď se najíst, ubránil jsem ti něco k snídani,” řekne nahlas a plynule naváže telepatii.

“Ais, já fakt chápu, jaký to pro tebe je, ale mám strach.”

“Jestli to zjistí Ador, je ze mě vlastizrádce, a Ador to zjistí. Jenže já tu nemůžu sedět a poslouchat, jak umírá někdo, komu jsem mohla pomoci. Jestli nechceš, tak se do toho neplet’.” Snažím se nedat ostatním najevo, že brečím, sedím strnule u zbytků snídaně a slzy se mi vpíjí do límce košile.

“Zkusím něco vymyslet,” slibuje mi Theodor a objímá mě.

Další přesun dál na dhamské území, my zajatci tentokrát pěšky, v hlídaném zástupu, ale bez svázaných končetin a podobných libůstek. Co by jim taky parta neozbrojených a z větší části boj nesnášejících dhamských mohla udělat.

Večer pro mně přijde Blanche de Lestate, aby mě upozornila, že se podle všeho chystá útok Adoru. Nedokážu jí na to říct ani slovo, jen přikyvují. Zaslechnu za sebou kroky a uvažuji, kdo z vojáků zešílel natolik, že se jde hádat s mistrýní magie, ale je to Rua.

“Paní,” šeptá uctivě a sklání hlavu, “jestli potřebujete ošetřovatelky, já... pomůžu vám. Slíbila jsem chránit životy. Chci pomoci.”

“Děkuji vám za to,” kývne Blanche de Lestate důstojně. “V případě útoku pošlu někoho, aby vás vzbudil a odvedl na ošetřovnu,” praví všeobecně do vzduchu, obrátí se na patě a zmizí.

“Ruo, rozmysli si to,” zasyčím na rosellku důrazně. “Já tě chápu, vidím to stejně, ale jestli tuhle melu přežijeme, bude se Ador zatraceně zajímat o to, co se tu s námi dělo. A jestli zjistí, že jsme Comharu pomáhaly, přišijou nám vlastizradu.”

Na Ruiných vytřeštěných očích vidím, že zná adorský trestní řád natolik, aby si uvědomovala trest.

“A ty to uděláš?” kníká nevěřičně.

“Já to mám trochu jinak, mě výslovně poprosili o pomoc a nedokážu odmítnout. Ale fakt nejsem tak obětavá, abych strčila

hlavu do oprátky dobrovolně.” Tvářím se jako největší hrdinka a nervy mi povolí až v relativním soukromí. Zvládnou jistým krokem s rovnou páteří dokráčet ke své příkrývce pohozené v koutě stanu, důstojně si lehnout a zabalit se do ní, než mnou začne lomcovat šílený třes.

Na krku mě zahřejí Theodorovy prsty.

“Všechno bude dobrý, Ais. Buď v klidu. Všechno bude v pohodě. Mám plán. Uklidni se,” konejší mě pořád dokola a hladí mě po krku tak dlouho, dokud se nedokážu ovládat. Tentokrát zní jeho průpovídky pevně, jistě, až mu skoro věřím, že vážně nějakou cestu z týhle šlamastyky vymyslel.

“Paní Aisling, velitelka de Lestate vás potřebuje na ošetřovně.” Protáhlý obličej se objeví mezi dílci vchodu jen na tak dlouho, aby odrecitoval vzkaz, a hned zase zmizí.

Vyškrábu se na nohy, co nejvíc se narovná a pořádně se nadechnu. Škoda, že ve vzduchu neplave sebevědomí, užila bych nějaké navíc. A cestou ke comharské ošetřovně si opakuju postupy třídění zraněných a nejpoužívanější ošetrovací techniky.

Odněkud už slyším zvonění zbraní a křik.

Zlomené končetiny, roztráštěné kosti, rány, krev, křik a sténání. Válečný guláš, jehož jsem nedobrovolný konzument, se vaří všude kolem mě a já si z něj lovím další a další zraněné. Netrvá mi dlouho vypořizovat, jak ke všemu zmatku přispívají comharští felčáři, a po chvíli se odhodlám zkusit je zorganizovat.

“Nejdřív těžké krvácení a bezvědomí, pak řešte ztrátu krve, vnitřní zranění. Zlomeniny klidně nechte čekat, ale někde, kde nebudou překážet,” zavolám. Snažím se znít co nejvíc jako velitel a co nejmní jako holka, která se slábnoucí silou vůle drží od hysterického záchvatu, což ve skutečnosti jsem.

Vojáci oplývající zlomeninami se proti mému návrhu ohrazují, což by mělo felčary jenom ujistit, že na tom nejsou až tak zle a jejich ošetření nespěchá. Ošetřovatelé se nejistě ohlédnou po vojákovi, který mi teoreticky dělá stráž a prakticky má tolik rozumu, že se mi neplete pod nohy. Ten jen pokrčí rameny. On je tu za opačnou stranu, totiž tu, která zranění působí.

Někteří se pak vážně rozhlíží po zraněných a hledají ty nejakutnější. Na chvilku si dovolím se tím potěšit. Snad to alespoň trochu zvedne počet zachráněných životů.

Zraněných je před stanem už teď dav a další a další sem dopravují spolubojovníci a jeden nebo dva koně táhnoucí narychlo zhotovený smyk.

Zlomeniny. Rány. Křik. Krev.

Asi si na to pomalu začínám zvykat.

Comharští někde vystrachali moje knížky. Radši se neptám kde, abych nebyla nepříjemně překvapená odpovědí, jenom co nejslušněji poděkuju a zalezu si pod deku s ranhojičskou učebnicí. Ze srdce mi padá ne balvan, ale kámen po kameni celá lavina, jak si ověřuju jednotlivé ošetřovatelské postupy a ujišťuju se, že jsem si je pamatovala a použila správně. K příštímu boji snad půjdu o trochu klidnější a sebevědomější.

“...jednat, a Frolik konečně dostal rozum...”

Jak mluvčí s posluchačem procházejí kolem zajateckého stanu, zaslechnu jen útržek sdělení. Zakážu si domýšlet zbytek a tím víc doufat, že naznačuje mírová jednání s Adorem. Jednak takový štěstí nemám a druhak si vzhledem ke své trvající ošetřovatelské kariéře nejsem úplně jistá, že vlastně ten mír a návrat domů chci.

Zkouším se vrátit ke zraněním v hrudní dutině, ale ani ne délku ode mě se snad produkuje celé procesí informátorů.

“...nebude vyžadovat žádný adorský území, jenom pořádkou...”

“...musí vidět, že máme síly na dobytí Dhamsy, to by byl šílenec...”

“...samozřejmě pustit zajatce a zaplatit...”

A když kolem stanu prokluše nějaké kúzle s ještě přeskakujícím hlasem a nadšeně volá, jak se těší domů, musím si přiznat, že zřejmě došlo v politické situaci k nějakému pokroku a měla bych tudíž pokročit i já.

Po obědě, o kteréžto vylepšení pobytu se nám postarala Blanche de Lestate a já si díky tomu připadám vřdycky kolem poledne poněkud hloupě, se tedy ukrutně nenápadně posadím vedle Theodora a vezmu ho za ruku. Reine se při tom pohledu odvrátí a přetáhne si deku přes hlavu, Grett na mě dělá významné grimasy, ale k vlastní smůle mě nenapadá méně nápadný způsob, jak požádat Theodora o telepatický rozhovor.

Pochopí rychle.

“Mír, to ti dělá starost?” zeptá se čaroděj bez úvodu.

“A divíš se mi?”

“Ani trochu, zavařila sis to pěkně, ty trdlo jedno.” Nezní to našťvaně. Vlastně se mi od něj to trdlo skoro líbí. Škoda, že válka je ve věci mezilidských vztahů vyloženě na draka.

“Dík. Jsem talent.”

“Ais, kdyby vážně měl nastat nějaký malér, mám plán. Bude to v pořádku.”

“Když já nevím, jestli ti to mám věřit, nebo jestli se mě jenom snažíš uklidnit, abych nezešílela a nenadělala ze stanu kůlničku na dříví.” Čaroděj na okamžik ztuhne. Že já nemlčela.

“Máš mi to věřit, protože tě v tom vážně nemíním nechat,” oznámí mi Theodor rezolutně a mírně uraženě.

“Dobře, fajn, věřím ti. Promiň mi to.”

“*To nic.*” Čaroděj mě zničehonic obejmě kolem ramen a políbí na tvář.

“Co to děláš?” Překvapí mě tak, že zapomenu na telepatické spojení a syčím na něj nahlas.

“*Připravuju podmínky pro plán,*” poučí mě Theodor, opře si bradu o moji hlavu a pevněji mě obejmě.

A pak se tábořem rozlehne fanfára, nebo alespoň celkem ucházející pokus.

“Mír!” zařve kdosi přiopile, chvíli se zase ozývá jakot trubky a tak pořád dokola, trubač je asi zároveň hlasatel, na oslavu vypitý alkohol by vysvětloval čím dál falešnější zvuk týraného nástroje.

Zpráva se šíří ležením, ozývá se čím dál víc rozjařených, radujících se hlasů a zajatci z řad vojáků se k povyku přidávají taky. Tiše sedím v koutě a vyměňuju si nejisté pohledy s Ruou. Jedna epizoda je za námi a budeme si muset najít svoje místo v nové situaci.

Ani nevím, kdy přišla, ale zničehonic před námi stojí Blanche de Lestate s kamenným výrazem.

“V nových podmínkách dojde samozřejmě k propuštění zajatců. Připravte se k přesunu, eskorta pro vás přijde co nejdříve,” sdělí nám monotónním, bezvýrazným hlasem a odejde.

Logickou věcí v téhle situaci by bylo sbalit si věci, takže se přinutím zvednout z deky a začít si skládat svých pár kusů oblečení. Ruce se mi u toho třesou tak, že složené oblečení vypadá skoro stejně jako rozházené.

“Ais, buď v klidu,” vydechne mi do ucha Theodor. Čím víc mi to opakuje, tím míň tomu věřím. A když ucítím chvění magické energie, telepatii, která se netýká mě, ale v posledních dnech poletuje stanem skoro pořád, k nejistotě se přidá ještě

pořádná porce žárlivosti na Reine. Ale nedokážu vymyslet vůbec nic, co bych teď mohla udělat, abych to změnila. Nedokážu vlastně vymyslet absolutně nic o čemkoliv, takže nacpu svoje věci do batohu hlava nehlava a vzápětí je všechny vyházím ven, abych našla brousek. S brouskem v dlani zírám do stanového plátna a nechápu, jak jsem mohla zapomenout, že zajatcům samozřejmě veškeré předměty, které by se daly naostřit, comharští sebrali. Na to, abych si pospravila oblečení, mi zase chybí jehla s nití, takže nakonec zaměstnám ruce tím, že si přepečlivě zaplétám vlasy do copů.

“To ti nebude držet,” ozve se Theodor. Zřejmě narozdíl ode mě nemá potřebu něčím se zaměstnávat, leží teď na své dece stočený do klubíčka a s netečným výrazem mě pozoruje.

Můj vnitřní hlásek zmobilizuje zbytek energie a ze všech sil mě napomíná, že nehledě na cokoli, co Theodor udělal, možná udělal, mohl udělat a co si fantazíruju, že udělal, bych se měla chovat důstojně. Nebo, pokud to nesvedu, alespoň ironicky.

“To zvládnou.” Pokusím se o důstojnost, zapletu si mezi prameny řemínek a konec copu s ním svážu. Hrábnu prsty do zbylých vlasů a přesně v tom okamžiku vkročí do stanu comharský důstojník.

“Eskorta je připravena doprovodit vás na adorské území. Pojd'te,” řekne tónem tak ostrým, že to zní jako dokonalý rozkaz. Takže dokonale poslušně vyskočím, hodím si na záda svůj batoh a až bolestně vnímám, jak mi u pravého ucha plandá cop a kolem levého ramene vlají volné vlasy.

“Pojd'te,” zopakuje důstojník ještě jednou. A my jdeme. Řádka bývalých zajatců uprostřed, dva zástupy comharských stráží po stranách. Levá, pravá, levá, pravá. Rytmus kroků mi pomáhá udržet v chodu myšlenky.

Ošetřovala jsem comharské vojáky a tím jsem mařila válečné snahy adorských. Vlastizrada jak vyšitá. Levá, pravá.

Tím jsem dost možná přišla o lékárnu jako svoje útočiště a zdroj živobytí. Toho lékárníka přede mnou taky odstranili z politických důvodů, ne? Levá, pravá.

Chvíli jsem si myslela, že bych se po tom všem mohla alespoň vrátit k Theodorovi, ale když se mezi nás přimotala Reine, mám smůlu. Levá, pravá, přední, zadní, hlavně, Aisling, neupadni. Nepadám a šlapu dál, někam tam, kde tuším dhamské hranice.

Jenom předběžné opatření. Tak se tomu v Adoru říká, když někoho strčí do vězení, aby se nezdechnul, než ho stihnou prozkoumat a soudit. A s adorským trestním řádem asi Dhamsa přijala i tenhle milý zvyk, jelikož když nás eskorta, už dhamská, dovedla zpátky do Caldarvanu jakožto nejbližšího města, kde se dá uspořádat soud, nahnali nás rovnou do cel.

Nevím, jestli nás rozstrkali všechny nebo jestli je to jen náhoda, ale nemám v dohledu nikoho z bývalých spoluvězňů. V okolních celách je pár zlodějů, jeden podvodník, který býval strážcem kasy, a jeden vrah. Cyničtí chlapi, jejichž poznámky ze mě dělají krasotinku, holčičku, zlatíčko a kdejakou další zdrobnělou pseudolichotku. Donutím se strávit celý první den s rovnou páteří a drze vystrčenou bradou v domnění, že tak vypadám hrdě a nedotčeně. Pak se na to vykašlu a většinu času polehávám na pryčně. Mí společníci si poznámkami na moji adresu příjemně krátí čas a já si nakonec říkám, že mají alespoň nějaké obveselení a že mě pro ty jejich řeči konec konců neubude.

Ignoruju je, stočím se do klubíčka a dovolím si vysnít klidný, obyčejný život. Svoji lékárnu, elegantní repositoria z tmavého dřeva, přehlednou a uklizenou laboratoř. Hladký mramor na táře, chladící pod rukama. Vůni bylin a lékořice. Pak se mi v

těch představách vynoří paže v tmavých rukávech, které mě ze zadu obejmou, někdo si mě k sobě tiskne a šeptá mi do ucha-
“Vstávat, Seamaire, jste předvolaná k soudu!”

“Do háje s váma,” zabručím si otráveně. V tuhle chvíli mě ze všeho nejvíc štve, že mi utnuli představy, než jsem se stihla dostat k těm opravdu příjemným částem. Asi jsem konečně vypotřebovala všechnen strach. Bylo by to fajn, alespoň bych byla trochu klidnější. Strážé mě vedou jen chvilku, krátkou chodbou a za pár rohů, až tak moc velké caldarvanskej soud není. Projdu prostředkem soudní síně, uličkou mezi dvěma ostrůvky lavic, a pochmurně najisto zamířím na místo pro obžalovaného. Nikdo mě neusměrní, takže sem zřejmě patřím. Ze předních lavic na mě zírají další bývalí zajatci a většina z nich mě provrtává pohledem, pro který nelze použít mírnější výraz než vražedný. Výjimku tvoří čarodějové, Theodor uprostřed řady, s výrazem mírného zájmu v obličeji a runovými blokačními pouty na rukou, a Reine skoro u zdi, která zírá na dlažbu před sebou a soudě podle rozostřeného zraku ji nemůže vidět.

“Zahajuji soudní řízení s Aisling Seamaire, obviněnou z vlastizrady v adorsko-comharské válce!” ohlásí důležitě soudce a obřadně praští do malého gongu. Reine ani kovový úder neprobere z letargie, je ale jediná, zbytkem sálu to pěkně škusne a věnují teď soudci dokonalou pozornost.

“Podstatou trestného činu obviněné je maření válečných snah knížete Frolika Adorského. Jak přesně byl spáchán, to bude objasněno později, nyní necht’ se soud laskavě seznámí s historií a důvody...” začne drmolit chlapík v adorské uniformě a nespouští přitom oči ze štosu lejster, které mu kdosi přichystal. Postupně v nich líčí můj původ, vzdělání, pár zaklínačských epizod včetně dhamsko-adorské války, krátkou lékárnickou kariéru, přičemž neopomene podsunout, že jsem

lékárnu dostala do vlastnictví silně podezřelým způsobem, a nakonec rozvláčně líčí ony nesmírně barvitě a zajímavé události posledního čtvrtroku. Pak dojde na svědky.

“Nikdo ji k ničemu nenutil, vlezla za nima dobrovolně!” oznámí vztekle mladý voják, kterého si vybavuju jen velice matně.

“Obviněná nevykazovala známky vlastenectví, loajalitu k zemi, k armádě, ke svým velitelům,” vypočítává lítostivě důstojník, mnohem příčetnější, než si ho pamatuju.

“Dyť z toho měla radost, že nám takhle podkopne nohy!” hlásí další štěně. Tenhle na mě vyjel už tehdy, když mě mistryně de Lestate neopatrně prozradila.

“Comharští byli v krizové situaci, ve stresu, nepřipadalo mi moudré jim odporovat,” vyjádří se opatrně Theodor. Je z ohrádky pro vyslýchaného odtáhnut, než stačí říct něco dalšího. Začínám chápat, že mám posloužit za obětního beránka, mě exemplárně potrestají a zbytek odměnou za spolupráci nechají běžet bez postihu.

“Chcete říct něco na svou obhajobu, Seamaigr?” táže se soudce znechuceně, jako by ho ponižovalo jenom na mě promluvit. Otevřu pusu, ale honem mě nic nenapadá.

“Ted’,” pronese kdosi v publiku.

Soudní síň se otřese pod nárazem šíleně silné magické vlny, většinu lidí povalí na zem, v sále se najednou prohání vítr a víří chuchvalce nedusivého, ale zvláštně hustého dýmu. A pak budově s okhlušujícím praskáním silných dřevěných trámů uletí střecha.

“Aisling, zdrhej, u hospody máš koně, jed’ do Torenu!” Hlas, který mi rezonuje v hlavě, mě nemusí dvakrát pobízet. Podrobnosti tohohle zvratu ve vývoji budu řešit pozdějš, pokud možno někdy, až mi nepůjde o kejhák. Vystartuju podél stěny sálu, snažím se vyhybat zmateným, vydešeným a vzteklým

lidem, kteří se v kouři motají všude kolem. Srazím se jenom se dvěma a vysmeknu se jim, než si stačí uvědomit, co se děje. Uháním nejkratší cestou ven, naštěstí mám představu, kudy ona cesta vede, protože dým a spřízněné magické pohromy se neomezují na soudní síň, zaměstnávají osazenstvo soudu v celém baráku. Nikdo si mě nevšímne, nebo to alespoň nedá najevo, a já bez problémů doběhnu k hostinci s vskutku originálním názvem U soudu.

Jedinou živou duší v ulici je osedlaný hnědák s otěžemi zavěšenými na háčku od okenice. Škubnu za ně takovou silou, že ten háček vytrhnu ze dřeva, přidržíím si třmen, vyhoupnu se do sedla a s pocitem, že jsem teď navrch k vlastizradě ještě zlodějka koní, pobídnu hnědáka do klusu. Cvalem ho hnát nechci, abych nevzbudila pozornost, lépe řečeno abych ji neodvracela od zdemolované soudní budovy, nad kterou se malebně vznáší rotující kouřový trychtýř.

Podívat se zřejmě šly i stráže od brány, protože bránu najdu nehlídanou a dokořán. Zabořím koni paty do boků a tryskem zmizíme po cestě k hranicím.

Nechám ho uběhnout pár mil, než se cítím alespoň relativně bezpečně a zpomalím ho do klusu. Váhám, jestli poslušně zdrhat přes Toren, jak mi Reine poradila, nebo se spolehnout na svůj instinkt a otočit to k jihu do hor, kde bych se případným pátračům dokonale ztratila. Zatím se čarodějčina plánu držím, ale nemám nejmenší tušení, proč mě směřuje zrovna do Torenu. Tam jsou roviny, žádný terén na schovávání až k řece na comharských hranicích.

Trhnu sebou tak, až to hnědák pokládá za pobídku do cvalu a já mám pilno se mu udržet na hřbetě.

Nechtěla mě Reine poslat do Comharu?

Co bych, u všech bohů, pohledávala v Comharu?

Začnu pátrat po jižní odbočce, která by mě dovedla k horám. Nemůžu si dovolit experimentovat, udělám to, na co jsem zvyklá, to jest ztratím se v divočině a počkám, až se nelibost vůči mojí osobě přežene. Nebude to poprvé, jen tentokát je to holt v trochu větším měřítku než rozlícené oobyvatelstvo jedné vesnice.

Vybavení. Bohové, vždyť já s sebou nemám ani láhev na vodu, jak bych se asi chtěla ztratit v divočině a pár dní tam přežít? Jaká je šance, že v těch pár vesnicích kolem seženu jídlo, deky, oblečení a přinejmenším nůž, jestli ne meč? Snad bych to i ukradla, to už se v mém trestním rejstříku ztratí, ale budu mít kde?

Mele se mi to v hlavě jak voda pod jezem. Počítám, bez čeho se neobejdu, pokud se chci zkusit schovat v horách, a do beznadějnosti toho obrazu se mi pořád výrazněji míchá Comhar, castelgrandeská magická škola a její představená Blanche de Lestate, která mi, u všech bohů, dluží pořádnou laskavost.

Nechám si to rozhodnutí až do Torenu, usoudím nakonec. Zbaběle to nechám na náhodě; buď tam budu mít možnost sehnat vybavení, a pak беру čáru do hor, a nebo nebudu, v kterémžto případě mizím nejkratší cestou přes comharskou hranici a doptám se na mistryni de Lestate.

Cesta se schová do stínu jabloňové aleje a já tuším, že vesnice je blízko. Srdce cítím někde v krku. Jak rychle můžou cestovat zprávy? Nemůžou už torenští vědět o kriminálnici na útěku? Nestihli si na mě náhodou přibrousit vidle?

Bojím se úplně zbytečně. Jediný, kdo mi ve vsi věnuje víc než letmý pohled, je zatraceně povědomý tmavovlasý mladík. Upřeně na mě zírá, je mi jasné, že na mě čeká, už už chci nakopnout koně a zmizet, když mi dojde, kdo to je.

Lyall, Theodorův bývalý spolužák a jeden z mála čarodějů, se kterými si tykám.

To sice nezaručuje, že mi neublíží, ale zato mám jistotu, že zdrhnout by se mi stejně nepovedlo.

Zpomalím koně do kroku a snažím se vypadat klidně, když se k Lyallovi blížím. Nesesednu. Je mi jedno, jak nezdvořile to vypadá, kdyby se něco zvrtilo, chci mít alespoň pocit, že můžu utéct.

“Pozdrav tě, Ling,” zahučí Lyall. “Theodor ti vzkazuje, že máš vyměnit koně a ject za mistryní.”

Theodorovo jméno mě vyvede z konceptu, překvapeně zamrkám.

“Neříkej, že tomu nerozumíš, protože já tomu taky nerozumím, takže v takovém případě bys byla v pytli. Ale Theo mi odmítnul říct víc.” Čaroděj nevzrušeně pokrčí rameny. “Ten kuň je v hodpodě. Počkej, přivedu ti ho,” odloupne se ode zdi, o kterou se opíral, a zamíří přes náves.

Strnule zírám někam přes koňské uši a myšlenky se mi v hlavě honí tak rychle, že se mi málem blýská před očima.

Theodor. Lyall tvrdí, že ho posílá Theodor.

Ale jak můžu vědět, že ve skutečnosti nepomáhá Reine?

Jestli mě má dostat do bezpečí, je přece úplně jedno, kdo ho posílá.

Co když mě Reine nechce poslat do bezpečí? Snažila se přece, aby mě před Theodorem znemožnila, a cítila jsem, jak se spolu ti dva vybavují telepaticky. Co když mě prostě chce uklidit ze scény?

Ale no tak, už hysterčím. Tohle není dobrej způsob, jak se mě zbavit, můžu to pokazit každou chvíli, vyrazit jinou trasou, cokoliv. To je tak nespolehlivý, že to není pořádný plán.

Ale doted' jsem poslušně šla, jak mi řekla. Co když zrovna na to spoléhá? Chci utéct podle svého!

Nemám s čím. V horách zmrznu. Za předpokladu, že dřív nepojdu hladem.

Tenhle závěr mi v hlavě zakotví napevno. Sesednu z hnědáka a vezmu si od Lyalla otěže nového koně, nevzhledného pstružáka. Pohazuje hlavou, přešlapuje a vůbec všelijak dává najevo, že má energie na rozdávání. Rychle se pomodlím, aby tahle eskapáda skončila dobře, vyšvihnu se do sedla a nasměřuju koně na pohraniční pláň. Doufám, že si mapu vybavuju správně a že cesta, která z Torenu vede, míří bez velkých oklik k hranicím.

Můj nový oř se ustálí na mírném cvalu a já se čím dál častěji ohlížím přes rameno. Už jsem na útěku pěkných pár hodin a čím dál víc čekám, že se na obzoru vynoří adorská armáda ženoucí se po mých stopách. Nebo že bych měla takové štěstí, že si mé spanilé jízdy pohraničím nevšimla živá duše? Těžko uvěřit. Pár usedlostí jsem mījela dost blízko na to, aby rozeznali přinejmenším tolik, že jsem hubená, zrzavá a beze vší pochyby holka.

Nakonec se objeví. Jsou pořád ještě dost daleko, na pláních mám rozhled několik mil, ani je nevidím zřetelně, ale určitě je to velká skupina jezdců a nedokážu si představit jiný důvod, proč pořádat takovou projížďku, než moji maličkost.

Lapám po dechu, srdce mi začne šílet a tiše vyju. Můj kůň znepokojeně stříhá ušima. Ale pak se před sebe podívám pořádně a vidím před sebou stromy.

Stromy kolem řeky. Řeka tvoří hranici.

Leknutí se vypaří, než se stihlo pořádně přeměnit ve strach, a já rychle uvažuju. Mám podle všeho dobrého koně. I kdyby měla kavalerie všechny stejně tak dobré, budou unavenější, protože jeli rychleji než já. Teď jsme se navzájem viděli, všichni to vezmeme dál tryskem. Ale já to nemám na hranici o moc dál, než oni to mají sem. Mám ještě docela slušnou šanci.

Jen se musím dostat k hraniční pevnosti, než si všimnou, že mě pronásleduje armáda.

Dostanu ještě jeden nápad. Víím, že je dost pitomý, ale zkusím všechno. Ještě chvilku držím koně v klidnějším tempu, svléknu si bílou košili, nechám si na sobě jen koženou vestu a pak pobídnu pstružáka do trysku. Dáme si závod o život.

Nezdržuju se ohlížením, musím prostě doufat, že to vyjde. Když se cesta konečně vnoří mezi stromy, na dohled od dvojpevnosti, zvednu ruku s košilí nad hlavu. Mávám improvizovaným bílým praporem a ječím z plných plic.

“Jsem neozbrojená! Jedu v naléhavé záležitosti na castelgrandeskou školu! Jsem lékárnice! Jsem neozbrojená!”

Strážě na dhamské straně to znejistí natolik, že po mně nevystřelí. To úplně stačí. Kůň se zvoněním podkov proběhne branou, vběhne na most přes řeku, pobízím ho k ještě větší rychlosti, a pak k mojí obrovské úlevě přeletí čáru vysázenou uprostřed mostu z bílých dlažebních kamenů.

Strážemi na comharském břehu se nestažím projet. Zastavím koně před nimi, při sesedání špatně došlápnu a rozplácnu se jim pod nohama.

“Žádám o azyl!” vyjeknu, ještě než se sesbírám ze země. “Žádám o politický azyl. Ador mě postavil před soud za to, že jsem jako ošetřovatelka ve válce pomáhala na vaší ošetřovně. Chtějí mě popravit za vlastizradu. Žádám o azyl!” *Dlužíte mi to.* Mám naštěstí tolik rozumu, abych si tohle nechala pro sebe.

Strážě se po sobě dívají trochu nejistě a mě přepadne strach, že to nevyjde. Že mě prostě předhodí adorským, až si o mě řeknou. A že ti tu budou každou chvíli.

“Jsem neozbrojená. Prohledejte mě. Zajměte mě. Jenom...” Začnu se dusit, jak se snažím potlačit vzlyky. Asi je to moje štěstí, protože jinak bych škemrala ještě hůř.

Jeden z vojáků ke mně natáhne ruku a zvedne mě na nohy.

“Uvidíme, co se dá dělat,” slíbí mi celkem přátelsky. Ani mi pak nevadí, že mě strčí do vězeňské cely. Poslední dobou jsem stejně víc v zajetí než na svobodě.

Do rachotu klíče, jak za mnou zamyká mříž, se vmísí našťvaný řev. Adorští dorazili.

Maličké zamřížované okno v mojí cele vede zřejmě nad řeku, protože je slyším dokonale. Podle zvuků hádám, že se zástupci kavalerie a comharských pohraničníků sešli na mostě u hraniční čáry a jednají. Nejdřív slyším jen adorského vyslance, huláká, že jsem zrádce a zločinec a mají na mě zatykač a jako takovou mě Comhar musí vydat. Pohraničník ze začátku jedná klidně, takže netuším, co vlastně říká, ale nakonec se pokusí vojáka překřičet.

“Případ paní Seamaireg posoudíme a rozhodneme, jestli jí poskytneme azyl. Ale zatím se na ni vztahují práva každého uprchlíka. Pokud na ni není vydán zatykač v Comharu, čehož si nejsem vědom, pak až do rozhodnutí o jejím azylu nemáme povinnost, a dokonce ani právo, ji vydat. A my,” pohraničníkův hlas hrdě zavibruje nad vodou, “právo ctíme!”

Úlevou se rozbrečím.

Cela, transport do Castelgrande v zamřížovaném voze a zase vězeňská cela, to už všechno znám a předpokládám.

Nečekané to začne být v okamžiku, kdy do sousedních cel s úctou a omluvami zamknou Theodora a Reine.

“Servus, Aisling,” nechá se slyšet čarodějka, zakňučí a do toho křupnou obratle, z čehož soudím, že si protahuje záda, a zaskřípou prkna, asi se natáhla na pryčnu.

Zpoza Reininy cely, ob mříž ode mě, po mně pokukuje Theodor.

“Rád tě vidím, Ais,” prohodí společensky. Telepatický impuls na mě sáhne vzápětí. “*Jsi v pořádku? Nic se ti nestalo? Vyšlo všechno tak, jak mělo?*”

“*No to nevím, jelikož nevím, co jste na mě naplánovali,*” odseknu. Pak usoudím, že už bych se přece jenom mohla chovat trochu důstojněji. “*Ale co vy všichni, jak jste dopadli u toho soudu?*”

“*Myslíš, že jsme si tam počkali na rozsudek?*” zeptá se čaroděj hořce. “*Po tobě jsme byli první na ráně. Utekli jsme hned, jak si nás strážé přestaly všímat.*”

My. Bodne mě to do mozku. Ale už bych si na tu myšlenku, do háje, mohla zvyknout.

“*Nechali jste tam všechny ty lidi?*” houknu.

“*Budou v pořádku.*” Čaroděj začíná znít unaveně. “*Chtěli odstranit tebe. Vzhledem k tomu, že ten útok byl evidentně magický, jsem byl podezřelý já, a Reine musela zmizet, než přijdou na ni, ale na ostatní nic nemají a nikdy neměli, chtěli je nechat jít a budou to muset udělat i tak.*”

“*Jak, Reine, jak, ty?*” chci vědět, ale pak se spojení přeruší.

“Už nemůžu,” hlesne Theodor, podle zvuku sebou praští na provizorní postel a nechá mě bez vysvětlení.

Tíživé ticho se naštěstí moc neprotáhne; vězením zazní kroky několika lidí a vzápětí se objeví skupina vojáků. Vede je důstojník s velkým svazkem klíčů v ruce.

“Nadešel čas vašeho slyšení a rozhodnutí soudu,” oznámí nám důstojně.

Podlomí se pode mnou kolena a složím se na zem. Vzhledem k tomu, že Reine a Theodor se taky povalujou, musíme působit dost zoufale.

“Buďte v klidu, paní,” šeptne mi jeden z vojáků, kteří mi pomáhají na nohy a vyvádějí mě z odemčené cely, “jste v

bezpečí a ten azyl dostanete.” Pomůže mi to alespoň natolik, že jsem schopná kráčet bez pomoci dozorců.

Bude to dobrý, opakuju si. Comhar nás nedá. Jsme tu v bezpečí.

Uvěřím tomu ve chvíli, kdy vstoupím do sálu a Blanche de Lestate, zasedající v porotě, se na mě vlídně usměje. Ani ostatní přítomní se netváří nijak zle.

Ale jo. Časem si tu zvyknu.

“Prosím, paní Seamaig,” pravil městský úředník, když mi odemknul a přidržel dveře vybydleného krejčovského krámků na castelgrandeském náměstí. Mě spadla brada a jen jsem zírala.

“Tohle. Je. Pro mě?” vypravila jsem ze sebe nakonec, a úřada přikývnul.

To bylo především. Teď tábořím uprostřed místosti s hromadou papírů, olůvkem a krabičkou uhlů a plánuju zařízení své nové lékárny.

Zamyslím se nad papírem nadepsaným “tára”, přeškrtnu svoje rozpravy o deskách z různých druhů kamene a napíšu pod to “stůl, dřevo, šuplíky”. Tak to bude nejlevnější. Čím levnější tohle všechno bude, tím dřív to comharské čarodějnické škole splatím, a čím dřív to splatím, tím dřív budu klidně spát.

Pořád se mi nechce věřit, že laskavost mistryně de Lestate sahá až takhle daleko, takže se snažím udělat co nejvíc práce, abych věci dostala do pohybu a čarodějka si to nemohla rozmyslet. Odložím plán táry, vezmu uhly a vrhnu se ke stěně, abych si rozplánovala repositoria. Nejnázornější model je v životní velikosti, takže si police kreslím přímo na zeď. Stejně tu budu muset vymalovat.

Někdo mi přetrhne tvůrčí záchvat tím, že lehce zaklepe na dveře. Vrazím si uhel do kapsy a okamžik potom si uvědomím, že od něj budu mít oblečení báječně černý. Přisahám, jestli jsem si právě zašpinila svoje jediný slušný kalhoty kvůli někomu, kdo chce ušít nový zimní plášť, vynesu ho v zubech přes půl náměstí.

Ale je to Reine.

“Aisling,” kývne hlavou na pozdrav. Vypadá zdrchaně. A napruženě.

“Reine,” napodobím ji a honem přemýšlím, co dál. “Uhm... pojď klidně dál, jestli chceš. Ale není to tu obyvatelný.”

Čarodějka se kolem mě protáhne dovnitř a rozhlédne se.

“Ty s tím zabydlováním neváháš, co, holka?” zeptá se řečnický. “No, nepřišla jsem žvanit. Jedu pryč, dokončit jeden výzkum pro Blanche. Potřebovala bych se tě ale na něco zeptat.”

Můj šestý smysl vříská na poplach a cítím, jak se mi ježí vlasy.

“Na co?” zeptám se velice opatrně.

“Jak na tebe působil ten dryák, co ti dával Galar při bitvě?”

Tak počkat. Cože?

“Když ti dával pití, nebyla to voda, to jsi snad věděla,” upozorní mě Reine otráveně, když vidí, že jí nerozumím. “Zkoušel na tobě směs povzbuzujících látek. Ale už se tě nestihnul zeptat, co to s tebou udělalo. Nechal Blanche svoje poznámky, ji to zaujalo a já bych v tom výzkumu docela ráda pokračovala. Takže co to s tebou dělalo?”

Poctivě se pokusím vybavit si tu první bitvu. Víím, že mi Galar dával něco k pití a že to bylo trochu hořké.

“Tak počkej... vypila jsem to a šla jsem si odpočinout. A pak... no, jak říkáš, bylo to povzbuzující. Měla jsem víc energie, síly, dokázala jsem se soustředit na zraněné a ne na

sebe, rychlejš mi to myslelo. Byla jsem pak dost... rozjetá, řekla bych. Proto jsem tam taky zůstala, věnovala jsem se zraněným a ignorovala všechno, co se jich přímo netýkalo."

Reine si dělá poznámky a mimoděk přikyvuje, asi je spokojená.

"Něco dalšího? Nějaký nepříjemný účinky? Bolest hlavy, křeče? Nic?"

"To ti nepovím, byla jsem z toho všeho vyřízená, netuším, jestli něco z toho bylo kvůli tomuhle, nebo to všechno byla přirozená reakce."

"Fajn, s tím se dá pro začátek pracovat. Dík," broukne na půl pusy Reine, jak si ještě něco čmárá. "Nebudu tu zaclánět," řekne pak, když zastrčí svůj sešit do brašny. "Vyrazím. Měj se."

"Pozdravuj Theodora," vyletí mi z pusy, když čarodějka otevírá dveře od krámu.

Ztuhne s rukou na klice.

"Tím mi chceš říct, že tu není s tebou?" Reinin hlas řeže jako zaklínačský meč. Po celém těle mi naskočí husí kůže a chvílku mi zabere, než otevřu pusu a popravdě odpovím.

"Ne, co by tu dělal?"

Reine se pomalu otočí zpátky ke mně, v obličeji výraz šokovaného vzteku.

"Chudák kluk, kvůli tvému nemístnému altruismu riskuje krk a ty ho po tom všem jen tak pošleš do háje." Čarodějka se teď třese vzteky a probodává mě nenávistným pohledem. A pod nánosem mého strachu se konečně vynořilo i něco dalšího.

"Jak, do háje? Já ho nikam neposlala, já s ním ani pořádně nemluvila, protože vy dva pořád plánujete nějaký radosti, ve kterých pak lítám!"

"Nemáš zač, rádo se stalo, až budeš příště potřebovat zdrhnout ze země, přijd' zas," plive opovržlivě Reine.

"Abych sledovala, jak vám to čarování spolu jde, a abyste měli komu podsekávat nohy, když se zrovna nebudete mít čemu zasmát? To určitě!" Teď už ječím. A nemyslím, že si to budu v dohledné době vyčítat.

"Jaký nám, jaký my? Máš ty vůbec tušení – nemáš, vid'?" zavyje čarodějka bolestně a celá tak nějak zvadne.

Polykám jedno už už nakousnuté slovo za druhým, protože nemám nejmenší tušení, co se Reine honí v hlavě. Mlčí dlouho, ale nakonec si ty zmatky vynutí cestu ven.

"Ty nevíš... tobě fakt nedošlo, jak jsme zařídili ten zmatek u soudu?"

Pořád mi nepřipadá bezpečné něco říkat, takže jenom zavrtím hlavou. Reine se zhluboka nadechne, sesbírá trochu vyrovnanosti a dá se do vysvětlování.

"Magie byla jediná možnost, kterou Theodor vymyslel. Ale vzhledem k tomu, že byl oficiálně jediný čaroděj v partě, dostal by se tím do maléru on a musel by zařizovat útek dvou psanců. Takže jednak tě celou tu dobu opečovával a ujišťoval, že má plán, aby si toho všimli všichni kolem a napráskali to soudu, jednak vytvářel amulety a dával mi je, abych měla dost energie na všechny efekty, a jednak nějak posílal zprávy pár kolegům, kteří nám připravili únikovou cestu.

V Caldarvanu na něj samozřejmě čekali s energetickou blokadí, aby mu zabránili vyčarovat nějakou proprask. Tím čarování zbylo na mě, protože mě brali za řádovou sestru a nikdo mě nepodezíral. A doufám, že pořád neví najisto, kdo to byl.

Vyšlo to báječně. Akorát tedy," v tomhle okamžiku se čarodějka zatváří vyčerpaně, "když jsme se domlouvali, jak tě z toho vysekáme, evidentně sis v tom vyfantazírovala něco úplně jinýho."

"Polilas mě čajem," zamumlám dětinsky. "A málem shodila do bláta."

"No jo," připustí Reine. "Byla to hloupost. Ale zkusila jsem to."

"Co jako, znemožnit mě? Nebo mě poštvat proti Theodorovi?"

"Já nevím!" zavyje. "Asi od obojího trochu. Jako by to bylo k něčemu dobrý."

"Ty ho pořád chceš," hlesnu.

"Jenomže on nechce mě, takže... já mizím." Reine vypadá, že se zase trochu sebrala, a nehodlá propást příležitost k jakž takž důstojnému obchodu. "Nemusím sledovat, jak tenhle zmatek dopadne, stačí mi vědět, že už v něm nemám co dělat."

Než si rozmyslím vhodnou odpověď, zapadnou za ní dveře. A já nemám v úmyslu ji s tou odpovědí honit. Mám namířeno úplně jinam.

Jen co si budu jistá, že nezačnu v tu nejmíň vhodnou chvíli koktat, brečet a tak. A budu vědět, co chci říct.

V mezičase můžu dokončit ten návrh repositorií.

Projdu výčepem hostince ke schodišti a slíbím si, že tu nikdy nebudu přespávat. Jestli každému, kdo se chce dostat za některým z hostů, stačí jenom zeptat se hostinského, pravděpodobně bych strávila noc číhající s mečem za dveřmi. Odpočítám si ty správné dveře, zdvořile zaklepu, a když se neozve žádná odpověď, vstoupím bez vyzvání.

Theodor leží na posteli, zachumlaný pod dekou, a ačkoliv je celkem brzy večer, spí.

Uvědomuju si, že bych měla zase zmizet a promluvit si s ním jindy, a třeba ne v jeho pokoji, do kterého jsem se vetřela bez pozvání. Ale neodolám. Odkopnu svoje boty a vlísám se pod deku k čarodějovi.

"Co se děje?" zamumlá Theodor a tváří se víc než zaskočeně, když zjistí, že v jeho posteli leží další člověk.

"To jsem já," šeptnu.

Trochu se uvolní a chvíli mě zamyšleně pozoruje.

"Mám se ptát?"

"Ne."

"Fajn."

Theodor přes nás pečlivě urovná přikrývku a obejmě mě.

Síla zvyku

„Klid, hochu, klid,“ zasměju se a popleskám Sionnacha po krku. Kůň pohodí hlavou a nervózně přešlapuje, protože cítí, že mi nervy drnčí napětím. Ještě deset kroků, osm, tři... Těsně před strážným přitáhnou otěže, sesednu a podám mu svoje doklady.

„Už odjíždíte?“ nadhodí voják tázavě a zcela zbytečně.

„Co bych tu dělala v prázdném stanu?“ předvedu mu dokonale neupřímný úsměv. „Všechno pryč, vykoupili jste mi celou lékárnu.“

„To víte, tady je to samej divotvůrce, ale poctivýho bylinkáře aby pohledal,“ pokrčí rameny strážný, přistoupí k Sionovi a rozepne jednu sedlovou brašnu. „Nic osobního, madam. Povinná kontrola.“

„Já vím, nic si z toho nedělejte,“ utěšuju ho a srdce mi v hrudníku zešílí.

Zdá se mi, že muselo uplynout několik hodin, tak hrozně se čas vleče, než strážný skončí s kontrolou všech mých zavazadel. Nakonec ale Sionnachovi i oběma nákladním kobyolkám nadělí po jablku a mě vrátí můj lékárenský dekret a obchodní povolení.

„Váš náhrdelník, madam?“ podrží ruku tázavě ve vzduchu. I když je to přesně podle plánu, vyděším se a horko těžko rozepnu přezku, abych mu šňůrku kamínků podala.

„Nabitý, a docela silně... copak to je?“ zeptá se ze zvědavosti, když mi ho po chvilce vrátí.

„Štít proti kletbám. Tedy tak jsem ho alespoň dostala,“ pokrčím nevinně rameny. Strážný se chápavě usměje.

„Šťastnou cestu, paní Seamaig,“ popřeje mi.

Já se rozklepanýma rukama chytnu sedla, vydrápu se Sionovi na hřbet a mám co dělat, abych mu zabránila vyrazit se mnou tryskem. Moc dobře totiž ví, že bych utéct chtěla.

Chci být co nejdál, než si některý z těch místních divotvůrců uvědomí, co vezu pečlivě schované ve víku truhlice.

Ani jsem si nevšimla, kdy přišel Theodor domů. Vězela jsem zrovna až po uši v objednávkách, seznamech, dopisech a předpisech a snažila se vytvořit něco, co by se dalo nazvat účetnictvím lékárny. Na škole mě sice celkem obstojně vycvičili v léčitelství, ale evidenci zásob a vedení účtů mi zatajili, na což teď tvrdě doplácím.

Kamsi se podělo dlouhé vyúčtování od tosaithského obchodníka s bylinami. Matně jsem si vybavovala, že je nejvyšší čas poslat mu peníze, takže jsem se s vrčením a nadáváním znovu pustila do přehrabávání celé hromady.

Theodora jsem si všimla, když mě jemně požádal, abych mu ty lejstra neházela na hlavu. Seděl na zemi za mojí židli a před sebou měl rozložený plán značně velké a nepřehledné budovy.

„Co vymýšlíš?“

„Pořádně nevím,“ zamumlal na půl pusy.

„Zkus mi to vysvětlit.“ Uvelebila jsem se na židli pohodlněji. Sobecky mě potěšilo, že nejsem jediná, kdo nemá všechno pevně a dokonale pod kontrolou.

„Říkal jsem ti, že během poslední konference, dva měsíce zpátky, někdo ukradl ze školy Láidirův safír?“

„Tos možná říkal, ale já to zapoměla, protože jsem netušila, že je to důležitý, za což se ti omlouvám,“ vylétlo ze mě celkem hladce.

„Safír je amulet. Tím myslím hodně silný amulet. Proto je to taky safír, moc jiných materiálů by tu nastrádanou energii

nevydrželo. Škola si organizuje jeho dobíjení, myslím, že je to mimo jiné součástí absolventského rituálu, a má ho hlavně pro náročné experimenty. Nejde ani tak o to, že by jim scházel, ale z několika zdrojů se nám doneslo, že se objevil v Dhamse.“

Theodor se na mě zadíval, aby zjistil, co na tu zvěst říká. Byl nucen přiznat si mé ignorantství.

„Vzpomeneš si, jak to vypadalo v Caldarvanu v soudní síni, když se tě tam chystali nechat pověsit? Tak to bylo pár celkem slabých amuletů, moje energie za několik dní. Představ si, kolika si to musíš vynásobit pro amulet se silou stovek čarodějů střídanou minimálně sedmdesát let.“

Došlo mi to.

„Takže aby se nějaké takové radosti zabránilo,“ pokračoval čaroděj s jistým zadostiučiněním, „musíme ho dostat zpátky. Pokud možno stejně nenápadně, jako ho oni stopili nám.“

„A to hodláš provést přesně jak?“ přinutila jsem šokovanou čelist k pohybu.

„Už jsem nám zařídil pozvání na přátelské setkání adorských a tosaithských čarodějů v Reims, přímo na hradě, kde by safír měl být, ale detaily jsem ještě nepromyslel. Malér je v tom, že tam velmi pravděpodobně bude pár kluků z Acadaemie, kterým by to mohlo připadat podezřelý.“

„Já ti upřímně přeju hodně štěstí,“ zamumlala jsem a chystala se zanořit zpátky do svých písenností. Theodor se mi natáhl přes rameno, vylovil z hromady jedno lejtstro a podal mi ho.

„Tohle hledáš. Být tebou, pospíšil bych si, zkus ještě teď zaběhnout ke kurýrům, aby se zlatem někoho poslali hned ráno. A v té safírové akci by se nám hodila tvoje pomoc.“

Myslela jsem si, že už mě čaroděj dneska večer víc šokovat nedokáže, ale nějak se mu to povedlo.

„Já jsem lékárnice,“ ohradila jsem se nakonec. „Celou dobu mě přesvědčuješ, že jsem lékárnice a mírumilovná osoba a že mám zapomenout na zaklínačský manýry. Jak do toho zapadá loupež amuletu z Dhamsy, kde mě mimochodem pořád chtěj pověsit za vlastizradu?“

„Nechtějí. Tu žalobu oficiálně stáhli, když ti comharský král podepsal azyl. Prohlásili, že prokurátor ten případ pod válečným tlakem hodnotil nepřiměřeně, a že to proti tobě nesmí nikdo oficiálně použít.“

„A proč to víš ty a já ne?“

Theodor nevinně pokrčil rameny.

„Oficiálně,“ uvědomila jsem si klíčové slovo ve svém osvobození. „Oficiálně mám čistý rejstřík, ale každej, kdo mě pozná, si na to vzpomene a vyvodí si svoje důsledky.“

„To je fakt. Takže nesmíš nikomu dát záminku, aby se do tebe pustil.“

„Mám ukrást magickej safír a nebejt přitom ani chlupem podezřelá? Dej mi svátek,“ otočila jsem se zpátky ke stolu a začala znovu třídit hromadu listin.

„Dobře, беру na vědomí,“ broukl Theodor a dál si jezdil prstem po plánu.

Lehnout jsem si šla kolem půlnoci, po přebrání všech účtů a svěření váčku se zlatem kurýrovi směr Tosait. Byla jsem si celkem jistá, že Theodor už spí, takže jsem vypískla leknutí, když mě objemul.

„Promiň,“ broukal mi konejšivě do ucha a místo mačkání žeber mě začal hladit po zádech, maloval mi po kůži klikyháky a já pomalu tála, spokojeně jsem si předla a za jeho prsty zůstávala horká stopa.

Když se mě za krkem dotkl kov, cukla jsem sebou.

„To nic,“ dýchnul mi Theodor do ucha. Jeho ruce mě zase začaly konejšit, kov se od mé kůže za chvíli ohřál a přestal studit a já byla na nejlepší cestě propadnout se do blaženého nevědomí.

Teplý kovový kotouček se mi pomalu svezl po krku a dopadl na deku, po něm mě na kůži zaškrábal řetízek. Hmátla jsem po tom.

Můj starý zaklínačský medailon. Jedna z památek na tu zběsilejší a méně mírumilovnou část mé existence.

Kovový disk, se kterým jsem prošla školu, nespočet lovů a dvě války...

„Vyděrači,“ zabručela jsem.

Ticho.

Otevřela jsem pusku a zase ji naprázdno sklapla, protože to, co mi přišlo na jazyk, bylo vyděračské skoro stejně.

„Řekni to,“ zamumlal Theodor, oči nejistě přivřené.

„Ty se o mě nebojíš?“

„Ais... bojím. Strašně,“ čaroděj si mě přitáhl do náruče a schoval si obličej do mých vlasů, aby se mi nemusel koukat do očí. „Jenže tahle situace je pro nás oba nebezpečná, ať budeme, kde chceme. Když se do toho zamotám já, bude to pro tebe nebezpečný, ať sama něco uděláš nebo ne. A taky jsi na takovou věc nejlíp připravená, Comhar si nikoho jako zaklínače nevychovává, takže když se do toho dáš s námi, máš vlastně největší šanci, že to dopadne dobře.“

Na nervy mi zabrnkalo nezvané a nečekané, ale příjemné vzrušení z nadcházející akce.

„Tak jo. Jak tu loupež provedem?“

Bezpečně z dohledu městské stráže vylovím z lehounké cestovní truhlice na hřbetě jedné kobyly malou kovovou

krabičku a schovám ji v kapse na knoflík. Pak konečně povolím Sionovi oště, kůň si kousek cesty ulehčeně procválá a dál se mnou pokračuje v mírném klusu. Nákladní kobyly z toho nadšené nejsou, ale nic jiného jim nezbývá. Já se snažím vybavit si co nej přesněji mapu, abych neminula žádný ze záchytných bodů pečlivě naplánované trasy.

Stočím koně na málo proježděnou lesní stezku, která vede nad údolím bystřiny, a nákladním pro jistotu odepnu oště. Jestli spadne jeden kůň, nemusíme za ním zahučet všichni.

Sion opatrně klade kopyto před kopyto, nepokojně šilhá dolů ze srázu, zatímco já hledám nějaké obzvlášť těžko přístupné místo. Někde je pro moje úmysly příliš pozvolný svah, někde zase nezadržitelně padá do vody, což se mi nehodí, jeden celkem příhodný úsek je zastíněný mlázím, konečně si vyhlídnu krásně nepřístupné místo, zarostlé ostružiním.

Náhrdelník pulsující energií má dvě role. Jednak slouží jako moje alibi, mohla bych tvrdit, že mě přes něj čarodějové ovládali. A pak je tu takhle věc.

Jednou rukou si sáhnu za krk, rozepnu přezku a odhodím náhrdelník doprostřed trní.

Tak, drahouskové čarodějníci. Jestli chcete jít po magické stopě, pěkně si to užijte.

„Já říkám totální změna,“ prohlásil světlovlasý kouzelník rozhodně a z nedočkavých prstů mu odlétlo pár jiskřiček. „Znají tě tam. Velmi snadno zařídím, že tě nepozná ani vlastní máma.“ Zálibně se zadíval na svoje ruce, schopné provádět s magickou energií psí kusy.

„To je hloupost. Budou mít Aislinginy doklady, takže si i jinej obličej prostě spojí se jménem a inkognito je v loji.

Hlasuju pro zaklínačku se vším všudy,“ oponoval vychrtlý postarší učitel.

„Zaklínačka bude první podezřelá, nejpravděpodobnější pachatel, člověk, kterého budou hlídat,“ zasáhla do debaty Blanche de Lestate.

„Nebudou ale čekat, že bychom na to vážně poslali toho nejpravděpodobnějšího pachatele.“ Mladý mistr v ováleném pracovním plášti se zatvářil vpravdě d'ábelsky.

„Totální změna, a můžou si klidně myslet, že tam pod jménem Aisling jede někdo úplně jinej, žádněj zaklínač,“ pokusil se ještě blondák, celý žhavý do přeměňování, ale sám už viděl logický lapsus ve svém plánu.

„Člověk pod cizím jménem? To jim bude tuplem jasný, že je to pachatel, ať je to kdokoliv.“ Nemá na novej plášť, ale na staršího kolegu se tmavovlasý mladík zadíval pořádně svrchu.

„Můj návrh?“ nadhodila jsem tázavě. Ani mě nepřekvapilo, že se po mně ohlédli jen Blanche a Theodor.

„Zaklínačka. Ozbrojená. Odtáhne pozornost.“ Šedovlasý učitel vrhal slova do pléna s průrazností válečných seker.

„My ale potřebujeme, aby ji nehlídali,“ zaúpěl zoufale Theodor a plesknul se dlaní do čela. „Nás budou hlídat určitě, takže Ais je jediná, kdo může propašovat safír z města. Je to už konečně všem jasný, nebo to chcete písemně?“

Poradní sbor se na něj zadíval a moudře přikývl, načež se páni Totální přeměna a Nápadná zaklínačka vrátili k přerušené hádce. Uválený mistr začal Theodorovi vysvětlovat komplikovanou psychologickou teorii o očividně podezřelém jakožto nejlepším pachateli, mě začala cukat bránice, protože tohle dohadování o mé vizáži už překročilo všechny hranice, a velmistryně de Lestate bezradně bloudila pohledem po vlastním salónku, nad kterým ztratila kontrolu.

Šla jsem si sednout vedle ní.

„Váš návrh?“ zeptala se mě o okamžik dřív, než jsem se stihla optat, jestli ho chce slyšet.

„Někde na půl cesty. Je jasný, že tam musím být já, ale krotká. Dávno ne zaklínačka. Lékárnice, která si hledí řemesla, do ničeho se neplete a jde si výhradně po svém. Nejlepší by bylo, kdybych s tou bandou vůbec nepřišla do styku, ale v tom případě nevím, jak vymyslet předání.“

„Souhlasím s vámi.“ Blanche se odhodlaně zablesklo v očích. „Chceme vás tam dostat s bylinářským stánkem. Některý z čarodějů se u něj může zcela přiznaně zastavit a okukovat, to je naprosto přirozené. Bude ale potřeba pečlivě naplánovat příjezdy a odjezdy. Nesmíte přijet s čaroději, ale musíme promyslet, jestli je to výhodnější předtím nebo potom.“ Čarodějka se spokojeně odmlčela a ponořila se do tichého kombinování.

„To nezní marně,“ konstatoval nerad ošuntělý mladík.

„S tím krotším vzhledem ti rád pomůžu,“ vemlouval se plavovlasý, kterého asi svrběly prsty. Odmítla jsem ho, protože jakékoliv vylepšení, které by nevypadalo jako vykonané mou vlastní rukou, by mohlo být podezřelé.

„Stejně si myslím, že mít s sebou echt zaklínače by byla výhoda,“ mlel si svou starší učitel, čímž rozpoutal nové kolo diskuze.

Naklonila jsem se k Theodorovi.

„Plán je ten, že budu krotká a civilizovaná, převezmu paš a dostanu ho z města. Vy už doladíte detaily, vid', a já jdu sbírat slupky od ořechů.“

„Na co slupky od ořechů?“ Theodor na mě zíral, jako bych mu oznámila, že jdu vyvenčit ochočeného vlkodlaka mezi stádo ovcí.

„Na obarvení vlasů. Jiná. Krotká. Méně výrazná. Méně zrzavá.“

Theodorovi to asi nic moc nevysvětlilo, ale Blanche de Lestate souhlasně přikývla.

Vlasy. Oblečení. Líčení. Držení těla. Řeč. Vymyslela jsem spoustu věcí, které bych měla přizpůsobit své roli mírumilovné lékárnice. A pokud má ta role být přesvědčivá, nastal nejvyšší čas začít na nich pracovat.

Po dhamsko-adorské válce, kterou jsem z větší části strávila honem na špióny, pašeráky a převaděče, teď budu na opačné straně. Teď jsem to já, kdo se snaží splynout s okolím, neupoutat pozornost a neviděn se prosmýknout za nepřátelskou linii.

Hrome, kdo, když ne já. Prostě si představím, že tu jsem jako hraničářka a strážná, a udělám všechno pro to, abych proklouzla sama sobě.

Po nastražení návnady přestanu balancovat na hraně srázu a se svým konvojem zaměřím přímo na západ, skrz našťestí celkem řídký les. Ve spadaném listí po nás zůstává rozhrabaná stopa, ale to mi teď přílišné starosti nedělá. Setřásací manévr teprve přijde, jen nesmím minout to správné místo.

Po cestě, která nakonec les protne, zaměřím doprava a nemám tušení, jak daleko ještě pojedu. S každým dalším krokem se mi žilami plíží nervozita. Nemám strach, že bych se ztratila, ale v neznámém terénu se o poznání víc bojím, že se za bukem vynoří pronásledovatelé. Přenesu neklid i na koně, nervózně frkají a stíhají ušima, to mě vyleká ještě víc, když zaslechnu šumění vody.

„Díky bohům,“ zamumlám si. Tohle je jeden z choulostivých momentů akce a já jsem ráda, že zase můžu něco skutečně udělat.

Přehmátnu po rukojeti jezdeckého bičíku, věci, kterou jsem nikdy nepoužívala, a švihnu jednu kobyly po pleci. Schválně jsem na cestu vzala zrovna ji, mladé, nervózní, lekávé zvíře. Po prvním dopadu bičíku se zmateně otočí na místě a rozhlíží se, druhá rána už jí napoví, že nejlepší bude utéct. A vyrazí.

Po druhé klisně se oženu taky, aby měla důvod běžet za uprchlicí, a Siona pobídnu za nimi. Vprostřed mělké, široké řeky, která nám tu křížuje cestu, mu sklouznu ze hřbetu a za léta věrného společnictví se mu odměním ranou bičem. Překvapeně zařehťá a odcválá ve stopách nákladních kobyly.

Jen ať koně utíkají, ať utíkají daleko.

A ať si adorští myslí, že mě má Sionnach pořád na hřbetě.

Probrodím se řekou kousek po proudu a v prvním křoví, přesně podle plánu, najdu uvázanou malou loď s pádlem.

A tahle řeka teče do Comharu.

Podala jsem strážnému u brány svazek dokumentů a doufala, že si nevšimne, jak se ošívám. Moje nová košile měla divný střih, šněrovačka mi nedovolovala pořádně se nadechnout a byla jsem teď vážně ráda, že jsem si v rámci převleku za lékárnici nevzala sukni.

Voják při studiu mých lejster pokyvoval hlavou, zběžně nakouknul do brašen u Sionova sedla i do zavazadel, kterými jsem obložila obě kobyly, pak se ponořil do jakéhosi svého seznamu a odškrtnul si mě.

„To víte, paní,“ pokrčil rameny, „trefila jste se zrovna do čarodějnickýho sletu, tak jsme museli zvýšit bezpečnostní opatření.“

„No nepovídejte,“ plácla jsem tónem, který měl naznačovat, že mě to ani trochu nezajímá. Strážný znovu škulbl rameny a

naznačil, že můžu jít. Ještě jsem se ho doptala na hostinec, ve kterém jsem si zamluvila nocleh, a s radostí jsem mu zmizela z očí. V hostinci jsem si pak zorganizovala tři mládence, aby mi odnosili všechen náklad a pomohli postavit stan. Musela jsem se kousat do rtu, abych nevyšla nad jejich nešikovností, ale zakázala jsem si předvést, že nejsem úplná pápěrka.

Tím míní pak to, že umím zacházet s těžkou palicí na zatloukání kůlů.

Takže mi nezbylo než postávat kolem, popotahovat se za košili a ukazovat svoje obchodní povolení dalším a dalším hlídkám, které pořád lozily přes rynek. Zřejmě tady bezpečnost čarodějnické konference berou vážně. Nijak zvlášť mě neuklidnilo, že někteří vojáci, poté, co zjistili moje jméno, se na mě tvářili značně nelibě.

Postupně mi začalo docházet, že se tak divně necítím jenom kvůli nesedícímu oblečení a roli čistokrevné lékárnice. To je jen drobnost ve srovnání s rolí pašeráka.

Každý pohyb, každé slovo, každý pohled jsem si teď pečlivě rozmyšlela, uvažovala jsem, co už může vypadat podezřele, jak by správně měl reagovat člověk, jehož roli hraju. Kdybych nehrála zrovna samu sebe, krásně by mi posloužilo ohromení venkovana velkým městem, ale po své historii v Dhamse mi to asi nikdo neuvěří.

Rozkládala jsem si ve stanu svazky bylin a nádobky s léky a vší silou se snažila vypadat, že se vůbec o nic nesnažím.

Pádluju po proudu a každou chvíli si přehazuju pádlo z jedné ruky do druhé, ne že bych potřebovala tak obratně manévrovat, ale už mě pořádně bolí ruce. Nemám tušení, jakou část cesty už jsem urazila, nejsem zvyklá cestovat po vodě, takže mi chybí odhad.

Proto mě dost překvapí, když řekla prokličkuje z lesů na pláň. Někde na té pláni tuším comharskou hranici.

Že by nám to vážně klaplo? Že bych na sebe pro jednu nepřitáhla žádnou pohromu a dovezla amulet v bezpečí a spořádaně Blanche?

Pádluj, pobízím sama sebe, dělej, neflákej to, ukaž jim, že se snažíš, přece se nechceš nechat v poslední chvíli chytit...

Ted' už mě nechytí, pomyslím si samolibě.

V tu chvíli se z lesa za mými zády vyřítí vojenská hlídka na koních.

Vyjeknu leknutím a pořádně se opřu do toho pádlování, protože víc v tuhle chvíli udělat nemůžu. Ze všeho, co mám u sebe, je zbrani nejpodobnější krátký nožík na bylinky. Do háje!

Před sebou už vidím pohraniční pevnost, díky bohům je na opačném břehu než moji pronásledovatelé, což mi dává pár okamžiků náskok. Ted' už si nadávám nahlas a naprosto plynule, abych přiměla pálící svaly nezpomalovat. Tahle situace je mi děsivě povědomá. Velice podobně jsem ani ne před rokem utíkala za hranice od caldarvanského soudu. Jenže tehdy jsem Dhamse kradla tak maximálně vlastní život, zatímco ted' mám v kapse celkem slušné jmění, zakleté v jednom šutru. A taky mě tenkrát nesly cizí nohy.

Aniž bych povolila v pádlování, zkouším pod sebou opatrně narovnat nejdřív jednu a pak druhou nohu. Poslední kousek cesty budu muset dojít po svých, a vývoj situace naznačuje, že by bylo nejlepší hodně rychle utíkat.

„...na kašel, jistě, tady, ale nezapomeňte se držet v teple a hodně pít. Bolavý kotník? Zkuste tady mast s kostivalem. A nenamáhejte ho, ať se může v klidu uzdravit. Horečka? Co čaj z vrbové kůry...“

Od rána do večera jsem se nezastavila. Jestli má město Reims nějakého svého felčara, zřejmě na svoji práci kašle. Místní se tvářili, jako bych byla po letech první, kdo se ptá, co je bolí. Už druhý den trhů byl můj stan poněkud probraný a já se modlila, aby si toho všimli comharští čarodějové a předali mi amulet, dokud tu ještě můžu pobývat nenápadně. Kdybych tu tábořila ve vyprodaném stanu, zcela jistě by to někoho nepovolaného začalo zajímat.

„Bolí vás v krku? Jak už dlouho? A unavený jste, horečku máte? Klouby vás nebolí? No, jestli je to jenom ten krk, zkuste si uvařit čaj ze šalvěje.“

Prodala jsem svazek stříbřité bylinky a čekala další hromadu otázek, ale místo toho se měšťani opatrně rozestoupili. Vzniklým špalírem se proklackoval onen oválený mistr magie plný psychologických teorií se dvěma kolegy v závěsu.

Ani v nejmenším se nesnažil předstírat, že si mě nevšímá, což bylo vzhledem k chování místních, kteří se důsledně dívali jinam a povídali si o počasí, nakonec celkem moudré.

Se směsicí zájmu a pohrdání si čarodějové prohlédli svazky bylin, označené fioly a kelímky s mastmi. Pak se mi oválený vyzývavě zadíval do očí.

„Tak schválně, paní,“ pravil tónem umělecky smíchaným z dobré vůle, zvědavosti, arogance a přezíravosti, „řekněme, že mě trápí zlatá žíla. Co mi poradíte?“

„Pro začátek, jako akutní pomoc, určitě obklad z dubové kůry a třezalky. Ale jestli s tím chcete opravdu něco dělat, chce to upravit stravovací návyky a pečovat si o cévy,“ vracela jsem mu pohled, jak nejlíp to šlo. Jako lékárnice, která se ve svém řemesle vyzná a ví, co a jak. Což je v tomhle případě náhodou dokonce pravda. „To je ale na delší povídání. Pokud budete mít zájem, zastavte se večer, až tu bude míň lidí, rozebereme to

podrobně.“ Snažila jsem se dívat na mistra, který se mnou mluvil, ale zároveň si někde na okraji zorného pole všímat, co kde kutí ti další dva.

„Ne, díky,“ odfrknul pohrdavě. „A bejt vámi, poradil bych taky řepík.“ S tím se otočil na patě a odešel.

„Jenže mnou jsem já, a já vím, co zabírá doopravdy,“ utrousila jsem za ním. Přihlížející se na mě dívali trochu rozpačitě, ale pak je přemohla potřeba péče a zase mě zahrnuli svými potížemi. Snažila jsem se jim podle nejlepšího vědomí a svědomí poradit a nedat přitom najevo, že mě tu najednou pálí půda pod nohama.

Pokud se šeredně nepletu, mám tu někde mezi zbožím schovaný magický amulet.

Pod záminkou hledání nejrůznějších bylinek a vzácnějších léků jsem postupně prohrabala všechna místa, kolem kterých se ochomejtala ta čarodějnická trojka. Nepletla jsem se. Na samém dně proutěného koše se sáčky heřmánku a levandule ležela plochá kovová krabička, celá pokrytá runovými nápisy.

Můžu si hlavu ukroutit, jak sleduju na jedné straně blížící se pohraniční pevnost a na druhé straně vojáky, kteří se blíží ještě rychleji. Odhaduju, jak je tady řeka asi hluboká a jestli je hodně zdrží. Pádlem na dno nedosáhnou, což vypadá nadějně. Vojáci budou muset přejet po mostě, trochu si tím zajedou. Pár cvalových skoků, ale každý okamžik teď hraje roli.

Lepší příležitost nebude, usoudím nakonec a šveknku s lodí ke břehu, chňapnu se větví nějakého keře a vytáhnou se na břeh, přičemž loďku nechám plavat po proudu. A rozběhnu se rovnou k pevnosti. Teď už se neohlížím, buď doběhnu, nebo ne, třetí možnost není.

Už jsem skoro u pevnosti, znovu mě začíná chytat naděje, když zaslechnu kopyta. Víím, že zrychlit už nedokážu. Snažím se honem vymyslet něco, cokoliv, co by mi dalo ještě chvilku k dobru-

„Nechte mě! Bože! Co jsem udělala? Proč mě honíte?“ zasípu na prvního jezdce, který se dostane na moji úroveň. Docela ráda bych se zastavila a trochu se vydýchala, ale nutím se klopýtat dál. Alespoň už nemusím běžet.

„Nic jsem neprovedla-a-a,“ fňukám a držím se za bolavý bok, „koně mi utekli úplně se vším, nemám doklady, nemám peníze, nemám nic, nevyznám se v těchhle končinách, takže když jsem našla loďku, řekla jsem si, že to bude snazší, věděla jsem, že řeka teče do Comharu. A když jsem uviděla vás, dostala jsem strach. Určitě najdete moje koně, ryzák má v sedlové brašně peníze, co jsem vydělala na trhu, prosím vás, dejte je tomu člověku, co mu patří ta loď, mě to moc mrzí, ale nevěděla jsem, co jiného si počít...“

Melu pořád dál, vymýšlím další a další způsoby, jak říkat pořád to samé, jenom aby se vojáci pokud možno nedostali ke slovu, a celou tu dobu se blížím k pevnosti. Konečně, konečně jsem na doslech od brány, ve které stojí dhamská i comharská stráž. Comharský voják udělá pár kroků mým směrem.

„Pánové, co se to tu děje?“

„Jsem Aisling Seamarig, lékárnice z Castelgrande. Vracela jsem se z Reims, z trhů,“ vyhrknu honem, než dhamští stihnou otevřít pusy, „a v lese mi utekli koně, asi se něčeho vylekali, tím jsem přišla o všechny věci, peníze a vybavení. Přecházela jsem řeku a vzpomněla jsem si, že řeka teče do Comharu, a byla tam u břehu přivázaná loďka, tak jsem si ji půjčila, a pak jsem si všimla, že za mnou jedou stráže, a hrozně jsem se vyděsila,“ zatvářím se lítostivě a zkouším, jestli nedostanu z očí nějakou tu slzu. Nedostanu.

„Proč jste jeli za paní Seamaireg?“ zeptá se bez váhání comharský pohraničník. Důrazně, ale ne agresivně. Přemýšlím, jestli je do věci zasvěcen a hraje na základě podobně složitých úvah jako já, a nebo jestli prostě vyšetřuje incident s krádeží lodě a připadá mu, že dhamstí jsou v právu. Nejspíš netuší nic, napomenutí se, snažili jsme se přece, aby o našem plánu vědělo co nejméně lidí. Takže comharští se teď nepřetrhnou, aby mi zachránili kůži.

Vojákovi v šedé uniformě se vztekle bleskne v očích.

„Krádež lodě a pohyb na území vévodství bez dokumentů,“ procedí skrz zuby. Dobrá, tak on to ví zcela určitě. A nemůže to přiznat. To je výhoda na mé straně.

„Já se skutečně moc omlouvám, vím, že to byla chyba, ale v tu chvíli mě nenapadlo nic jiného. Říkám, až najdete moje koně, dejte majiteli ty peníze, klidně i ty koně, potvory jedny,“ škemrám.

„Pánové, pokud jde skutečně o problém s dokumenty a lodí a paní Seamaireg je ochotná ho řešit, bylo by snad nejlepší vyřešit to domluvou,“ káže nám comharský strážný. „Pokud se tady paní vážně splášili koně a utekli jí s obchodním povolením, je to spíš nešťastná náhoda, než trestný čin. A pokud jde o tu loď, paní Seamaireg přiznává svoje provinění a chce uhradit vzniklou škodu, pokud nám to potvrdí písemně a zaváže se všechno potřebné zaplatit, můžeme tu sepsat protokol a mít to z krku, co říkáte?“

„Jo, to zní... Kdyby to tak šlo...“ kníkám vděčně.

„Žádáme osobní prohlídku!“ vyštěkne v tu chvíli další z dhamských strážných, který už vypadá skoro nepříčetně.

„Prohlídku? Proč?“ Nevinně vykulím oči a naprosto provinile rudnu.

„Pánové, jestliže paní Seamaireg obviňujete jen ze ztráty dokumentů a neoprávněného použití cizího majetku-“ začne

diplomaticky comharský, když šedokabátník ztratí nervy, zavýje a vrhne se po mně.

Reaguju automaticky, tak, jak mě to učili na Graaffu. Jen tentokrát netasím zbraň od vlastního pasu, jelikož žádnou nemám, ale přiskočím k nejbližšímu pohraničníkovi a posloužím si jeho mečem.

Nechci vojáka zranit, jen se kryju a podle potřeby uhýbám. A jsem přitom vážně vděčná za to, že si čas od času s mečem zatrénuju. Naštěstí mám dobře ohrazený dvorek, kde na mě nikdo nevidí.

Čepele o sebe zvoní, voják je dost předvídatelný, je o poznání mladší a nezkušenější než já, takže se mu bráním celkem s přehledem. Čekám, kdy se do boje zapojí ostatní a my zákonitě prohrajeme, protože pohraničníci jsou jeden na jednoho a proti mně vychází celá pětičlenná hlídka, ale kde nic tu nic. Rychle se rozhlédnu; jako jeden muž stojí a koukají. Pohraničníci nechápavě, moji pronásledovatelé vztekle.

„Zpátky!“ zavře nakonec dhamský velitel. „Co to děláš, ty blbče!“ houkne pak na svého podřízeného mimo všechny regule, a mě si změří ještě méně přátelským pohledem než prve.

„Páni,“ lapám po dechu a snažím se nedat najevo, jak jsem sama se sebou spokojená. „Tohle... omlouvám se... kdysi jsem pracovala jako zaklínačka, asi to ještě někde ve mně zůstalo...“ hlesnu a puslu nechám překvapeně pootevřenou.

„Takže sepíšeme protokol o nehodě, která potkala paní Seamaire, a půjdeme si každý po svém, ano?“ Comharský strážný se snaží získat kontrolu nad situací a jeho dhamský kolega jen němě přikyvuje.

Velitel hlídky chvíli vztekle skřípe zuby.

„Nechte to být. Jestli máme od Seamaire povolení vyplatit z jejího nalezeného majetku majitele lodě, necháme to tak.“

„Jistě,“ hlesnu a na chvilku pokorně skloním hlavu.

Úderné komando vypadá, že by mě nejradši na místě prošpikovalo meči a pak obrátilo kapsy naruby, ale dospěli do slepé uličky. A já se ulehčeně dívám, jak nasedají na koně a pomalu odjíždějí.

Dotáhla jsem poslední popruhy na zavazadlech, nenápadně se rozhlédla, jestli není v dosahu hlídka, a naposled zkontrolovala, že plochá krabička je schovaná ve víku jedné lehké truhlice, kterou mi čarodějové nechali vyrobit speciálně pro tuhle akci. Runy našťestí odstíní energetické vyzařování, takže mi zbývá jen doufat, že mě nebudou šacovat až tak důkladně, aby mi rozebrali zavazadla na kousky.

Theodor se skvadrou comharských čarodějů dorazili do Castelgrande tři dny po mně, nezranění a spokojení. Jejich plán, sestávající z nenápadného prohození amuletu za něco, co bude na první letmý dojem vyzařovat podobnou energii, klapnul perfektně. Po tom, co se na zmizení safíru přišlo, je prý všechny zadrželi, dokonale prošacovali a doprovodili až na hranice, aby bylo jisté a jasné, že z Dhamsy odjíždí z prázdnýma rukama. Což byla ve srovnání s tím, co si sami mistři vymysleli při plánování a na co se připravili, učiněná procházka růžovým sadem.

Když jim dám zpátky runovou krabičku, propadnou nezřízenému veselí a krátkou oklikou přes pokladnici, kde kámen na řetízku opatrně uloží do bytelné truhly zapuštěné do podlahy, se odeberou do nejbližší hospody. Všichni až na Theodora a Blanche de Lestate, kteří nostalgicky postávají přede dveřmi pokladnice.

„To šlo hladce.“ Theodor si bezmyšlenkovitě hraje s pramínkem vlasů.

Velmistryně jen tiše přikývne.

„Vomluvte mě, že se ptám tak hloupě, ale nebude mě za to Dhamsa zase chtít pověsit?“ vložím se do důstojného mlčení.

„Chtít můžou, ale nemají na čem postavit obžalobu,“ reaguje Blanche živě. Zřejmě už o tom přemýšlela, ne že by měla takovou péči o moji maličkost, ale přece jen jsem ten kámen neukradla sama. „Kdyby nás chtěli z něčeho obžalovat, museli by nejdřív přiznat, že přesně to samé udělali oni nám. Mají svázané ruce.“

„To ráda slyším,“ opřu se o zeď vedle Theodora. Nervozita ze mě postupně opadá a bere s sebou i energii vyburcovanou strachem a pudem sebezáchovy.

Velmistryni se zajiskří v očích.

„Aisling, vidělas vůbec ten safír? Nechcete se oba podívat, co dokáže?“ nabízí zapáleně. Úplně z ní sálá, jak ráda má oblíbenou hračku zase pod svou střechou.

„Ani ne, děkuju,“ brouknu a doufám, že ji tím neurazím.

„Možná někdy jindy,“ podpoří mě Theodor, odlepí se od zdi a vezme mě za ruku. „Pojď, Ais. Půjdem domů.“

LÉKY A JEDY a další povídky

Napsala,
zredigovala,
korektury udělala,
obálku vytvořila,
vysázela a vydala vlastními silami Alissa.

Počet vydání neurčitý, v průměru pravděpodobně vyjádřený desetinným číslem. Jako e-kniha první.

2017